

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

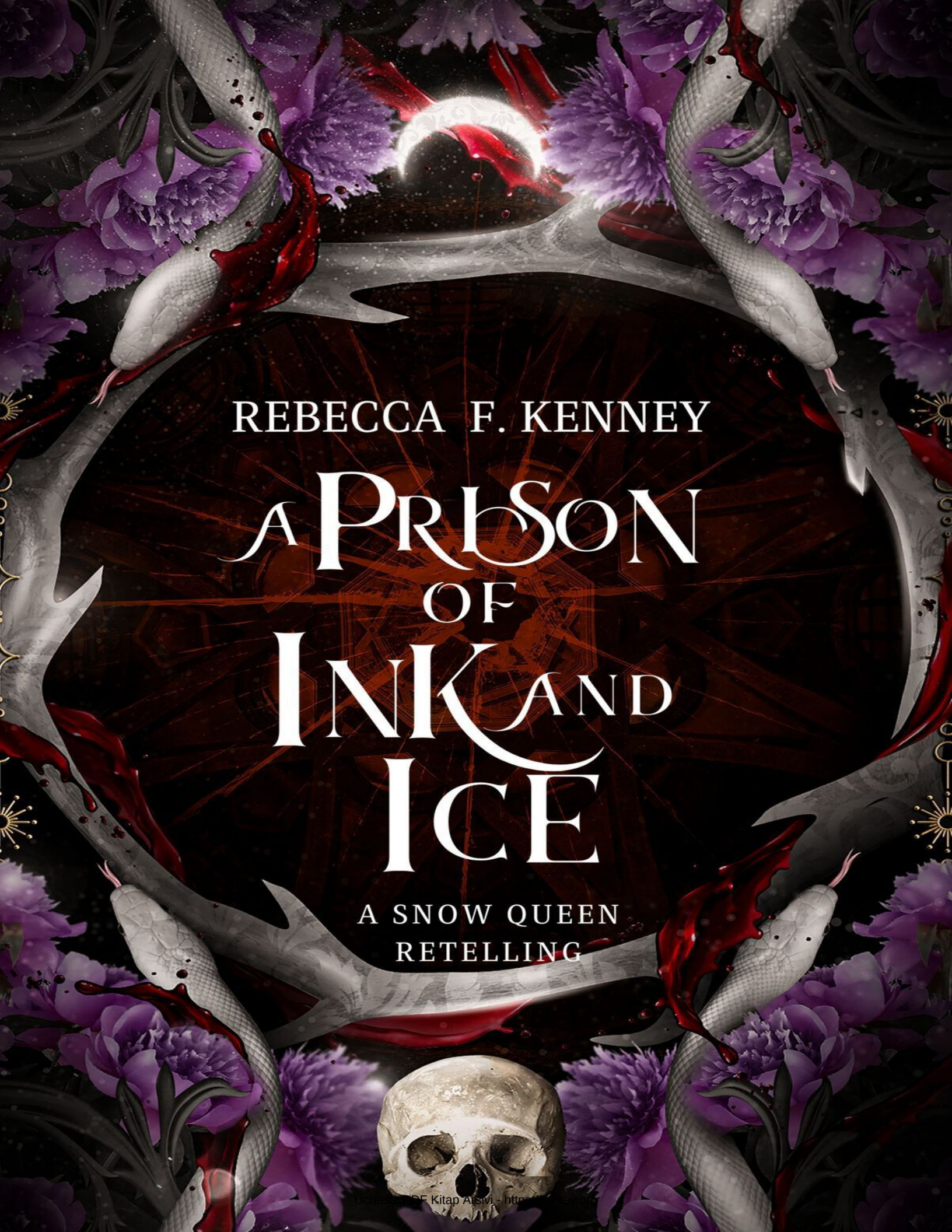
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REBECCA F. KENNEY

A PRISON OF INK AND ICE

A SNOW QUEEN
RETELLING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

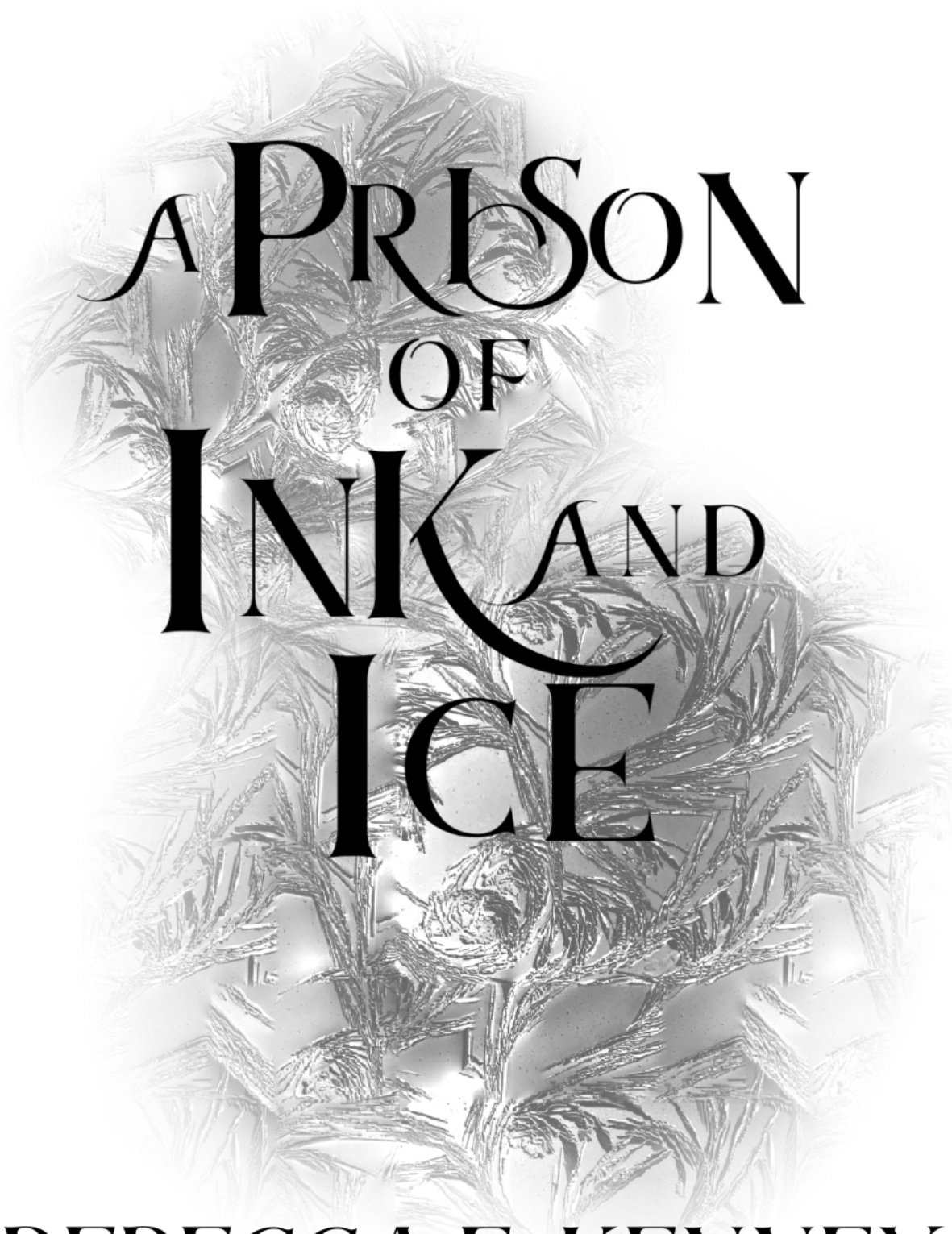
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A PRISON OF INK AND ICE

REBECCA F. KENNEY

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Rebecca F. Kenney

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), rfkenney@gmail.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir.

Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Birinci Baskı: Şubat 2024

Kenney, Rebecca F.

Mürekkep ve Buzdan Bir Hapishane / yazan Rebecca F. Kenney-İlk baskı.

Kapak tasarımı: Grafico Espacio'dan Cedric Vitangcol (@designsby.ced)

OceanofPDF.com

PLAYLIST

"All the King's Horses" -Karmina "Brittle"

-Icon For Hire

"It Is What It Is" -Lifehouse "on
purpose" -Ni/Co

"Kral" -Lauren Aquilina

"Come to Your Senses" -Alexandra Shipp, Vanessa Hudgens "Call
Out My Name" -Kelly Clarkson

"LOUD" -Sofia Carson

"Youngblood" -5 Seconds of Summer

"What Was I Made For?" -Billie Eilish

"Tearin' Up My Heart" -*NSYNC

"Dreaming" -Tones And I

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

READING GUIDANCE

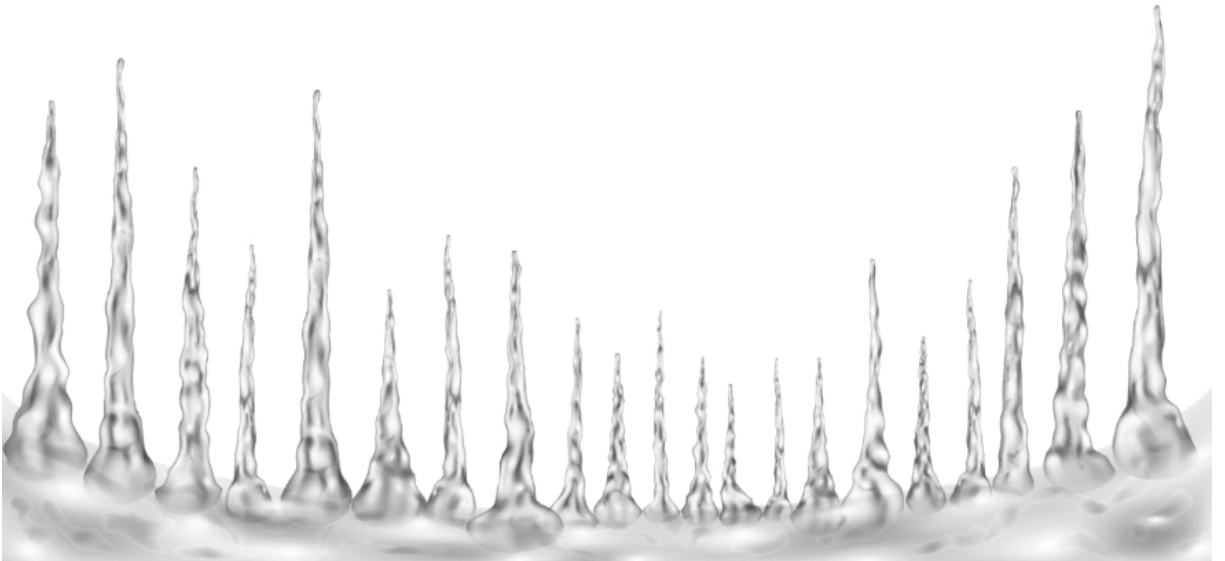

A Court of Sugar and Spice ve *A Court of Hearts and Hunger* için
SPOILERS içerir

Şiddet, göz korkusu, şüpheli rıza, aldatma düşünceleri, halka açık seks,
geçmişte çocukların cinsel istismarından çok kısa bahsedilmesi, boyut oyunu,
evcil hayvan oyunu, ejderha seksi, nefes oyunu, ölüm, şiddet, kan içme,
Fae'lerin insan eti tüketmesi,
bir karakterin büyülü (geçici) cinsiyet değişimi

DEHB'nin tasviri kendi deneyimlerimden kaynaklanmaktadır ve bu özel
nörodejenerasyona sahip herkesin yaşadığı deneyimi yansıtmayı
amaçlamamaktadır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

İlk başta hiçbir şey hatırlayamadım.

Adımı bile.

Bu dünyadaki en korkutucu his.

Yanağım sert buza bastırılmış, çizen ve aşındıran tanecikli türden.

Yüzüstü yatıyorum. Çok uzakta olmayan elimi görebiliyorum, dolgun ve morarmış parmaklarım buza karşı gevşekçe kavis çiziyor. Bileğimin etrafında gümüş metalden bir bant var, ondan çıkan bir zincir görüş alanımın ötesinde bir yerde kayboluyor.

Henüz hareket edemiyorum. Her yerim ağrıyor. Ne oldu bana böyle?

Kelimeler için, isimler için zorlanıyorum. Kız kardeşimin adı ve yüzü geliyor aklıma

kendiminkinden önce. Clara. Kahverengi gözlü, kahverengi saçlı, sessiz güzel. Bir sanatçı. Doğduğumdan beri en iyi arkadaşım.

Zihnim mücadele ediyor, tırmanıyor ve kendi adımı buluyor-Louisa.

Neredeyim ben?

Burası... burası ev değil... Gerçi artık evin ne olduğundan da emin değilim. Zihnim orada bölünmüş durumda. Gözümün önüne görkemli bir ev geliyor, özenle döşenmiş, katı kurallarla dolu. Ve sonra başka bir bina - ince sütunlar ve parlak koridorlar, özenle yapılmış tablolar ve yumuşak kokular, sivri kulaklı zengin giyimli insanlardan oluşan bir saray.

Faerie. Faerie'de evim saraydır, çünkü ben... Ben evliyim. için...

Yüzü aklıma geliyor. Canlı, güzel, muhteşem. Berrak soluk ten, jet Siyah saçlı. Yeşil gözler. Bildiğim her şeyin ötesinde bir güç hissi - aslında o bu alemdeki en güçlü varlık.

Lirannon. Faerie Kralı ya da en azından Seelie Krallığı'nın.

Benim kocam. Seçilmişim. Eşim.

Bu kelime içimi ürpertiyor. Nedenini bilmiyorum.

Buza doğru kayıyorum ve hemen kemiklerimi bir ağrı basıyor, ama yine de kendimi yukarı itiyorum. Beynim şimdi uyanmaya, bir ayrıntıdan diğerine atlamaya başlıyor. Karlı, buzlu zeminin görünüşü gibi aptalca detaylar. Donmuş şeker gibi. Hücremin penceresindeki metal parmaklıklardan üçünün tamamen buzla kaplı olması ve birinin sadece yarısının buzla kaplı olması gibi.

Üşüyorum. Ölümcül derecede soğuk ve kaskatı, acıyor ve açım, çok açım. Ne zamandır bu hücrenin zemininde baygın yatıyordum? Buraya nasıl geldim? "Geçmişini düşün Louisa," diye fısıldıyorum kendi kendime. "En son ne yaptın?"

hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Sanki beynim katı bir yığın halinde donmuş ve şimdi yavaş yavaş çözülüyor. Ama tamamen çözülmesini beklemek istemiyorum, bu yüzden anıları buzdan çıkarıyorum.

Bir hapishane... bir hapishane... bunda bir şey var. Lir ve ben bir hapishaneyi ziyaret edecektik. Drosselmeyer'in Unseelie'sini yerleştirdiği bir hapishane.

Onları sorgulayıp serbest bırakmanın güvenli olup olmadığını anlayana kadar kurbanlar.

Hapishane Lir'in atalarından biri tarafından kurulmuş ve büyüleri korumalarla güçlendirilmişti. Lir bana hapishanenin büyüü bastırmak için tasarlanmış cihazlarla dolu olduğunu, hücrelerin Fae tutsakları hasta ve itaatkâr tutmak için demir ve gümüşle kaplandığını söyledi. O zamanlar bana oldukça barbarca gelmişti, ama sonra bana bazı tutsakların suçlarını anlattı ve onlar için daha az üzüldüm. Şimdi hikayelerin ayrıntılarını hatırlayamıyorum, sadece dehşet hissini hatırlıyorum.

Hapishaneye gidiyorduk... Adı Griem Dorcha'ydı. Peri'deki iyi niyet turumuzun duraklarından biriydi.

İnsan bir kraliçeye sahip olma fikrine. Oldukça stresli ve sürprizlerle dolu bir yolculuk olacağını biliyordum ama Lir ve benim de biraz eğleneceğimizi varsayıyordum.

Fare Kral'ın yenilgisinden bu yana, Unseelie canavarlarını kovmak ve krallığı istikrara kavuşturmakla o kadar meşgul ki onu neredeyse hiç görmedim. Yaptığımız her sikiş hızlı ve sessiz. Ben gürültülü, uzun ve maceralı istiyorum.

Lir'le birlikte arabaya bindiğimizi hatırlıyorum. Yolculuğumuzun ilk gününde, ben kitap okuyup şarap içerken, o kucak masasını çıkardı ve büyük defterler ve belge yığınlarıyla meşgul oldu. İkinci gün, bir ara Öğleden sonra, vagonda biraz eğlenmek istedim, belki onun sikini emmek ya da beni yemesini sağlamak, ama bunun uygunsuz olacağını söyledi. Sonra ben vagonun bir köşesinde somurtup dururken o yine kucak masasını çıkardı. Sürekli bana bakıyor, beni okumaya, dikiş dikmeye ya da başka bir şey yapmaya ikna etmeye çalışıyordu ama ben istemiyordum. Arabanın koltuğunun altından kısa kılıcımı aldım ve bir süre parlattım ama kısa süre sonra bundan da sıkıldım.

Ve sonra huysuzca bir şey söyledim, anında pişman olduğum bir şey. "Birlikte seyahat ediyor olsaydık Kaptan Dónal sikini yalamama izin verirdi."

Kaptan Dónal Lir'in oldukça hassas olduğu bir nokta. Dónal uzun boylu, bronz tenli, kar beyazı buklelerden oluşan bir yelesi ve bir çift canlı mavi gözü olan bir Fae'dir. Ne zaman Sık sık yaptığı gibi üstsüz antrenman yapıyor, teni erimiş bronz gibi parlıyor. Lir tahtı geri aldığından beri düzenli eğitmenlerimden biri oldu ve ondan çok şey öğrendim. Ara sıra, ne zaman Antrenman yapıyoruz, terden daha fazlasıyla ıslandım. Ben sadece bir insanım, muhteşem bir Fae savaşçısının cazibesine karşı tamamen bağışık olmam beklenemez. Ama hiçbir zaman Dónal'dan tatmin olmaya çalışmadım, sadece Lir'den.

Arabada bu yorumu yaptığımda Lir tuza döndü. Beyaz ve yeşil gözleri kesinlikle zehirli hale geldi. Dónal buralarda bir yerde olsaydı, Lir'in onu oracıkta öldüreceğine inanıyorum.

Ben kötü bir şeyim, ondaki kıskançlığı kışkırtmak hoşuma gitti. Onu daha da zorlayabilirdim ama sonra bir şey oldu.

Hatırlayamadığım bir şey. Yolculuğumuzu yarıda kesen bir şey.

Hapishaneye yakındık, o kadarını hatırlıyorum. Akşam olmadan oraya varmış olurduk.

Yapıp yapmadığımızı hatırlamıyorum.

Belki de şu an bulunduğum yer orasıdır, Griem Dorcha'nın büyük Seelie hapishanesi. Ama eğer öyleyse, neden bir mahkum gibi bir hücrede zincirliyim? Lir mi koydu

Beni burada mı? Eğer yaptıysa, iyi bir nedeni olmalı. Bunu yapmazdı.

Tabii gerçekten korkunç bir şey yapmadıysam.

Belki başka biriyle yatmışımdır? Gardiyanlarımızdan biriyle? Bir keresinde bana, eğer ondan sıkılır ve başka bir yerde zevk almak istersem, beni bu seçimden mahrum etmeyeceğini söylemişti; ama belki de bunun gerçekliği onun için çok fazlaydı ve kıskanç bir öfkeye kapıldı.

Hayır, bu ona benzemiyor. Bazen çıldırtıcı olabilir ama *iyidir*. Asil. Nazik. Kelimenin tam anlamıyla gerçek bir kral.

O benden çok daha iyi, asil ve nazik. Bazen beni seçtiği için pişman olup olmadığını merak ediyorum.

Bazen merak ediyorum.

Ama bu düşüncenin eşiğinde kendimi durduruyorum, çünkü bunun ötesinde yüzleşmeye hazır olmadığım bir uçurum yatıyor.

Kendimi hücrenin soğuk duvarına yaslıyorum. Kaya buzla kaplı, ama ona yaslandığımda buz erimiyor - en ufak bir şekilde bile. Parmaklarım ıslanmıyor bile.

Bu buzda, bu hapishanede esrarengiz bir şeyler var.

Hücrenin kapısı duvarla o kadar iyi kaynaşmış ki neredeyse hiç görünmüyor. Kapıyı açmayı düşünmeden önce kelepçemden ve zincirimden kurtulmam gerekiyor.

Tam zinciri çekiştirmeye başlamıştım ki hücrenin dışında bir şey patladı, sanki çok uzun bir koridorun sonunda bir kapı kapanıyormuş gibi.

Hücremin kapısına doğru acele ediyorum, ama zincirim uzunluğu beni kısa sürede çekmeden önce tam olarak ulaşamıyorum.

Yavaş, kazıyıcı bir ses var, sanki bir şey karla kaplı buzda sürükleniyormuş gibi. Ses hücremde kesiliyor ve birkaç saniye sonra kapı açılıyor.

Koridorda duran figür, kalın, güçlü bacakları olan, iri göğüslü, çıplak bir kadına aittir. Vücudu siyah zincirler ve kana bulanmış kürk şeritleriyle sarılmış ve kocaman, tüylü, siyah kürklü bir öküzün kafasına sahip. Bunun bir maske mi, lanet mi, yoksa doğal hali mi olduğunu anlayamıyorum. Bacaklarının arasındaki boşluk keçeleşmiş siyah buklelerle örtülüdür ve koyu kan lekeleri çıplak kollarını ve bacaklarını süslemektedir. Bir elinde uzun bir

Birbirine kaynaşmış metal parçalarından oluşan bir kırbaç. Kamçının üzerinde de kan ve ıslak saç parçaları var.

Öküzün gözleri, her bir gözün yüzeyinde birer tane olmak üzere iki kar tanesinin parıltısı dışında parlak siyahtır. Erimiyorlar, sadece orada, irislerinin üzerinde duruyorlar. Tuhaf.

Pencerenin parmaklıkları arasından sızan soluk gri ışıktaki hem kâbus gibi hem de tuhaf bir şekilde yersiz görünüyor.

"Neredeyim ben?" Donmuş dudaklarımın arasından sormayı başarıyorum.

"Griem Dorcha'nın hapisanesinde." Sesi alçak, kalın ve hayvansı; öküz başının ağzı, sanki çenesi ve diliyle konuşuyormuş gibi hareket ediyor.

"Banríon'un koruması altında."

"Koruma mı?" Bileğimdeki kelepçeye bakıyorum.

"Banríon herkesin koruyucusudur."

"Pekâlâ, ben Louisa, Seelie Kraliçesi, Yüce Kral Lirannon'un karısı ve kocamın nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Öküz-kadın homurdanıyor ama bu bir aşağılama sesi değil, daha çok şaşkınlık ya da kafa karışıklığı gibi. "Hatırlıyor musun?"

"Neyi hatırlayayım?"

"Kim olduğunu. Kim olduğunu hatırlıyor musun?" "Tabii ki hatırlıyorum."

Büyük siyah öküz kafası ileri geri sallanmaya başlar. "Hayır, hayır, hayır. Bu yanlış ve onlar kızacak. *Bana* kızacaklar. Hayır, hayır, hayır, hatırlamıyormuş gibi yapmalısın."

"Numara mı?"

"Evet! Seni mahkemeye götüreceğim ve hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi davranmalısın, yoksa Banríon ikimizi de öldürür."

"Banríon'un herkesin koruyucusu olduğunu sanıyordum?"

"Evet, herkes," diye tekrarlar öküz-kadın. "*İtaat* eden herkes."

"Yani hafızam yokmuş gibi mi davranmamı istiyorsun? Kim olduğumu ya da nereden geldiğimi bilmediğimi mi?"

"Evet, unutmuş gibi yap. Unutmuş gibi yap," diye inliyor öküz-kadın.

"Böylesi daha iyi, benim için, senin için, hepimiz için. Rol yap ve sessiz ol."

"Bir şeyleri hatırlasam da hatırlamasam da genellikle sessiz değilimdir," diye mırıldanıyorum. "Ama deneyeceğim. Sen kimsin bu arada?"

"Hatırlamıyorum. Kimse hatırlamıyor," diye yanıtlıyor. "Ben aşağıda yaşıyorum. Banríon'un evcil hayvanı ya da misafiri olmaya hazır olana kadar yenileri koruyorum.

Onların zihinleri genellikle boştur, basittir. Seninki dolu. Hiç iyi değil. Banríon zaten beni hor görüyor. Beni öldürecek, öldürecek... En iyisi seni şimdi öldürmek,

öğrenmeden önce..." Gırtlaktan gelen sesi iniltiye dönüşüyor ve ben onu yatıştırmak için acele ediyorum.

"Sessiz olacağımı söyledim zaten," diyorum. "Hafızamı kaybetmiş gibi davranacağım. Tehlikede olmayacaksın."

Öküz-kadın başını birkaç kez daha sallıyor ama sakinleşiyor gibi görünüyor.

"Peki ya benimle birlikte olan diğerleri?" diye sordum. "Siyah saçlı ve yeşil gözlü uzun boylu bir Fae mi? Ve yanımızda kraliyet muhafızları vardı."

"Unut onları." Öküz kadın geniş diliyle ağzını yalayarak kan izlerini temizliyor. "Biri çoktan yenildi. Diğerleri sonrası için."

Kahretsin. Oh, kahretsin.

Dehşetimi ifade etmeye çalışıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. İyi ki de öyle, çünkü her şeye rağmen beni öldürmeye karar verebilir.

Yanıt vermediğimde öne doğru ilerliyor ve zincirim ucunu duvardan çözüyor. "Gel. Banríon yakında hem yeni hem de eski hayvanları çağırarak. Seni yıkamalı, değiştirmeliyiz."

Şimdiye kadar soğuktan dikkatim o kadar dağılmıştı ki ne giydiğimi ya da ne durumda olduğumu fark etmemiştim. Ama öküz-kadın konuşurken, hala seyahat kıyafetlerimin içinde olduğumu fark ediyorum ve -Tanrılar bana yardım etsin- sanırım en az bir kez altıma işedim. Bu yerde ne kadar zamandır baygın yatıyordum?

Oda mı?

Yıkamak ve kıyafet değiştirmek bir *ihtiyaçtır*, istek değil.

Daha sonra şu Banríon denen adamı ziyaret edip neler döndüğünü anlayabilirim. Hapishanedeyiz, bu çok açık ve buranın yeni yönetim altında olduğu da açık görünüyor. Ama nasıl esir alındık? Banríon Lir'in inanılmaz büyüünün üstesinden nasıl geldi?

Ya öküz kadının dediği gibi "çoktan yenmiş" olan oysa?

Hayır, olamaz. Ölmüş olsaydı, bunu hissederdim. Biz birbirimize bağlıyız, o ve ben, Seelie kraliyet geleneğine göre seçilmiş eşleriz. Dünyadan kaybolmuş olsaydı bilirdim.

Hayatta olmak zorunda. Onun ölümü kabul edebileceğim bir seçenek değil.

Öküz kadın beni bakır bir leğenin bulunduğu çıplak taş bir odaya götürüyor. Ben buharlı suda yıkanırken sabırsızlıkla beni izliyor ve homurdanıyor.

İşim bitip havluya sarındıktan sonra beni ayak ucunda bir kapı olan taş bir merdivene götürüyor.

Uzun boylu, sevimli bir Fae orada durmuş beni karşılamayı bekliyor. Kar taneleri onun da gözlerinde parıldıyor, ama sadece belli açılardan görülebiliyorlar - kapının kilidini açmak için aşağı baktığında, kayboluyorlar.

Kapıyı geçmeme izin verecek kadar açıyor, sonra öküz kadına küçümseyici bir bakış atarak tekrar kapatıyor. Öküz kadın homurdanarak döndü ve eklemli kırbacını arkasından sürükleyerek karanlığa doğru ilerliyor.

"Demek yeni gelenlerden birisin," diyor Fae dudağını küçümseyici bir şekilde kıvrarak. "Bir *insan*. Burada onlardan sadece birkaç tane var. Buna ihtiyacın olacak."

Bileğime altın bir bilezik takıyor. "Vücut ısını düzenlemeye yardımcı olacak. Soğuğu hissedeceksin ama o kadar şiddetli olmayacak. Gel, seni mahkeme için giydirmeliyiz. Ve *acele et*. Diğerleri neredeyse hazır."

OceanofPDF.com

Kısa bir süre sonra, diğer on bir "evcil hayvan" ile birlikte sıraya dizildim. Etrafımızda koşuşturan, kıyafetlerimizi ve saçlarımızı düzelten Fae hizmetkarları tarafından böyle çağrılıyor. Dokuz Fae ve iki insan daha var, hiçbirini tanımıyorum ve hepsi de belli belirsiz mutlu ve memnun görünüyor, birazdan olacaklar için hevesliler.

İçinde durduğumuz geniş koridor buzla kaplanmış durumda ve üşüyor olsam da o hücrede olduğum kadar üşümüyorum. Bilezik çalışıyor olmalı.

Bileziğin yanı sıra kıyafetim kürklü bir büstiyer ve yine kürkle süslenmiş beyaz deri külottan oluşuyor. Bu kıyafeti sağlamak için telef olan hayvanları düşünmek hoşuma gitmiyor ama bana kıyafet seçimi hakkı verilmedi.

Göğüslerim büstiyere zar zor sığıyor ve karnım tüm ağır yuvarlaklığıyla ortaya çıkıyor. Genellikle göğüslerimi daha iyi destekleyen ve karnımı biraz içeride tutan korseleri veya elbiseleri tercih ediyorum. Görünüşümden utandığımdan değil, sadece bu şekilde daha rahat ediyorum. Daha güvenli. Yine de

Karnımın şişliğinden kalçalarımın genişliğine kadar kendimim ve bu kıyafeti sahiplenmeye kararlıyım.

Bu vücut güzelden de öte, çok güçlü. Birkaç aydır eğitim alıyorum ve kılıç kullanmakta çok daha iyi hale geldim. Dónal bana ağırlığımı göğüs göğüse dövüşte de nasıl kullanacağımı öğretti. İhtiyacım olduğunda da kullanacağım. Ama önce daha fazla bilgi toplamalıyım.

Bu hapishanenin başında kesinlikle Unseelie biri var ve Clara'nın Fare Kral'ın sarayına dair anlattıklarından, Unseelie hükümdarların topraklarında genellikle ne tür eğlenceler olduğunu biliyorum. Finias'ın bana hatırlattığı gibi, tüm Unseelie'ler kötü değildir, ama birçoğu yavaş işkence, tecavüz, Fae veya insanların etini yemek ve diğer çeşitli gaddarlıklar gibi karanlık eğlencelerden hoşlanır. Bu sıradaki on iki kişinin hepsinin "evcil hayvan" olarak adlandırılması ve yetersiz kıyafetlerle dışarı çıkarılması, gelecek faaliyetler için iyiye işaret değil. Ama ne yapmak zorunda kalırsam kalayım hayatta kalmaya kararlıyım. İhtiyacım olan herkesi beceririm, yapabiliyorsam onları etkilerim, günü ya da geceyi atlatmak için ne gerekiyorsa yaparım - saatin kaç olduğundan emin değilim. Yapabilirim.

Zorla seks ve sapkınlıkla bir noktaya kadar kırılmadan başa çıkabilirim. En büyük korkum, birilerinin tam etli vücudumun ekstra lezzetli görüldüğüne karar vermesi ve daha yıkıcı bir şekilde katılmaya karar vermesi. Kesinlikle yenilmeyi *yenmeye* tercih ederim.

"Sen oradaki." Bir Fae görevlisi parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Çekil."

Yarı açık duran bir çift uzun, buzla kaplı kapıya doğru ilerleyen diğerlerinin peşinden sürükleniyorum. Bazen yaptığım gibi, şimdi de düşüncelerimin içinde kayboldum. Genellikle bir şeyi beklemem gerektiğinde veya özellikle sevmediğim bir işi yapmak zorunda kaldığımda olur. Bir görevden diğerine geçmekten de hoşlanmıyorum - bir şeye derinden bağlandığımda, rotayı başka bir şeye çevirmektense onunla kalmayı tercih ederim-

Tanrım, yine yapıyorum. Odaklanmam, uyanık kalmam gerekirken kafamın içinde dolaşıyorum.

Kapılardan geçerken görevlilerden biri hepimize sesleniyor. "Doğruca Banrion'un aynasına gidin ve kenarında durun. Ayna Favorite bu gece herkesi eğlendirmek için aranızdan birini ya da birkaçını seçecek."

Demek gece oldu. Ve biz de eğlenceyiz. Yamyamca bir şey duymadım, ki bu umut verici. Yine de Faerie'de kimse bilemez.

İçeri alındığımız oda bir zamanlar hapishanenin yemekhanesi ya da belki de ortak kullanım alanı olmalıydı. Tavanlar en az üç kat yüksekliğinde. Üzerimdeki taş kemerler ve tepeler buzla kaplı ve Buz sarkıtları, donmuş avizeler gibi kristal kümeler halinde sarkar. Kümelerden bazıları buzun içinden parlayan güneş gibi zengin bir ışıkla parlıyor. Donmuş duvarlar soluk mavi renkte, buzdan girdaplarla desenlenmiş. Hepsi buzdan yapılmış dört sıra bank, odanın her iki yanında boylu boyunca uzanıyor.

Banklarda, kürklerin ve beyaz postların üzerine oturmuş, rengarenk bir Fae kalabalığı toplanmıştı. Bazıları beni hücremden almaya gelen kadın gibi geyik ya da boğa kafasına sahip. Bazılarının parlak opalesan damarlarla süslü kristal kanatları varken, diğerlerinin kocaman tüylü kanatları ya da beyaz boynuzları var. Diğerleri yılan gibi, alt yarıları kıvrımlı, parlak beyaz pullarla kaplı.

İzleyenlerin çoğu basit kıyafetler giymiş olsa da, birkaç tanıdık eşya görüyorum - bazı elbiselerim ve Lir'in kıyafetleri, pelerinler ve Kraliyet muhafızlarımızın dubleleri, kraliyet mücevherlerinin yabancıların parmaklarına, kulaklarına ve boğazlarına saçılması. Dudaklarımda yükselen protestoyu yutuyorum ve yüzümü boş tutmaya çalışıyorum.

Muazzam odanın ortasında, bir ayna kadar düz ve yansıtıcı gümüş bir buz tabakası uzanıyor. Yüzeyinden buzlu dikenleri, sivri tepeleri ve soluk dallı boynuzlarıyla devasa bir taht yükseliyor.

Tahttaki Fae dişisi muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. Işıltılı buz sarkıtlarıyla çevrili zarif sivri kulakları var. Pürüzsüz teni buzlu duvarların soluk mavisine uyuyor. Beyaz saçları yüzünden sıkıca geriye doğru toplanmış. Başında, değerli taşlar yerine buz kristalleri bulunan gümüşten narin bir taç var.

Kusursuz yüz hatları ve dolgun lavanta dudakları karşısında bir an için afallıyorum. Zarif bir boynu, ince kolları ve buzdan pençelerle süslü zarif parmakları var. Elbisesi beni şaşırtıyor; kar beyazı brokar bir elbise, ama belden başlayarak mor çiçeklerden oluşan bir denize dönüşüyor. Yaprakları hafifçe buzlanmış.

Bu Banrion olmalı.

Ve ayaklarının dibinde, beyaz minderlerin üzerinde Lir uzanıyor. Kalbim titriyor ve sıcıyor.

Zayıf ve formda vücudu her zamankinden daha solgundur ve üzerinde sadece kalçalarına doğru sarkan siyah ipekten bir iç çamaşırı vardır. Birkaç narin

Buz ve kristalden kolyeler göğsünü süslüyor ve buzdan bir yaka köprücük kemiklerinden çenesine kadar boynunu kaplıyor.

O kadar güzel ki.

Önümdeki hayvana, yeşil derili, iri yapılı bir erkek Fae'ye çarpıp tökezliyorum. Dönüp bana tısladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Arkasını dönmeden önce, gözlerinin her birini kaplayan soluk bir kar tanesi görüyorum. Bir saniyeliğine oradaydı ve sonra kayboldu.

Arkamdaki dişi Fae'ye bakmak için dönüyorum. İlk başta gözlerinde bir şey göremiyorum, ama başımı biraz eğdiğimde aynı tuhaflığı fark ediyorum -Bir çift büyük kar tanesi, her iki gözünde de birer tane.

Gözlerimin aynı görünüp görünmediğini merak ederek bilinçsizce gözlerimi kırıştırıyorum. Ya da belki de bu tuhaf kar taneleri bir hafıza büyüsünün yan etkisidir.

Muazzam buz aynasının kenarında sıraya girdiğimizde, öne doğru eğilip başka birinin gözlerinde de aynı şeyi görüp göremeyeceğimi görmek için evcil hayvan sırasına bakıyorum. Ama yeterince yakın değildim, bu yüzden dikkatimi tekrar

Taht. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki eminim etrafımdaki Fae'ler de duyabilir.

Banríon elini Lir'e uzatıyor ve bir şeyler mırıldanıyor. Lir onun parmaklarını tutuyor ve parmak eklemlerini hafifçe, şefkatle öpüyor. Sonra ayağa kalkıyor, uzun gövdesini açıyor ve dar ayakları cam gibi buzun üzerinde kendinden emin adımlarla ilerleyerek evcil hayvanların sırasına yaklaşıyor. Sol ayak bileğinin etrafında ışıltılı bir mücevher parçası ve bir parmağında gümüş bir yüzük var. Fark edilmesi aptalca şeyler, sanırım, ama ona hiç benzemiyorlar ve bu canımı acıtıyor. Ayak bileklerine ya da ayaklarına asla mücevher takmaz.

Sağ tarafta bir yerden bir ses, "Hepinizin bildiği gibi, eski Favori ne yazık ki vefat etti. Ancak Leydimiz bu geceki kutlamalar için yeni bir Favori seçti. Şimdi akşam için oyun arkadaşını seçecek."

Lir. *Lir*, Banríon'un yeni "Gözdesi". Kocam *oynamak* için birini seçecek.

Başkalarının önünde asla isteyerek böyle giyinmez. O her zaman düzgündür, toplum içine çıktığında her zaman giyiniktir. Ve gücü var, çok fazla gücü. Bu odayı, bu hapishaneyi yerle bir edebilecek bir büyü. Eğer tam kontrolü olsaydı, şimdiye kadar kullanırdı. Kullanırdı. Saatler önce benim için geldi ve yoluna çıkan herkesi öldürdü.

Ama yapmadı. Bu da demek oluyor ki kendisi değil. Hafıza büyüğü onun üzerinde işe yaraymış olmalı, bunu açıklamanın başka bir yolu yok. Banríon'un elini öpmesi ve "akşam için bir oyun arkadaşı" seçmesi için başka bir neden yok.

Banríon hem hafıza hem de buz güçlerini kullanabiliyor olmalı. Birkaç durum dışında, Fae'lerin gerçekten su *yaratma* gücüne sahip olmadıkları söylendi; ama o, bu nadir durumlardan biri olmalı. Bu kaledeki buz miktarının çokluğu. Bu hapishanenin yıkıcı güzellikte bir kafese dönüşmesinden o sorumlu.

Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine parmaklarından birkaç ince buz parçası çıkarıyor ve onları avucunun üzerinde havada döndürüyor.

O tehlikeli, bu çok açık. Kim olduğumuzu biliyor mu? Lir'in Seelie Kralı olduğunu? Biliyor olmalı. Kraliyet kıyafetleri içindeydik, kraliyet arabasındaydık, etrafımız kraliyet muhafızlarıyla çevriliydi. Tanrı aşkına, Lir'in başında lanet bir taç vardı.

Şu anda kesinlikle takmıyor. Yaklaştıkça gözlerinde bir şeyin parıltısını fark ediyorum. Belki kar taneleri. Emin olabilmem için hâlâ çok uzakta.

Ona seslenmek istiyorum ama dilimi tutmayı başarıyorum. En iyisi öküz kadının tavsiyesine uyacağım ve neler olduğunu anlayana kadar sessiz kalacağım.

Lir sıranın bir ucundan başlıyor ve yavaş adımlarla ilerleyerek her adayı inceliyor. Uzanıp bir Fae kadınının yanağına dokunduğunda dudağımı öyle bir ısıyorum ki kan tadı alıyorum.

Kan. Neden bunu daha önce düşünmedim ki? Kanım onu Drosselmeyer'in lanetinden kurtardı. Belki de onu bu büyüden kurtarabilir ve anılarını geri getirebilir. Sadece beni seçmesini, beni öpmesini sağlamalıyım.

Ama gerçekten kim olduğumu bilmiyorsa ve ben de yabancıymışız gibi davranmak zorundaysam, beni seçmesini nasıl sağlayabilirim?

Endişelenmemeliyim, hayatım boyunca düzinelerce insanı baştan çıkardım ve Lir'i bir kez büyüledim. Bunu tekrar yapabilirim.

Ama onu nasıl baştan çıkarmaya çalıştığıma dair anılar - onun önünde nasıl soyunduğum, o izlerken kendimle nasıl oynadığım, bir dolaba saklanırken onun sikini nasıl avuçladığım - hoş değiller. Her biri reddedilmenin acısı ve çok ileri gittiğime dair korkunç bir hisle birlikte geliyor. Sinirlerim, yeni bir dünyada olmanın verdiği güvensizlik, rahatlık ve fethetme ihtiyacım - bunlar onu nasıl zorladığımın bir açıklaması, ama bir bahane değil.

Bu yüzden önüme geçip yüzüme baktığında, bunu bir daha yapmaya cesaret edemiyorum. Hiçbirini. Ne sırtıyorum, ne kaşlarımı çatıyorum, ne de baştan çıkarıcı bir poz veriyorum. Sadece önünde duruyorum ve o tanıdık yeşil gözlere bakıyorum.

O gözlerde *onu* görüyorum ama orada değilim. En ufak bir tanıma belirtisi, geçmişimize, birlikte geçirdiğimiz aylara dair en ufak bir hatırlama görmüyorum. Tek gördüğüm bir yabancıнын sakın, sıradan ilgisi.

Unutkanlık numarası yapmasının imkânı yok, bu şekilde değil. Kuzeni Fin hileci, aktör, Lir değil. Beni gerçekten hatırlamıyor. Ve bunun gözlerinde parlayan ikiz kar taneleriyle bir ilgisi var.

Buraya gelirken ona çok kızgındım ve şimdi ağlamak istiyorum. Ayaklarının dibinde erimiş bir pisliğe dönüşmek gibi. Ama ben böyle yapmam. Clara ve ben, başımıza ne gelirse gelsin hep birlikte dimdik durduk. Nadiren ağlardık ve asla toplum içinde ağlamazdık.

Yanımdaymış gibi davranıyorum. Gözyaşlarımla savaşıyorum ve Lir'in bakışlarını tutuyorum. Burnundan nefes alarak eğiliyor.

Tanrı yıldızları... benim *kokum*. Beni onun Seçilmiş olarak işaretleyen özel kokum hâlâ duruyor. Beni unutmuş olsa bile, kokum onu çağırıyor. Belki bu beni oyun arkadaşı olarak seçmesi için yeterli olur.

Ama o uzaklaşıyor. Yanımdaki Fae'nin çenesini kavırıyor.

Lir çizgide ilerlemeye devam ederken uzun, titrek bir nefes alıyorum. Gözlerim yaşıyor.

Bekle...

Geri geliyor. Alanıma giriyor, gözleri göğüslerimde, karnımda, kalçalarımın geziniyor. Son aylarda Faerie'nin zengin yiyecekleriyle daha da şişen cömert ölçülerimi inceliyor. Pastadan, antrenmandan daha çok hoşlanıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor. Sonra daha yüksek sesle "Bu" diye anons ediyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*Öncesi yoktur, sadece şimdi vardır.
Gelecek yoktur, sadece şimdiki zaman vardır.
Acı yoktur, sadece zevk vardır.
Banrion'a hizmet etmekten başka bir amacı yoktur.*

Bu sözler ara sıra soğuk bir kadın sesiyle kafamın içinde belli belirsiz yankılanıyor. Yatıştırıcı bir nakarat gibi, bu ilahi her seferinde zihnimi yatıştırıyor.

Düşünceler çok hızlı dönmeye başlar.

Bu seste bir rahatlama var. Ona teslim olmanın hazzı.

Banrion'u önemsiyorum. Bir sevgili olarak değil - o ve ben çift olmayacağımızı bana açıkça belirtti. Ama ona hizmet etmem için bu güzel kaleyi sağladığı ve bana başka türlü hizmet edemeyeceğim bir yer verdiği için ona minnettarım.

işe yaramaz bir hayat.

Önemsemişim ve minnettar olduğum için onun istediğini yapıyorum.

Bu gece, diğerk evcil hayvanlardan biriyle oynayarak ona hizmet edeceğim. Ben Favori'yim, bu yüzden partnerimi ya da birden fazla partner istersem onları seçebilirim. Seçimimi yaptıktan sonra, Saray ve Banrion, Leydimizin aynasının üzerine serilmiş yumuşak yastıkların üzerinde çiftimizi izleyecek. Ona "Aklın Aynası" diyor.

Zihnimde biriyle fiziksel olarak nasıl birleşeceğime dair bilgi var ama bunu hiç yaptığımı sanmıyorum. Ya da belki de yaptım. Kafamda görüntüler var, bulanık ve belirsiz, ama onları tam olarak kavrayamıyorum.

Öncesi yoktur, sadece şimdi vardır.

Gelecek yoktur, sadece şimdiki zaman vardır.

Acı yoktur, sadece zevk vardır.

Banrion'a hizmet etmekten başka bir amacı yoktur.

Vücudum rahatlıyor. Endişelenmeye gerek yok. Ne yapacağımı biliyorum ve niyetim Leydi'yi memnun etmek olduğu sürece her şey açık ve mükemmel olacak.

Bu büyük salona gelmeden önce bana sessizce, "Beni en iyi kendini memnun ederek memnun edersin," demişti. "Gözüne hoş gelen partneri seç ve vücudunuzu baştan çıkarır."

Seçtiğim kız bir insan. İnsanlar hakkında temel bilgilere sahibim, ancak daha önce bir insanla karşılaşp karşılaşmadığımdan emin değilim.

Öncesi yoktur, sadece şimdi vardır.

Bu kız hayal edilemeyecek kadar güzel. Şehvetli ve çekici, bir çift zeki mavi gözü ve yuvarlak, pembe bir ağzı var. Vücudunda, ona yapabileceklerimin iğrenç görüntüleriyle kafamı dolduran cinsel bir zenginlik var.

Ama onda başka bir şey daha var, bir koku. Sıcak, şuruplu, şekerli meyve gibi. En narin çiçeklerden gelen narin nektar gibi. Akan su gibi, köpüklü ve ferahlatıcı. Bu kokunun pek çok katmanı var.

-Sanırım bütün geceyi onların tadını çıkararak geçirebilirim.

Kızı, tahttan çok uzakta olmayan aynanın üzerine serilmiş kalın kürkler ve beyaz yastıkların üzerine götürüyorum. Banrion bana her şeyi anlattı.

Bu oyuna katılanlar, benim gibi hizmet etmeye tamamen razıdırlar. Zevk bulma ve verme arzumuzda biriz.

Evcil hayvan ve ben orada yüz yüze duruyoruz ve ben onun giysilerini değiştirmeye ve çözmeye başlıyorum. Karnındaki güzel şişliği şimdiden görebiliyorum,

Kalçalarının çukurlu dokusu, dolgun dizlerindeki küçük çukurlar. Ama

Onun tüm vücudunu görmek için yanıp tutuşuyorum. Ve o sarhoş edici kokunun kaynağına daha yakın olmalıyım. Belki de en güçlü koku dudaklarında, göğüs dekoltesinde ya da bacaklarının arasında olacak. Bu yerlerin her birini iyice keşfedeceğim.

Örtüsünü nazikçe sıyırdığımda kız titriyor.

Bana bakıyor. Bunun için istekli görünmüyor. Üzgün görünüyor.

"Üşüdün mü?" Mırıldanıyorum.

Sanki sesim onu incitmiş gibi küçük bir nefes çekiyor.

"Pek sayılmaz," diyor alçak sesle. "Beni sıcak tutması için bunu verdiler." Bir bilezikle süslenmiş bir kolunu kaldırıyor.

"Çok iyi." Gülümsüyorum, dokunuşuma alışması için parmaklarımı üst kollarında gezdiriyorum. "Bana katılmaya hazır mısın?"

"Ben... evet." Dudağını ısırtıyor ve üzerinde bir nokta kan belirliyor. "Ama önce bana adını söyle."

"Ben favoriyim."

"Evet, ama mutlaka bir adınız vardır." "Var mı?"

"Herkes yapar."

"Banríon bana bazen Kuzgun der." "Bu bir evcil hayvan ismi, gerçek bir isim değil."

Tahttan buzlu aynaya doğru bir ses süzülüyor. "Bir sorun mu var, evcil hayvanlarım?"

"Tabii ki hayır," diyor kız parlak bir gülümsemeyle, önce Banríon'a, sonra bana bakarak. "Öp beni, Favorite."

Yuvarlak, güzel yüzünü kaldırıyor ve ben de eğilerek ağzını kendi ağzımla selamlıyorum.

Dilini hemen sokuyor, dudaklarımın arasından kayıyor ve ağzımın içini kanının tadıyla boyuyor. Hareketsiz kaldım, boğazımdan vücuduma doğru akan tatlı, şehvetli sıcaklık karşısında şok oldum. Aletim daha da sertleşiyor.

Kız geri çekildi, dikkatle bana bakıyordu. Sanki kanının tadına karşı bir tepki bekliyor.

"Mmm," diye mırıldanıyorum, görkemli bedenini kendime doğru çekerek. "Adın ne?" diye fısıldıyor, o kadar sessiz ki zar zor duyuyorum.

Benim adımlı. Bunu umutsuzca istiyor gibi görünüyor ve ona arzu ettiği şeyi veremediğim için bir kayıp duygusu hissediyorum. Ama ona aynı derecede tatmin edici bir şey vereceğim.

"Uzan," diye ısrar ediyorum. "İsimleri unut ve seni tatmama izin ver."

Gözleri acı ve hayal kırıklığıyla doluyor. Sadece bir saniyeliğine, ama sonra uzanıp kollarını boynuma doluyor ve mırıldanıyor, "Evet, beni tadabilirsin. Beni sikebilir ve tüm bu Fae'lerin önünde kullanabilirsin. Ben seninim, her zaman."

Her zaman mı? Sanki bu buluşmamızın gelecekte de tekrarlanmasını bekliyormuş gibi.

Kafamın içindeki soğuk ses beni kısa sürede toparlıyor, o rahatsız edici düşünceleri uzaklaştırıyor. *Gelecek yok, sadece şimdiki zaman var.*

Altın saçlı kız, buzdan aynanın ortasında, kürklerin ve yastıkların üzerine uzanıyor. Orada yatarken nasıl görüldüğüne hayran olmak için bir an duruyorum, kalın, kremsi kalçaları yayılmış ve seksinin dolgun dudakları sergileniyor.

Islak parlıyorlar. Tahrik olmuş. Beni istiyor. *Bunu* istiyor.

Ve kokusu-şimdi daha güçlü, daha zengin. Tatmak için ağzım sulanıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp kızın kavisli dizlerinin arasında secde ederken başka birinin varlığından bile haberdar değilim.

Kukusunu ilk yalayışım, inlemeye neden olan bir heyecanı doğrudan sikime gönderiyor ve giydiğim ipeksi kumaşın altında sallanıyor. O Sıcak güneş ve taze açan çiçekler gibi, en zengin yiyecekler ve en ilahi likör gibi tadı.

Dilimi seksinin iki kalın dudağının üzerinde kaydırıyor, aralarındaki ince, pembe katmanları okşuyorum. Daha derine, yarığının hassas sıcaklığına, sonra da tepedeki zirveye doğru keşfe çıkıyorum. O küçük tepe kızarmış, şişmiş, hassas.

Bir şekilde ne yapacağımı biliyorum. O hassas et parçasına nasıl değer vermem gerektiğini, amını nasıl iyice yıkamam gerektiğini anlıyorum,

Ağzımı onun tüm seksine nasıl açmam ve dilimi onun açıklığına nasıl defalarca sokmam gerektiğini. Özlemle kıvranana kadar klitorisini nasıl kısırmalı, okşamalı ve kızdırmalıyım.

Arada bir durup içime çekiyorum, onun karmaşık kokusunun tadını çıkarıyorum.

Nefes nefese kalıp çaresizce kıvranmaya başladığında, keskin köpek dişlerimle canını yakmamaya dikkat ederek onu daha içten yiyorum. Her kim olursa olsun, bu akşam için seçtiğim oyun arkadaşım verebileceğim tüm zevki hak ediyor, bir damla acıyı değil... tabii o istemediği sürece.

Lir yüzü bacaklarımın arasında uzun bir süre geçirdi. İlk başta seyirciler için biraz şov yaptım, güzelce inledim, sırtımı eğdim, kocaman göğüslerimi okşadım. Ama bilinçli hafızasını kaybetmiş olsa bile, Lir'in ağzı ve dili becerilerini hatırlıyor ve kısa süre sonra numara yapmıyorum. hiç tepki vermedim. Kızarıyorum, kıvranıyorum, inliyorum, siki için o kadar çaresizim ki sonunda onu itiyorum ve dört ayak üzerine kalkıyorum, kığım yukarıda. Bu pozisyon başlı başına bir yalvarış.

Çürük iç çamaşırını çıkarırken çıkardığı hafif sesleri duyuyorum. Sonra güçlü elleri, çok tanıdık, kış yanaklarımı kavradı ve birbirinden ayırdı. I Omurgamı eğerek vücudumu daha aşağıya indiriyor ve arkamı daha yukarı kaldırıyorum.

Aletin başı girişimi dürtüyor, ben titreyip inleyene kadar aşırı hassaslaşmış am dudaklarımı yokluyor. Başımı hafifçe çevirip sıralı koltuklardaki Fae'lere bakıyorum. Bu Clara'nın Fare Kral'ın sarayında anlattığı seks partisine hiç benzemiyor. Bu izleyiciler çoğunlukla sessizdir, sadece yumuşak solumalar ve hafif inlemeler uyarılmışlıklarını gizlemektedir. Çoğu hâlâ giyinik ve

Elleri bacaklarının arasında kıpırdıyor ya da sarsılıyor. Diğerleri sessizce çiftleşiyor, kısmen giyinik vücutları birbirlerine karşı yavaşça sallanıyor.

Banrion hareketsiz bir şekilde oturuyor, elleri tahtının kollarını kavıyor. Hafifçe öne eğilmiş, keskin bir dikkatle bizi izliyor.

Ondan, hepsinden uzaklaşıyorum ve yüzümü buzu kaplayan beyaz kürke doğru çeviriyorum. Lir hâlâ benimle alay ediyor, popomu okşuyor, sıkıyor, sıcak aletin ucunu yarığıma çarpıyor.

Sırılsıklam oldum. Eriyorum. İhtiyaçtan titriyorum.

"Al beni," diye yalvarıyorum. "Becer beni, lütfen, lütfen, Tanrı aşkına, L-" Adını söylememek için dilimi ısırıyorum.

"Sabır." Aleti sıcak, kalın ve sert, çileden çıkaran bir yavaşlıkla içimi sıkıyor.

Hayal kırıklığıyla ciyaklıyorum, parmaklarımı kürkün içine sokuyorum, neredeyse ağlıyorum. "Sık beni artık, yaramaz bir hayvanmışım gibi sık beni. Beni cezalandırıyormuşsun gibi sık beni."

"Sabırlı ol dedim." Saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve başımı geriye doğru çekerken aynı anda içeri giriyor.

Nabzım titriyor ve nefesim kesiliyor.

Lir kanımı içerdi. Aslında buna oldukça bağımlıydı. Ama findıkkıran laneti bozulduktan sonra bundan vazgeçti. Bunun bir Unseelie uygulaması olduğunu, çok tehlikeli olduğunu ve böyle şeylerin ona yakışmadığını söyledi. Dürüst olmak gerekirse, o anlarda bana gösterdiği ilkel, içgüdüsel ihtiyacı özledim. Evlendiğimizden beri bana o Lir'i anımsatıyor ama her zaman çok kontrollü. Çok dikkatli. Beni incitmek istemediğini söylüyor.

Ama şu anda beni tanımıyor, incinmem de umurunda değil. Ve bunun ne anlama geldiğini korkulu bir heyecanla fark ettim.

Lir'i özgürce görmek üzereyim demek.

Lir, saray hayatının ve kendi hayatının tüm baskılarından kurtulmuştur. kendisinden beklentiler. Lir, babasını ve yetiştirilme tarzını hatırlamadan, gittiği her yerde ona yük olan sorumluluklardan yoksun.

Farkında olmadan, bu sapkın buz kraliçesi bana tam da arzuladığım şeyi verdi -kocam Kral'ın daha önce hiç olmadığı kadar kontrolünü kaybettiğini görmek.

Çıra hazır, yağla ıslatılmış. Tek ihtiyacım olan bir kibrit.

"Sabırlı değilim," diyorum ona, kıcımlı onun sikine doğru geriye doğru atarak onu daha da derine itiyorum. "Ve itaatkâr değilim."

Lir karanlık bir şekilde gülüyor. Artık içime gömülmüş durumda ve sırtıma doğru eğilerek ağzını kulağıma yaklaştırıyor. Bir eli hâlâ saçlarımı kavrayıp başımı yukarıda tutarken, diğer eli boynumun ön kısmında geziniyor.

"Sana nasıl itaat edeceğimi öğretmemi ister misin, tatlım?" diyor usulca. Yutkunuyorum, boğazım eline karşı hareket ediyor. "Evet."

Lir'in parmakları sıkılaşıyor nefesimi kısıtlıyor. Saçlarımı ve boğazımı tutuşundaki vahşete, kalçalarının kıcıma tekrar tekrar vuruşu eşlik ediyor. Orgazmın kıyısında sallanana, ciğerlerim şişene, gözlerim dolana ve yüzümde kan birikene kadar siki içime pompalanıyor -nefes alamıyorum-

Eli boğazımdan çekiliyor ve amımdan çıkıyor. Nefes nefese kaldım.

Lir önümde doluyor ve beni inceliyor. Hâlâ ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim, karnım sallanıyor ve paramparça olmuş nefesimi içime çekerken göğüslerim titriyor.

Çömeliyor, ereksiyon halindeki siki kalçalarının arasından fırlıyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. "Sen bir insansın ve seni kapasitesinin ötesinde incitmek istemiyorum.

Eğer sana yaptıklarımı dayanamıyorsan, kulağına şöyle dokun." Kendi kulağına dokunuyor. "Ve duracağım."

Başımı sallıyorum. Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor, çünkü çok büyük bir tehlike içindeyiz ve yine de ondan her zaman istediğim şey buydu ve neden, *neden* bunu bana daha önce veremedi? Tüm anıları elinden alınmadan kendini bu şekilde bırakamaması beni incitiyor.

Çenemi tutuyor, yüzümü yukarı kaldırıyor ve çenemi açmaya zorluyor. Sonra uzun sikini dilimin üzerinden geçirip boğazımdan aşağı öyle bir itiyor ki öğürüyorum.

Biraz geri çekildiğinde, ona daha iyi uyum sağlamak için boğazımı gevşeterek başımı ayarlıyorum.

Amım hala şiş, karıncalanıyor ve sıcak, tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla damlıyor. Bana sabırlı olmayı öğretiyor. En keyifli türden bir ders.

Elimle sikinin dibinde daire çiziyorum ve onu emerken yukarı bakıyorum, o yeşil gözlerle karşılaşıyorum, çok tanıdık, ama bizi izleyen buz gibi kraliçenin işaretiyle damgalanmış. Ona hızlı bir yan bakış attığımda Hâlâ kendine dokunmadığını fark ettim. Garip. Genelde insanlar başkalarının sikişmesini izlerken kendi zevklerine düşkündürler. Tam olarak etkilenmemiş görünmüyor, ama tahrik olmaktan çok ilgisini çekmiş görünüyor.

Dikkatimi Lir'e verdiğimde, kocamın solgun yanaklarında belirgin bir kızarıklık görüyorum. Gelmeden hemen önce rengi hep yükselir.

Bu haliyle çok güzel. Daha hızlı emiyorum, onu daha derine götürüyorum, benim için gelmeye teşvik ediyorum, tüm bunlar olurken formunun tonlanmış zarafetini, güçlü köprücük kemiklerini, geniş omuzlarını-

Sonra kolunun üstündeki yara izini gördüm. Her zaman taşıyacağı iz, fındikkıran formundayken bir kıymığın ondan koptuğu yer.

Bu anı çok dokunaklı, bu sefer gözyaşlarımı durduramıyorum. İki elimi kışına götürüp onu daha da yaklaşıtıyorum, sikini her zamankinden daha derine sokuyorum, sessizce ağlarken ağzımı ona tıkıyorum. Yumuşak bir erkek iniltisiyle boşalıyor, ellerini saçlarıma daldırıyor.

Geri çekilerek, döllerinin her bir parçasını yutuyorum ve onu yalayarak temizliyorum.

Nefes nefese kalıyor, zayıf karnı geriliyor, elmacık kemikleri pembeleşiyor. Bu arada ben hala dolgunluk için, onun için ağrıyorum.

O bir Fae. Neredeyse bir anda tekrar sertleşebiliyor. Umarım beni becermeye devam eder. Beni bu şekilde tatminsiz bırakamaz.

Lir uzanıp çenemi tutuyor. Başparmağını ıslak dudaklarımda gezdirip bakışlarımı tutuyor. Sonra atılmış ipekli giysisini alıp yanaklarımdaki gözyaşlarını silmek için kullanıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Döllerimi çok iyi içtin."

Neredeyse çenem düşecek. Lir asla böyle konuşmaz, yalnız olduğumuzda bile.

"Sıra bende," diyorum ona. "Sanırım yeterince sabrettim."

Gülüyor ve kara kaşlarını çatıyor. "Buna ben karar veririm. Yanağını kürke koy ve o büyük, güzel kışını kaldırılabildiğin kadar yukarı kaldır. Bırak Herkes o muhteşem amcığı görsün, sikim için nasıl da titriyor."

Eğer aklı başında olsaydı, bunu yapmazdı. Beni başkalarının önünde teşhir etmezdi. Beni kendine saklamak istiyor. Gerçi belki de bu onun kişisel eğiliminden çok yetiştirilme tarzından kaynaklanıyor. Bana dedi ki bir keresinde babasının seksi çok özel tuttuğunu, her şeyi küçümsediğini Yatak odasında maceraperestti ve sarayda en uysal ve zevkli seks partilerine bile nadiren izin verirdi. Lir'e göre, eski kral yeğeni Finias'ı seks konusunda bu kadar açık ve özgür olduğu ve Unseelie ile birlikte olduğu için çok hayal kırıklığına uğratmıştı. Aralarındaki anlaşmazlık Fin'in saraydan tamamen sürgün edilmesiyle sonuçlanmış.

Acaba eski kralın tavrı Lir üzerinde sandığımdan daha derin bir etki mi bıraktı? Belki de Lir cinsel ilişki konusunda daha açık ve hoşgörülü olurdu.

Eğer babası ona bu tür meselelerin nasıl ele alınması gerektiği konusunda onlarca yıl ders vermemiş olsaydı. Bu açıdan, sanırım o ve ben çok farklı değiliz. İkimiz de belirli beklentilerle yetiştirildik. Ama ben isyan ettim, o ise onlara boyun eğdi.

Kocam artık kesinlikle namuslu değil. Arkama doğru yürüyor, kık yanaklarımı kavıyor ve izleyenlerin yararlanması için beni daha geniş açıyor. Sonra iki parmağını ıslak am dudaklarımda gezdiriyor ve ben çığlık atmak isteyene kadar beni tekrar tekrar okşuyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum kürklere karşı. "Lütfen.

Lir avucuyla cinsel organımı okşuyor. "Ne düşünüyorsunuz leydim?" diyor Banríon'a. "Gelmesine izin vermeli miyim?"

Banríon cevap vermiyor ama seyircilerden hevesli bir "evet" tıslaması yükseliyor.

Lir tekrar arka tarafıma yerleşiyor. Sikini kık yanaklarımdan arasına yerleştiriyor ve tekrar sertleştiğini, kalınlaştığını hissedene kadar birkaç kez o oluktan geçiriyor. Sonra kendini içime sokuyor ve beni öyle cezalandırıcı bir güçle sikmeye başlıyor ki ciyaklıyorum.

"Klitorisine bir daha dokunmayacağım," diyor itişler arasında. "İtaatkâr bir evcil hayvan gibi sadece benim sikimle boşalacaksın."

"Evet," diye hıçkırıyorum. "Oh evet... Tanrılar... *Lir...*"

Kahretsin, boşalıyorum, klitorisimden, tüm vücudumdan coşku fişkırıyor. Ama bir hata yaptım. Boşaldığımda onun adını söyledim. Mutluluk anlarında söylemeye o kadar alışmışım ki.

Yine de fark etmemiş gibi görünüyor. Kendi doruk noktasına ulaştığında haykırıyor -ağır, acil, kırık bir ses. Sikinin ritminin içimde titreyişini hissedebiliyorum.

Ve sonra vuruyor - ikinci bir çarpma dalgası, akıllara durgunluk veren, dünyayı paramparça eden zevk. Eşlerimiz birbirine bağlanıyor, ikimizi de ekstra bir orgazm mutluluğuyla dolduruyor. Bunun yükselen sevinciyle çığlık atıyorum - neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Ve bu her zamankinden daha da yoğun, belki de Lir beni yatırmak, becermek ya da yemek ve bu işi bitirmek yerine yeni bir şey denedim.

Sanırım bu onun için adil değil. Drosselmeyer'in esareti sırasında uzun bir süre ortalıkta yoktu ve o yokluk sırasında Unseelie bu toprakları parçaladı. Lir döndüğünden beri, bir sürü işle uğraşıyor. Düşmanı kovmak, krallığı yeniden inşa etmek ve halkının güvenini yeniden kazanmak.

Kendime anladığımı, sorun etmediğimi, onunla tanışmadan önce hiç olmadığım kadar iyi orgazmlar yaşadığımı ve bunun yeterli olması gerektiğini söyledim.

Yine de, dikkatimi dağıtması beni incitti, şu ana kadar fark ettiğimden daha kötü, neyi kaçırdığımı gerçekten anladığımda. Keskin kesici coşku beni neredeyse bayıltıyordu.

Lir'in nefesi kesik kesik. Aletini yavaşça içimden çıkardı. Sonra Beni ayağa kaldırıyor, döndürüyor ve o inanılmaz doruk noktasının artçı şoklarıyla titrerken beni vücuduna yaslayıp yüz yüze tutuyor. Sanki beni herkesten koruyor, izleyicilerin orgazmik iç çekişleri ve solukları etrafımızda yankılanırken kendime gelmeme izin veriyor.

Alnımı Lir'in göğsüne yasladım ve yaklaşmakta olan sıcak gözyaşı dalgasıyla savaştım.

O beni seçti. Kim olduğumu bilmese de bir şekilde hâlâ birbirimize bağlıyız. Ama bu bağlantı neye dayanıyor? Kader mi? Büyü mü? Bir koku mu? Ben sadece onun sevdiği vücut tipine ya da tercih ettiği güzellik tarzına mı sahibim?

Eğer yüzeysel bir çekim değilse, kader olmalı. Bu seçenekten nefret ediyorum.

Çünkü bu, bu konuda hiçbir seçeneğimiz olmadığı anlamına gelirdi - Lir bana olduğunu söylemiş olsa da. Seçilmiş bağı kabul edebileceğimizi ya da etmeyebileceğimizi söyledi. Ama kabul edip sonra fikrimizi değiştirirsek ne olacağını bana hiç söylemedi.

Bir keresinde, eğer istersem başka biriyle zevk aramama izin vereceğine söz vermişti ama bağı çözmekten hiç bahsetmedi. Bu kalıcı mı? Başka düşüncelerim olsa bile koparılamaz mı? Fikrimi değiştirmek *istersem*?

Elimde olsa kırar mıydım?

Birlikte aldığımız zevk yoğun, evet... ama harika seks iki insanın evli kalması için yeterli bir neden değil, değil mi? Sanki birlikte sert ve hızlı bir şekilde çarpışmışız ve sonra aynı hızla ayrılmışız gibi hissediyorum.

Lir beni nazıkçe itiyor. Gözleri parlayarak bana başını sallıyor. "Bu çok tatmin ediciydi. Bu gece benimle oynadığın için teşekkür ederim."

"Oh... Ben... beni seçtiğiniz için teşekkür ederim." Kelimeler, onları söylerken kalbimi kesiyor. Küçük acı parçacıkları.

Bize bunu yapana duyduğum nefret göğsümde kükrüyor ve başımı çevirip kraliçeye kendi alanı kadar buz gibi bir bakış atmaya niyetleniyorum. Ama tahtı boştu. Onun yerine, buzdan aynanın üzerinde dikkatle yürüyen ve beyaz kürkten bir cübbe taşıyan bir hizmetkâr hızla bana yaklaşıyor.

"Benimle gelin lütfen." Hizmetçi cübbeyi bedenime sardı. "Banrion seninle konuşmak istiyor."

OceanofPDF.com

Dar bir koridordan geçip muhtemelen hapishane komutanının yaşam alanı olan bir odaya giriyorum. Girdaplı buz katmanlarının altında görebildiğim mobilyalar iyi kalitede görünüyor.

Banrion, perde yerine buz sarkıtlarıyla süslenmiş geniş gölgelikli yatağın ucunda duruyor. Hizmetçiye eliyle işaret ederek bizi terk ediyor, sonra da yatak odasının kapısını buz gibi bir rüzgârla kendisi kapatıyor.

Büyük salonda olduğu kadar güzel, ama şimdi daha yakın olduğum için ayrıntıları görebiliyorum. Gözlerinin beyaz olması gereken kısım lacivertin koyu bir tonu ve irisleri ölü siyah bir gözbebeğinin etrafında soluk, parlak halkalar şeklinde. Yüzünün, boynunun ve kollarının bazı kısımlarında ince beyaz çizgiler örümcek ağı gibi uzanıyor - etinin içinden dallanan ipliksi çatlaklar. Kırılgan görünüyor. Sanki yavaşça parçalanıyormuş gibi.

Beni soğukkanlılıkla inceliyor. "Oldukça iyi bir gösteriydi." Omuz silkiyorum, rahat görünmeye çalışıyorum. "Sekste iyiyimdir."

Bana keskin, azarlayıcı bir bakış attı. "Beni kandırmaya çalışma kızım. Kendi diyarımdaki ve senin diyarımdaki tüm hileleri biliyorum. Hâlâ anıların var, bu çok açık. Gözlerini kontrol etmeme bile gerek yok."

İnkâr etmenin anlamı yok. "Evet. Ve?"

"Asıl soru, şimdi seninle ne yapacağım? Bu bölgenin etrafına yerleştirdiğim bariyerden geçmek, elbette bazı temel bilgiler dışında, zihninizdeki tüm anıları silmiş olmalıydı. Ama bariyer seni sadece bir süreliğine bilinçsiz hale getirdi."

"Belki de insan olduğum içindir?"

"En olası açıklama bu. Burada iki insan daha var ve hafıza büyüsü birinde işe yaradı ama diğerinde işe yaramadı. İkinci insanın zihnini daha güçlü ve hedefe yönelik bir hafıza büyüsü ile kolayca silebildim. aynı büyü. Ben de sana aynısını yapabilirim."

"Ama yapmamaya meyillisin."

"Çok iyi." Banríon başını sallayarak beni onayladı. "Bir insana göre çok zekisin. Benim Gözde'mle çiftleştin, değil mi?"

"Öyleyim."

"Çok ilginç." Buz pençeli parmağıyla çenesine vuruyor. "Bir insanla çiftleşmiş, Zevk Sarayı'nın bir asilzadesi. Hafıza büyüsünün onun üzerinde işe yaradığını biliyorum - dün gecedен beri yanımda ve birkaç test yaptım. Sihrini unuttuğundan emin olmam gerekiyordu. Onun itaatkâr olacağını bilmem gerekiyordu."

İtaatkar mı? Bu ona ne yaptığı anlamına mı geliyor?

Öfke, kaynayan gücüyle beni şok ediyor. Yakındaki bir gardıroba doğru hamle yapıyorum, büyük bir buz parçasını kırıyorum ve sivri ucu bir hançer gibi nişan alarak ona doğru atıyorum.

Banríon parmağını oynatıyor ve buzun yerden yukarı fırlamasına neden oluyor, bacaklarımı kaplıyor ve katılaşılarak beni yerime kilitliyor. Kar taneleri bileklerimin etrafında da dönerek soğuk beyaz kelepçeler ve kendilerini duvarlara sabitleyen zincirler oluşturuyor.

"Eğer ondan faydalandıysan," diye tısladım, "seni öldüreceğim."

"Sakin ol kızım. Ona böyle bir şey yapmadım. Griem Dorcha'da kimseyi benim için performans sergilemeye ya da beni memnun etmeye zorlamıyorum. Küçük oyunlarıma ve seks partilerime katılmalarını isterim, onlar da kabul ederler çünkü onlar Fae'dir ve Fae'ler seksi sever. Ama her zaman hayır diyebilirler. Ve onlar her birinin eşlerini seçmesine izin verilir. Bazı Unseelie'lerin aksine, ben rızayı teşvik ediyorum."

"Siz anıları çalarsınız ve anılar da rızayı bildirir," diye bağırdım.

"Doğru, sanırım." Ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor, elbisesinin buzlu lavanta çiçekleri hareket ettikçe parlıyor. "Ama anılar bu zincirler gibidir." Bağlarımın buzlu halkalarına dokunuyor. "Gerçek benliklerimizin özgürleşmesini engelleyebilirler. Ben kişilikleri değiştirmiyorum ama öğrenilmiş engeller, geçmiş kısıtlamalar, içsel benliğin, ruhun en saf halinin önündeki tüm engeller."

"Lir kendisi gibi davranmıyordu," diyorum.

"Ah, ama öyleydi. Zihinlerime soktuğum tek şey misafirler bir tür şiir, sadakat ve hoşnutluğu teşvik eden bir mantra. Ama Lirannon'un bu gece yaptığı her şey kendi zihninden, kendi dürtülerinden ve arzularından kaynaklanıyordu. Tahminimce birçok kez Seni sarayının önünde becerdi ve bunu sana söylemedi. Benim büyüm onu arzusunu gerçekleştirmesi için serbest bıraktı."

Yüzüm daha da kızarıyor. Ama "küçük şiir "den, sadakati teşvik eden mantradan bahsetmesi beni endişelendiriyor. Bu bana özgür irade gibi gelmiyor, ancak bu durumda çok fazla tartışmanın akıllıca olacağını düşünmüyorum. Yapabilirim.

Clara'nın elini neredeyse omzumda hissediyordum, kendimi tutmam, direnişimde çok cesur olmamam konusunda beni uyarıyordu. Henüz değil.

"Yasaklardan özgürlüğün tadını çıkarıyorsunuz, değil mi?" diye sorar Banrion. "Her zaman kanunlardan ve kısıtlamalardan özgürlüğü aradınız."

Onun yorumu beni hazırlıksız yakaladı. "Benim hakkımda bunları nereden biliyorsun?"

"Hareket etme şeklin. Sevişme şeklin." Yavaş adımlarını durduruyor ve bana eğlenen bir ifadeyle bakıyor. "Haklı olmam seni tedirgin ediyor. Korkma. Kalbinizi ya da zihninizi göremiyorum. Ama ben senin için yaşadım.

on iki yüzyıl. Ve tüm çabalarımın rağmen, bilgeleştim."

"Eğer akıllıysan, bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "Neden Griem Dorcha'yı ele geçirdin?"

Eninde sonunda buraya önemli birinin geleceğini biliyor olmalıydın-özlenecek biri. Halkımız için biraz zaman alabilir

Lir ve bana bir şey olduğunu fark *edecekler*, ama fark edecekler. Fark edileceksin ve durdurulacaksın."

"Bariyeri geçen herkes hafızasını kaybeder ve sarayına katılır," diyor Banrion, görünüşte umursamaz bir tavırla. "Ve evet, eninde sonunda birileri neler olduğunu fark edecek ve onları nasıl koruyacağını bulacak.

kendilerini büyüye karşı koruyacaklar. Ya da silahsızlandırmanın bir yolunu bulacaklar. Sonra da

benim için gelecekler ve beni bitirecekler. Günlerimin sayılı olduğunun farkındayım."

"O zaman neden tüm bunları riske atıyorsun? Lir buradaki mahkûmların durumlarını gözden geçirecek ve hangilerinin Unseelie Krallığı'na dönebileceğine karar verecekti. Neden af şansınızı mahvedesiniz ki?"

"Af mı?" Gülüyor, kuru ve soğuk. "Af diye bir şey yoktur. Buzun ve hafızanın gücüne sahip benim gibi biri için değil. Solup gidene kadar hep buradaki daimi tutsaklardan biri olacaktım. Bu da çok yakında gerçekleşecek."

"Nereden biliyorsun?" Ama bunu söylerken bile gözlerim tenindeki narin çizgilerin üzerinde geziniyor.

Yüz ifademi not ederek başını sallıyor. "İnsanlar gibi yaşlanmıyor olabiliriz ama

Fae'ler arasında bile, uzun bir yaşamın sona yaklaştığına dair dışa vuran işaretler vardır. Cildimiz izleri gösterir ve ruhlarımız ince, kırılgan ve huzursuz hissetmeye başlar. Çoğumuz için son, son bir güç dalgalanmasıyla müjdelenir. Biz buna Alevlenme diyoruz. Ben şu anda benimkindeyim. Bunu bir hücrede oturarak boşa harcamayacaktım. Sönmeden önce son bir kaç zevk almaya niyetliyim."

"Bu yüzden 'evcil hayvanlar' ve 'oyun zamanı'," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde.

Zarif yüz hatları geriliyor, bir şekilde daha da keskinleşiyor. "As the Seelie Kralı'nın eşi, seksin Fae'ler için ne kadar önemli olduğunu, yaşam süremizi ve büyümüzü nasıl beslediğini bilirsiniz. Bu yüzden çok uzun zamandır cinsel zevk almadığımı bilmek sizi şaşırtabilir, uzun zamandan beri

Fae Avcısı Drosselmeyer beni yakalamadan önce. Bu nedenle, seksi eskiden yaşadığım gibi yaşayamadığım için, enerjiyi başkalarından almam gerekiyor. Bu yüzden evcil hayvanlarımı birlikte oynarken izliyorum. Bu, bir pipodan bir nefes çektikten sonra başka birinin dudaklarından çıkan güzel kokulu dumanı solumaya benziyor. Tam olarak faydalanamazsınız ama hiç yoktan iyidir."

Orgazm olamamayı hayal bile edemiyorum. Günde en az bir kez kendimle oynuyorum, Lir beni beceremeyecek kadar meşgulse daha sık. Bu zevki kaybetmek

zavallı bir hayal kırıklığı olurdu ve kendime rağmen, kaybettiği şey için bir acıma hissi duyuyorum.

"Neden kendini boşaltmak için büyü kullanmıyorsun?" Ben soruyorum. "Bu inanılmaz şekerleri yapan bir Fae tanıyorum-"

Ama o başını sallıyor. "Bu tür büyülerin farkındayım. Ama ilk birkaç yüzyılda onlara aşırı düşkündüm ve şimdi üzerimde hiçbir etkileri yok. Benim özel Fae serim -House Lomman- zaman içinde toleranslar

geliştirmesiyle bilinir. Bu yüzden sihir sönümleyici

Bu yerin güvenlik önlemleri beni diğerlerinin çoğunda olduğu gibi etkilemiyor. Beş yüz yıldan fazla bir süre eşimin şatosunda tutsak kaldım ve zamanla beni hapsedmek için kullandığı büyülere ve kalıntılara alıştım. Sonunda özgürlüğümü kazandım ama bir asırdan fazla bir süre sonra Drosselmeyer tarafından yakalandım." Gülümsüyor, acımasız ve neşesiz. "Hayatımın çoğunu hapsedilerek ya da lanetlenerek geçirdim."

Ona acımak istemiyorum. Lir'in zihninden değerli anıları çaldıktan ve benimkileri de çalmaya çalıştıktan sonra olmaz. Ama ona bu şekilde davranan adamlara karşı içimde bir nefret dalgası hissediyorum. Onun kadar güzel ve güçlü birinin hayatı boyunca erkekler tarafından bastırılmış olması beni öfkeliendiriyor.

*Yoldan çıktın, Louisa. Seni gerçeklerden uzaklaştırıyor.
Zor soruları sormaya başlamanın zamanı geldi.*

"Yani seks mi istiyorsun?" Açıkça soruyorum. "Bu yüzden mi buradayım? Memeni kemirmemi mi istiyorsun? Kadınları memnun etmekte iyi olduğumu inkar etmeyeceğim, ama bunlar "Ağzımı kraliyet sikine sakladığım günler."

Ağzının köşesi yukarı doğru seğiriyor. "Senden hoşlanıyorum. Cesursun. Korkmadan."

"Oh, korkuyorum. Ama arsız sözler ve müstehcen şakalarla kendimi korkudan uzaklaştırmayı seviyorum." Ona genişçe gülümsüyorum.

"Klitorisimi öpmek için burada değilsin," diyor. "Eğer tek gereken zeki bir dil olsaydı, buradaki Fae'ler arasında birden fazla yetenekli aşık bulabilirdim. Hayır, ihtiyacım olan başka bir şey. Seni ve büyülenmiş sevgilini izlerken bunun tadını aldım ve konuyu biraz daha araştırmak istiyorum."

"Sonda" dediğinde sırıtiyorum. Ona da söylediğim gibi, tehlike yüksek olduğunda, saçmalamaya her zamankinden daha yatkın oluyorum. Mizah odaklanmama yardımcı oluyor; aksi takdirde kafam dağılır ve tamamen kapanırım.

"Bahsettiğim gibi, bir zamanlar bir eşim vardı," diye devam ediyor. "Bizimki sizinki kadar hassas bir bağ değildi ama o zamandan beri çiftleşme kavramına hayranlık duyuyorum. Lirannon'la olan bağlantın beni ilgilendiriyor. Bu yüzden sizinle bir pazarlık yapmak istiyorum."

Anında alarma geçtim. Hem Lir hem de Finias, Clara ve beni pazarlıklar konusunda sayısız kez uyardılar. Genellikle en güçlü yönlerini Sanki düşünmeden bir Peri pazarlığına atlama olasılığım daha yüksekmiş gibi beni uyarıyor. Belki de haklıdırlar. Kendimi ve Lir'i ölümcül bir anlaşmaya zincirlememek için dikkatli olmalıyım.

"Dinliyorum."

"İkinizle bir dizi test yapmak istiyorum," diyor Banríon. "Aranızdaki bağın gücünü ve doğasını incelemek ve bunun yalnızca kokuya mı dayandığını yoksa başka bileşenlerin de işin içinde olup olmadığını belirlemek istiyorum. Lir'in sana olan bağlılığının ne kadar derin olduğunu görmek istiyorum. Yoluna koyduğum engellere rağmen seni seçmeye devam edecek mi, yoksa kolayca başka bir sevgiliye mi yönlendirilecek."

"Beni aldatması için onu kışkırtacaksın. Başkalarını becermesi için."

"Kesinlikle."

Kalbim sızlıyor, kendi şüphelerimden dolayı acı çekiyorum. İtiraf etmek istediğimden çok daha uzun süredir kendime sorduğum soruları dile getiriyor. Belirsizlik düğünden beri vardı ama Lir'in hafızası kayıp her şeyi ön plana çıkardı. "Anıları olmadan, onu başka biriyle düzüstürmenin fazla çaba gerektirmeyeceğinden oldukça eminim. Deneyiniz çabucak sona erecek."

Banríon biraz gülümsüyor. "Şart değil. Ve bağın sadakat dışında test edebileceğimiz başka yönleri de var."

Onun fikri içimdeki stratejiste, yani kalıpları gözlemlemeyi ve beklenmedik unsurların devreye girmesiyle nasıl değiştiklerini izlemeyi seven tarafıma hitap ediyor.

Dikkatli ol Louisa, diyor Clara'nın sesi kafamın içinde. *Dikkatli ol.*

"Bunun bir pazarlık olduğunu söylemiştin," diye karşı çıkıyorum. "Lir ve ben bu işten ne kazanacağız?"

Bu mu?"

"Kendinize ait özel bir odanız ve bir ya da iki hizmetçiniz olacak. Testler arasında her zamanki konfora sahip olmanızı sağlayacağım -giysi, sıcaklık, yemek, şarap. Hedeflerime ulaştığımda, ikiniz de gitmekte özgür olacaksınız."

"Ve hedeflerinizden biri de orgazm olmak."

"Açıkça söylemek gerekirse, evet."

"Her zaman yalın sözcükleri ima ve hileye tercih ederim."

"O halde huzurunuzda açıkça konuşma şerefini size bahşedeceğim," diye yanıtlıyor başını zarif bir şekilde eğerek. "Bildiğiniz gibi ben Unseelie'yim ve zevkimin acıyla terbiye edilmesini tercih ederim. Duygusal acı en enfes lezzeti sunar. Sadece cinsel eylemi gözlemlemek yeterli değil - sizi sevişirken izlediğimde bir şeyler *hissetmem* gerekiyor. Tutkunun doruklarını deneyimlemem ve eşine baktığında kaybettiğin her anının acısını hissetmem gerekiyor." İrisleri her zamankinden daha canlı bir şekilde beyaz parlıyor ve ağzı heyecandan, çaresiz bir ihtiyaçtan titriyor.

"Bu yüzden anılarımı olduğu gibi bırakmayı planlıyorsun," diyorum. "Böylece Lir'e başka birini seçtirmeye çalışırken acı çekmemi izleyebileceksin. Onunla etkileşime girmemi, geçmişimize dair anılarımı taşımamı izlemek istiyorsun.

bana bir yabancıymışım gibi bakıyor. Tüm bunların trajedisini istiyorsun." "Evet," diye nefes alıyor. "Evet. Kesinlikle öyle."

"Peki ya hayır dersem?"

"O zaman siz de anılarınızı kaybedersiniz ve bu kayıp ikiniz için de kalıcı olur. Ancak, anılarınızı koruduğunuz sürece, onunkini geri getirme yeteneğine sahipsiniz. Nasıl olduğunu söylemeyeceğim, ama bir kez Burayı terk edin, hafıza büyüsünü araştırmış herhangi bir Fae süreci açıklayabilir."

"Pazarlığı kabul etsem de etmesem de bizi evcil hayvan olarak kullanmaya devam edecek misiniz?"

"Evet. Tabii ki senin rızanla - ki bu rızayı hevesle vereceksin, o hatıra zincirleri ortadan kalktıktan sonra beni reddetmek için hiçbir nedenin kalmayacak."

Ne yapacağıma çoktan karar verdim ve sanırım Banríon da bunu biliyor. Kız kardeşim genellikle kararlar üzerinde düşünüp taşınmayı tercih ederken, ben içgüdülerimi takip ederek kararlara balıklama atlama eğilimindeyim. Şimdiye kadar bana iyi hizmet ettiler.

"Bir şey daha var," diyor Banríon. "Bu pazarlığın bir parçası olarak, derinize kanla işlenmiş bir büyüyü kabul etmeniz gerekecek. Büyü, Lir'in gerçek rütbesi ve unvanı, güçleri veya birlikte geçmiştiniz hakkında herhangi bir şekilde iletişim kurmanızı engelleyecektir. Lir'i bırakmana izin veremem. ipuçları ve testleri etkilemek. Kimseye durumunuzdan bahsedemeyecek, adınızı veya unvanınızı açıklayamayacak, kimseden kaçmanıza yardım etmesini isteyemeyecek veya

Kendi anılarınızı, Lir'in anılarını ya da kayıp anılar kavramını ben ve İkizler dışında kimseyle tartışmayın."

"İkizler mi?"

"Hapishanede yaşayan iki kan-yazıcı, aynı zamanda Drosselmeyer'in eski tutsakları olan kardeşler. Onlar benim sadık dostlarım ve eğer pazarlığı kabul edersen sana büyüyü yapacaklar." Doğaüstü gözleri benimkilere sabitlendi. "Kabul ediyor musun?"

Harekete geçmek ve buradan savaşıarak çıkmak için can atıyorum ama gerçekçi olmak gerekirse bunun mümkün olmadığını biliyorum. Bu Fae'ler ya büyülerini unuttular ya da bastırıldılar ya da her ikisi de, ama yine de benden çok daha güçlü ve hızlılar. Bunun yanı sıra, Banríon'un çok büyük miktarda ve beni kolayca tekrar ele geçirebilir. Ve hatta, eğer

Bir mucize olur da buz gibi prangalarımın kurtulur ve hapishaneden kaçmayı başarırsam, Lir olmadan ayrılmak zorunda kalacağım ki bu düşünülemez bile.

Seçim belli, bu yüzden zaman kaybetmiyorum. "Evet. Katılıyorum."

Her zamankinden daha geniş gülümsüyor, dişlerini ilk kez gösteriyor - buz sarkıtları gibi şeffaf ve yuvarlak, iğneye benzer dişler.

Belki de hafifçe geri çekildiğimi fark etti, çünkü sırtışı gevşedi. "Bu pazarlığı kan ve bir öpücük mühürleyeceğiz." Elini sallayarak beni buz gibi prangalarımın kurtarıyor. "Buraya gel ve beni öp."

Hayatım boyunca birçok kadınla öpüştüm. Onların dudakları Erkeklerle aynı - genellikle biraz daha yumuşak ve dilleriyle daha az zorlayıcı olma eğilimindedirler. Yine de kadına göre değişir. Kendi adıma, ben genellikle cesur olanım, anın sorumluluğunu üstleniyorum.

Banríon'a doğru yürürken, onun bir Fae'ye göre kısa olduğunu fark ettim. Aslında benden çok da uzun değil.

İki elini omuzlarımda gezdiriyor, hafifçe sıkıyor ve eğiliyor. Lavanta rengi dudakları kuru ve soğuk.

Ağzımın kenarında geziniyor. Sadece Lir içimde olabilir.

Ama bacaklarımdaki boşluğun soğuk ya da kuru olmadığını da inkar edemem. Seksi severim. Bazen Fae'lerin yaptığı gibi, beynimin ve bedenimin en iyi şekilde çalışmasını sağlamak için buna *ihtiyacım* olduğunu hissediyorum. Ve Lir ile birlikte olmama rağmen, tatmin olmadım. Daha fazlasını istiyorum.

Banríon öpüşmeyi kesiyor, elimi tutuyor ve parmağımı keskin dişlerinden birine batırıyor. Dudaklarını kozmetik boyası sürer gibi kanımla boyadıktan sonra yalayarak çıkarıyor. Sonra kendi dişini deliyor. Parmak ucuyla morumsu kanını ağzıma sürüyor. Dilimi ıslak dudaklarımda üzerinde kaydırduğimde kanın tadı zengin ve tatlı geliyor.

"Mm," diye mırıldanıyorum usulca, istemeden.

Gözleri ilgiyle kısılıyor ve beni tekrar öpecekmiş gibi eğiliyor ama ben geri çekiliyorum.

Yüz hatları anında sertleşir ve başını çevirir. Bir elini sallıyor ve kar tanelerinden oluşan buz gibi bir girdap, sert bir esintiyle odanın dışına uçuyor. "İşte, İkizlere bir mesaj gönderdim. Mürekkep kanı büyüsünü yazmak için kısa süre içinde gelecekler. Sonra odanıza götürüleceksiniz ve ben sizi tekrar çağırana kadar orada bekleyeceksiniz."

Arkasına bile bakmadan odadan çıkıyor.

OceanofPDF.com

Banríon'un ayrılmasından kısa bir süre sonra İkizler gelir.

Yüz hatları tamamen aynıdır, ancak birinin siyah teni ve başını, ensesini ve omurgasını örten beyaz tüylerden oluşan bir yelesi vardır; kardeşinin ise beyaz deri ve siyah tüyler. Her ikisinin de kollarında ve vücutlarının yarısında satır satır düzgün yazılar var. Kırmızı şal etekler giyiyorlar ve cılız gövdelerini örtecek hiçbir şey yok. Mükemmel bir uyum içinde yürürken, her biri anvelop eteklerindeki yırtmaçtan uzun çıplak bacaklarını gösteriyor.

Senkronize hızları ve siyah, kuşa benzeyen gözleri beni tedirgin ediyor ama onlar etrafımda dönüp başlarını eğerek beni her açıdan incelerken kıpırdamadan duruyorum. İkisinin de gözlerinde kar taneleri yok. Hafızaları sağlam.

"Ben Fionn," der kız. "Bu da kardeşim Fintan. Banríon sana derine yazmamız gereken büyüü iletti."

"Büyülerimiz genellikle görünmezdir. Aksine izin vermediğimiz sürece mürekkebi yalnızca siz algılayabileceksiniz," diyor Fintan.

"Pekâlâ. Hangi tarafıma yazacaksın?" "Sırtına, sanırım," diyor Fintan.

Başımı sallayarak, üzerimdeki kürk bornozun omuzlarımdan kaymasına izin veriyorum ve kendimi tuvalet masasının yanındaki bir tabureye oturtuyorum.

Fintan kendi kafasından bir kuzgun tüyü koparır, sanki derine kök salmış gibi hafifçe irkilir. Öyle de olmalı, çünkü keskin ucunda bir damla koyu kan beliriyor.

"Kardeşim, mürekkep," diyor.

Fionn avucunu uzatıyor ve adam keskin pençelerinden biriyle avucuna bir X işareti çiziyor. Kan Fionn'un elinin çukurunda birikiyor ve Fionn tüy kalemini kana batırıyor. "Arkanı dön, evcil hayvan."

İtaat ediyorum, duvardaki dekoratif don fraktallarına bakıyorum. Birkaç saniye içinde tüy kalem, sırtımın genişliği boyunca uzun bir çizgi halinde birbiri ardına derime ıslak bir şekilde harfler veya semboller işaretlemeye başlıyor. Başka bir çizgi

Bunu bir başkası, bir başkası ve daha fazlası izler.

"Banríon'un bahsettiği tüm kuralları hatırlamam gerekecek mi?" Ben sorarım. "Yoksa ben-"

"Büyü konuşmanı engelleyecek," diyor Fionn keskin bir ifadeyle.

"Anlaşmayı bozmamanızı sağlayacak."

"Peki ya sen?" diye sordum. "Neden anılarını almadı?"

"Onu uzun zamandır tanıyoruz," diye yanıtlıyor Fintan. "Drosselmeyer tarafından hapsedilmemizden öncesinden beri. Ve bu bölgeyi çevreleyen hafıza büyüünde onunla işbirliği yaptık. Bunu tek başına yapamazdı. Tılsımı birlikte ördük, mürekkep ve buzdan bir çember. Çünkü biz bizi etkileyemez."

"Yani onun yönetmesine ve tüm şanı almasına izin vermekten memnunsun?" diye sordum.

"Hayatı boyunca çok acı çekti," diye yanıtlıyor Fintan. "Sonunda biraz zaferi hak ediyor."

"Ve o kaybolduğunda, hafıza büyüü de yok mu olacak?"

"Hayır," diye cevaplıyor Fionn. "Hafıza kaybı çok nadir istisnalar dışında kalıcıdır."

"Ne hakkında-" Boğazımı temizliyorum, gözlerim aniden yaşlarla doluyor. "Peki ya çiftleşmiş çiftler? Onlar için bir istisna var mı?"

Sessizlik.

Kahretsin, Lir'in hafızasını nasıl geri getirebileceğime dair bir şeyler söyleyeceklerini umuyordum.

Tüy kalem sırtımda gezinmeye devam ediyor, Fintan onu yeniden batırıp daha ıslak semboller yazmadan önce biraz kaşınıyor. Çabucak kuruyor gibi görünüyorlar ya da belki de derime işliyorlar. Bu odada hiç ayna yok ama bir dahaki sefere bir tane bulduğumda sırtıma iyice bakmayı planlıyorum.

İkizler nihayet işlerini bitirdiklerinde, beni geyik başlı bir hizmetkâra teslim ediyorlar. Fae'nin beyaz boynuzları kesilmiş, geriye sadece soluk sapları kalmış. İnsana benzeyen vücudu zarif ve alacalı ve tıpkı aşağıda, hapishanede karşılaştığım boğa kafalı kadın gibi çıplak. Onun aksine, kan lekesi yok. Boğa başlı Fae'nin beni almaya gelmeden önce neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. İyi bir şey olmadığına bahse girerim. Banríon kendini medeni ve makul bir insan olarak görüyor gibi, ama burası Peri, ve kimse kurallardan ya da güvenliklerden asla emin olamaz.

Ayrıca, ona göre medeni ve makul olmak, hatıraları çalmak ve "misafirlerini" şehvetli kalabalıkların önünde becermek gibi şeyleri de içerir.

Bana Banríon'un odasıyla aynı kanatta bir oda verdiler ama üst katta. Odanın bir muhafıza ait olduğunu düşünüyorum. Basit bir yer ve sevinçle görüyorum ki hiçbir şey buzla kaplı değil. Sanırım Banríon buradaki her odayı dekore etme zahmetine girmemiş, sadece dış cepheyi ve kullanmayı planladığı odaları dekore etmiş. Bu oda ayrıca Peri'de genellikle aydınlatmayı sağlayan parlayan küreler yerine mumlarla aydınlatılıyor.

Geyik başlı Fae, "Yakında size giysi ve konfor sağlanacak," diyor. "Şu anda toplanıyorlar."

Bana Finias'ı hatırlatan hafif, nazik bir sesi var. Ne yazık ki her yürüdüğünde bacaklarının arasında sallanan açık kahverengi sikine yanlışlıkla bakıp duruyorum. Onun yerinde olsaydım, sosisimin ve kirazlarımın serbestçe sallanmak yerine iç çamaşırlarımın içine sıkışmış olmasından daha rahat olurum sanırım. Ama o kısımlara hiç sahip olmadım, o yüzden ben kimim ki yargılayayım?

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Beni içeri kilitliyor. Umursamamaya çalışıyorum, yaramazlık yaptığımı düşündüğünde babamın da aynı şeyi yaptığını hatırlamamaya çalışıyorum. Kaç kişiyle yattığımı asla fark etmezdi ama bazen şüphelenir ve beni bir süreliğine odama kilitlerdi, ta ki uysallaştığımı ve daha uyumlu olduğumu görene kadar. O uzun, sıkıcı günlerden nefret ederdim.

Bu odada bir ayna var, duvarda ahşap ve camdan oluşan sade bir kare. Sırtımı görmeye çalışmam için yeterince büyük değil,

mürekkep kanı yazılarla kaplı. Ama yine de aynaya bakıyorum, solgun tenime ve gözlerimin altındaki gölgelere dikkat ediyorum. Saçlarımı daha iyi bir düzene sokuyorum, sonra yanaklarıma biraz renk katmak için çimdikliyorum, kendimden başka kimsenin yararına değil.

Aniden aynanın yüzeyinden bir dalgalanma geçiyor. Kendi yansımam değişiyor, dönüşüyor, kahverengi saçlarla çerçevelenmiş güzel bir yüze dönüşüyor. Tanıdık bir yüz ama yine de yüz hatları daha narin, daha simetrik, Her zamankinden daha aerodinamik ve kulakları sivri. Clara olabilir mi?

Midem yavaş bir takla atıyor; korku ve umut içimde çarpışıyor.

Temkinli bir şekilde uzanıp aynanın yüzeyine dokunuyorum. Görüntü anında daha da netleşiyor.

"Clara?" Cesaret ediyorum. "Clara, sen misin? İyi misin?"

"Ben iyiyim." Sesi biraz soluksuz geliyor. "Sen iyi misin? Sen ve Lir saraydan gelen bir mesaja cevap vermediniz. Birkaç gün önce gönderilmişti."

Kelimeler oluşturmaya çalışıyorum. Lir ve benim başımızın belada olduğunu açıklamak için... Clara'dan yardım istemek için... ama lanet mürekkep kanı büyüsü yüzünden fiziksel olarak *yapamıyorum*, bu yüzden denemek için birkaç saniyeden fazla zaman harcamıyorum. Clara'yı kazanmam gerek.

Clara'ya tutsak edildiğimi bildirmenin bir yolunu bulana kadar bu konuşmayı sürdürmeye devam edeceğim.

"Bir mesaj almadık," diyorum ona. "Ne hakkındaydı?"

"Finias ve ben Lir'in son zamanlarda casuslarından Unseelie krallığında neler olup bittiğine dair bir istihbarat alıp almadığını öğrenmek istedik. Yeni kraliçe kendi halkını yok ediyor, Louisa. O korkunç biri. Saray mensuplarının ve misafirlerinin kalplerini yiyor, onları canavara dönüştürüyor."

"Bu korkunç." Ayrıca belli belirsiz tanıdık geliyor. Keşke daha iyi dinleseydim... "Lir birkaç hafta önce bundan bahsetmişti ama fazla ayrıntı paylaşmamıştı."

"Fin'in Kraliyet'in erişemeyeceği kaynakları var. Bence Lir'in bunu daha derinlemesine araştırması gerekiyor."

Lir hafızasını kaybetti! Çılgılık atmak istiyorum. Bize yardım etmelisin.

Finias büyülere ve lanetlere Clara'dan daha aşinadır. Eğer Clara'nın yanındaysa, beni görürse, belki çevremde ya da giydiğim cübbede bir tuhaflık olduğunu fark eder. Belki bir şeylerin ters gittiğini anlayabilir.

Clara hâlâ konuşuyor. "Lir bir ejderhaya dönüşüp sınırın ötesine uçabilir ve-"

"O kadar basit değil." Sözümlü kestim. "Sugarplum nerede?"

Fin görüş alanına giriyor ve parmak uçlarını bana doğru uzatarak öpüyor.
"Majesteleri."

Ona bakıyorum, *görmesini*, anlamasını istiyorum. Söylemek istediğim kelimeler ağzından çıkmıyor, onun yerine soruyorum: "Finias, kız kardeşim neden bir periye benziyor?"

Clara, "Bu sadece denediğimiz bir şey," diyor. Çok hızlı, çok kolay.

"Seks olayı mı?" İkisine daha yakından bakarak soruyorum. Nerede Neyse, onlar kim? Elbiselerinin görebildiğim kısımlarında bir gariplik var.

"Sayılır," diyor Clara. "Fae'lerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, lanet olası Fae'ler ve onların küçük sapkınlıkları," diye tükürdüm.

Clara ses tonumdan ürkmüş görünüyor ve açıklayamadığım için onu rahatlatmak için gülümsüyorum. O kadar geniş gülümsüyorum ki derimin çatlayacağından eminim. Belki de Banríon gibi çatlayacak ve kanla donmuş parçalara ayrılacağım.

"Sen ve Lir iyi misiniz?" Clara soruyor.

Hayır. Hayır, değiliz... Bize yardım edin, bize yardım edin, lütfen...

Söyleyemiyorum. Hiçbir şey söyleyemiyorum ama... "Mükemmel," diye gülümsemeyi başarıyorum. "Biz sadece mükemmeliz."

Fin'in gözleri kısılır. "Onunla konuşabilir miyiz? Clara'nın da dediği gibi, Majestelerinin bilmesi gereken şeyler var."

"Oh, o-" *Korkunç bir buz kraliçesinin kölesi-* "O çok meşgul. Ve şu anda burada değil. Neredesin, Clara? Bu odayı tanımıyorum."

Şimdi kız kardeşim hem şüpheli hem de suçlu görünüyor. Bende bir terslik olduğunu biliyor ama görünüşe göre sırları olan tek kişi ben değilim.

"Biz

Bir arkadaşımızı ziyaret

ediyoruz." "Ne güzel."

"Gerçekten de," diyor Fin parlak bir sesle. "Çok güzel. Hepimiz güvendeyiz ve gayet iyiyiz. Gelecek hafta sarayda görüşür müyüz?"

"Oh, bilmiyorum..."

Bir ses beni korkutuyor. Bir şey yatak odamın kapısını tırmalıyor - alçakta, yere yakın bir şey. Tırmalama devam ediyor, sonra derinleşiyor. Sanki tırtıklı pençeler tahtayı kazıyıp bana ulaşmaya çalışıyormuş gibi bir testere sesi geliyor.

Siktir, bu da *ne*?

Clara ya da Fin'den bir ünlem ya da sesimden başka bir şey duyduklarına dair bir işaret gelmiyor. Sertçe yutkunuyorum ve aynaya dönüyorum,

işlerin tersine döndüğünü ima etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Seyahat planlarımızda bazı küçük gecikmelerle karşılaştık. Birkaç hafta sürebilir." Pençelerin yatak odamın kapısının tahtasını parçaladığı korkunç kazıma, gıcırdama ve kıymık sesleri yüzünden zar zor düşünebiliyorum.

"Şimdi gitmem gerekiyor. Siz ikiniz birbirinize iyi bakın."

"Yapacağız." Clara kaşlarını çatıyor, endişeli ama başka bir şey söyleyecek zamanım yok. Bir yaratık o kapıyı kazarak bana ulaşmaya çalışıyor ve o içeri girmeden önce bir silah bulmam gerekiyor.

Ben aynadan uzaklaşırken kız kardeşimin yüzü kayboluyor. Şifonyerin çekmecelerini karıştırıyor, eski sahibinin sade kıyafetlerini fırlatıp atıyorum, giysilerini ve kişisel eşyalarını yere atıyor. Ne tür bir gardiyan odasında silah bulundurmaz, özellikle de Faerie'de? Belki de Banrion tüm silahları toplayıp başka bir yere koydurmuştur. Hay sikeyim!

Şu anda kapımın yıkılmış alt kenarına kenetlenmiş *çeneler* var. Çiğniyorlar, salyalarını akıtıyorlar, hırlıyorlar.

Siktir, siktir, siktir!

Bir savaşçı olarak eğitim alıyor olabilirim ama şu anda korkmuş bir insan kızıyım. Yaratığın çenesi ve ağzı kapının altına doğru ilerlerken ciyaklıyorum ve yatağa sığıyorum. Pençeler içeri kayıyor, tırmalıyor, kesiyor.

Ne bir köpek, ne bir kedi, ne de tanıdığım herhangi bir şey - ama yağlı siyah tüyleri var ve beni yemek istiyor.

Bir hamle daha ve bir kıpırdanma... Neredeyse aralıktan geçiyor. Sanki zaferi hissetmiş, etimin tatlı tadını bekliyormuş gibi uluyor.

Çaresizce duvardan çerçevesi bir harita kapıyorum. Ahşap çerçeve gerçek bir hasar vermek için çok hafif, ama savaşmaya bile *çalışmadan* parçalanmama izin verirsem lanetleneceğim.

Son bir hamle ve canavar yarattığı boşluktan fırlayıp kendini bana doğru fırlatıyor, köpüren çeneleri açık.

Çığlık atıp haritaya vuruyorum, harita hemen buruşup çatlıyor. Çığlık atarak yataktan fırladım.

Canavar önce yastıkların içine giriyor, onları parçalıyor. Ağzında kaygan, sıcak et parçaları olmadığını fark etmeden önce pençeleri ve dişleri. Duraklıyor, tüylerini tükürüyor, sonra Bir ulumayla arka bacaklarını açıyor ve bana tekrar saldırmaya hazırlanıyor.

O anda kapı patlayarak açılıyor ve kabarık bir şekil benimle canavarın arasına dalıyor. Soluk yeşil tüyler yüzümde çırpınıyor; bakırımsı tenli bir Fae erkeğinin omurgasından iki büyük kanat dallanıyor. Elinde bir ağ tutuyor ve o şey sıçrarken ağı etrafına doluyor, ipleri sıkıca bağlıyor.

Canavar inliyor ve kıpırdamadan duruyor, salyaları akıyor ve nefes nefese kalıyor. "Neredeyse seni yakalıyordu, değil mi?" Saldırımı engelleyen Peri

dönüyor. Büyük, kare bir çenesi ve kahverengi gözleri vardır. Saçları Kanatlarıyla aynı köpüklü deniz yeşili ve kafatasına yakın kesilmiş. Vücudu gördüğüm çoğu Fae erkeğinden daha kalın, kasların üzerinde daha fazla et tabakası var, özellikle de karnının etrafında. Alt dişlerinden ikisi alışılmadık derecede uzun ve sivri ve bir çift küçük diş gibi üst dudağıyla örtüşüyor. Garip bir şekilde çekici.

Ellerimdeki kırık çerçeve parçalarına bakıyor, harita parçaları hala onlara yapışmış durumda. Sonra bana kocaman bir sırıtış attı.

"İnsanlar," diyor ama sesi küçümseyici değil. Eğlenceli, sıcak, neredeyse sevecen. "Çok vahşi. Yaşamak için çok çaresizler. Kendine bir bak Rosebud, çok korkmuşsun. Buraya gel." Ve kollarını açtı.

Tanrılar yardımcım olsun, neredeyse onlara çarpacaktım. Çok büyük, sıcak ve rahatlatıcı görünüyor.

Ama o bir Fae. Ona güvenemem.

Haritanın parçalarını bırakıp geri çekiliyorum, sırtım duvara dönük, ona bakıyorum. Tanrı yıldızları, bunlar kocaman kanatlar. Kabarık, soluk yeşil tüylerle kalın bir şekilde örtülmüş devasa kemiklerini görebiliyorum. Altın tonu

Teni, giydiği fildişi pantolonla tezat oluşturuyor. Yalınayak ve ayak tırnakları bir şahinin pençeleri gibi keskin pençelere dönüşüyor.

"Temkinli davranmakla akıllılık ediyorsun." Onaylarcasına başını sallıyor. Sonra eğilip ağı canavarı alıyor ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tek omzunun üzerinden atıyor. Bu erkeğin beni ne kadar kolay fırlatıp atabileceğini düşünmeden edemiyorum.

"Bu yaratık da ne?" Ona sordum.

Omuz silkiyor. "Adının ne olduğunu bilmiyorum. Bu kalenin en alt katında türünün diğer birçok örneğiyle birlikte yaşıyor. Genellikle kapatılırlar, yer üstüne çıkmaları engellenir ama bu kaçmış olmalı. Hapsedilmesini sağlayacağım."

"Ama neden böyle şeyleri burada tutuyorsunuz?"

Kaşlarını çatıyor ve sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözleri bir an için donuklaşıyor. Sonra tekrar büyük omuzlarını silkiyor. "Biliyorsam ne olayım."

Dönüyor, kapıya doğru yürüyor.

"Bekle." Bir adım öne çıktım. "Bu odada, bu kırık kapıyla mı kalmam gerekiyor? Altından sürünerek başka bir şey gelebilir."

"Sürünerek mi?" Bir kakhaha attı.

"Evet, sürünen. Burada başka ne yaşıyor olabilir bilmiyorum." "Uyumaya git, Rosebud."

"Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum ve herhangi bir pencere ya da saat görmedim, kum saati bile yok."

"İnanın bana, uyku vakti geldi. Hepimiz uyuyabildiğimiz zaman uyuruz, dışarıda geçen zamanı pek umursamayız. Banrion bizi istediği zaman çağırır ve biz de cevap veririz."

"Kapının altında o boşluk varken uyuyamam."

"Anlıyorum ama size başka bir oda verme yetkim yok." Dışarı çıkar ve kırık kapıyı arkasından kapatır. İçeri girmek için kilidi kırmış olmalı, çünkü anahtar sesi gelmiyor.

Geri çekilen ayak seslerini duyunca kapıya gidip kolu test ediyorum. Kolayca açılıyor.

Normal kilitler Faerie'de yaygın değildir. Çoğu Fae basit bir kilit ve anahtarı büyü ile kolayca kullanabildiğinden, Fae kilitleri genellikle bir şekilde büyülenmiş veya güçlendirilmiştir. Anahtarları genellikle kemikten yapılır, kanla ıslatılır ve kadim rünlerle kazınır. Ama burada, büyüünün olduğu bir yerde bastırılsaydı, sanırım farklı kilitler kullanılması gerekirdi. Bu daha zayıf bir tür olmalı, odaya girip sahibinin eşyalarını çalmaya hevesli biri için nominal bir caydırıcılık.

Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Görünürde kimse yok ama burada dolaşmanın bir faydası yok. Beni buraya bağlayan bir anlaşma yaptım; anılarımı ve muhtemelen Lir'inkileri koruyacak bir anlaşma. Bunu bozamam.

Artık yakın bir tehlikede olmadığımı göre, açlıktan ölmek üzere olduğumu fark ediyorum. Midem kendini yiyip bitirecekmiş gibi hissediyorum. Banrion bana rahatlık vaat etmişti ama şu ana kadar bunun çok azı gerçekleşti. Kız kardeşim gizemli bir şekilde benimle iletişime geçti ve aç bir canavar tarafından neredeyse öldürülüyordum. İkisi de rahatlatıcı deneyimler değildi.

Mutfakların ne tarafta olabileceğine dair bir fikrim olsaydı, gidip kendim yiyecek bulurdum. Hal böyle olunca odama dönüp kapıyı kapattım ve

yatakta, koridorun zemininde geniş bir alanı gösteren büyük boşluğa bakıyor.

Hâlâ kürk bornozu giymiş durumdayım ve ısıtıcı bileziğim var, bu yüzden yataktaki yorganın altına girmiyorum. Bunu yapmak beni çok savunmasız, çok kayıtsız hissettirirdi. İsteksizce yanağımı yastığa dayadım. Büyük yeşil kanatlı adam haklıydı. Uyuyabildiğim zaman uyuyabilirim.

Ama beynim buna izin vermiyor. Düşüncelerim, kuyruklarının peşinde koşan bir köpek sürüsü gibi birbirinin etrafında dönüp duruyor.

Bir süre sonra koridorda ağır ayak sesleri duyuldu. Sonra büyük bir cüsse kapımın önüne yerleşiyor ve altındaki boşluğu kapatıyor. Mumların ışığında, bakır rengi bir bel şeridi ve fildişi kumaşla kaplı, köpüklü yeşil tüylerle çevrili bir kış görüyorum.

Beni kurtaran Fae geri geldi ve kapımın önünde oturup onu koruyor. İçeri bir şey girmesini engelliyor.

Ona teşekkür etmek istiyorum, ama Fae'ler, özellikle de Unseelie'ler bu tür bir minnettarlıktan rahatsız olurlar. Bunun yerine, iyiliğin karşılığını almayı tercih ederler.

Huzursuz bir uykuya dalarken, bu erkeğin koruması karşılığında ne tür bir iyilik bekleyeceğini merak ediyorum.

"Hazır mısın, favorim?"

Banríon'un önünde eğiliyorum. "Her zaman, Leydim." "Ve bu ziyafetteki rolünüzü anladınız mı?"

"Benimle birlikte oturacak ve yemeği paylaşacak bir arkadaş seçmeliyim."

Başını sallıyor. "Birini seçmek için acele etmeyin. Bugün evcil hayvan olanlardan bazılarının dün gece kalabalığın içinde izleyici olduklarını fark edeceksiniz. Bir kez

Siz seçiminizi yaptıktan sonra, diğer akşam yemeği konukları sizin seçmediğiniz evcil hayvanlar arasından kendi eşlerini seçecekler."

"Anlıyorum."

Yüzümü okşadı. "Ben önden gideceğim, sen de birkaç dakika içinde geleceksin. Son bir şey daha. Şunu kokla."

Avucundan daha büyük olmayan, yarı saydam mavi bir macunla dolu küçük bir seramik tabak uzatıyor. Yaklaşıp kokluyorum.

"Daha derine," diyor. "Aromanın duyularınızı doldurmasına izin verin."

Burnumdan macunun keskin kokusunu emerek itaat ediyorum. Dumanlar burun deliklerimi yakıyor ve kavurucu his daha yukarılara, başımın içine doğru ilerliyor, sonra boğazımın arkasına damlıyor. "Nedir bu madde?"

"Endişelenecek bir şey yok."

Kafam karışmış bir halde, onun odadan süzülüşünü izliyorum. Ne kadar güzel olursa olsun, ona karşı dün gece hissettiğim çekimi hissetmiyorum... birine karşı... Dün gece hakkında pek bir şey hatırlayamıyorum. Bir kadınla seviştiğimi ve çok büyük bir zevk aldığımı biliyorum... ama partnerim hakkında hiçbir şey hatırlayamıyorum. Ne yüzünü, ne şeklini, ne sesini, ne de kokusunu.

Burnumun içi hala yanıyor, o kadar keskin ki gözlerim sulanıyor, ama Leydi'ye itaat etmeliyim, bu yüzden onun kullandığı kapıdan odadan çıkıyorum.

Koridor, seçilmeyi bekleyen zarif giyimli evcil hayvanlarla dolu. Leydi'nin dediği gibi acele etmeden her birini inceliyorum.

Doğal içgüdüm her adayın kokusunu içime çekmek, ama kimsenin kokusunu ayırt edemiyorum. Burnumdaki rahatsızlık azalıyor ama koku alma duyum geri gelmedi. Bu çok garip.

Onsuz, kuyruğu olmayan bir kedi gibi, dengesiz. Evcil hayvanların yüzlerine baktığımda ve güzel vücutlarını fark ettiğimde bile endişeli ve tedirgin hissediyorum.

Ta ki gözlerim dolgun bir ağzı ve iki güzel mavi gözü olan yuvarlak, pembe bir yüzle kesişene kadar.

Adımımın ortasında tereddüt ediyorum ve sonra durup o yüze bakıyorum. Anında kendimi daha sakin, daha dengeli hissediyorum. Daha rahat nefes alabiliyorum. Bu gözler sürekli yanıyor, parlak mavi. İçlerinde şaşkınlık, zafer, üzüntü, korku ve arzu var... ve tüm duygulara rağmen, bu gözler beni yatıştırıyor ve beni büyülüyor.

Bakışlarım hayvanın vücudunda geziniyor. Zengin, ağır bir vücuda ve güneş ışığı renginde saçlara sahip genç bir dişi insan. Beyaz elbisesinin içinden kaban dolgun, kremsi göğüslerini görünce sikim seğiriyor.

"Bu," diye anons ediyorum, koridordan aşağıya, Banríon'un evcil hayvan sırasının sonunda durduğu yere bakıyorum.

Hanımfendi hoşnutsuz görünüyor. Neyi yanlış yaptığımdan emin değilim.

Ama başını sallayarak onaylıyor ve kızı getirmem için bana işaret ediyor. Elimi hayvana uzattım. "Akşam yemeğinde bana eşlik eder misin?" Yanakları kızarıyor ve bana muhteşem bir gülümseme veriyor. "Geleceğim."

Elimi tutuyor ve birlikte Banrion'u takip ediyoruz.

"Neden beni seçtin?" diye soruyor kız sessizce yürürken. "Kokum yüzünden mi?"

"Hayır." Başımı ona doğru eğip kokluyorum. "Bana hiçbir şey gibi kokmuyorsun."

"Ne o zaman? Beni tanıdın mı?"

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Seni daha önce hiç görmedim. Burada yeniyim ve Leydi, ona hizmet etmediğim zamanlarda odamda kalmamın en iyisi olduğunu düşünüyor. Bu yüzden misafirlerin çoğuyla tanışmadım ve henüz kimseyi tanımıyorum."

"Burada yeni olduğunuzu söylemiştiniz." Kız duraksıyor, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi. "Neyden yeniyim?"

"Kimden... kimden..." Sanki düşüncelerim bir engele takılmış gibi zihnim aksıyor. "Yani... daha önce neredeydim?"

"Evet," diye nefes alıyor, hevesle bana bakıyor.

"Öncesi yok, sadece şimdi var." Kelimeler ağzımda iyi hissettiriyor. Doğru ve sağlam hissediyorum. Onları yüksek sesle tekrarlıyorum. "Öncesi yok, sadece şimdi var. Gelecek yoktur, sadece şimdiki zaman vardır. Acı yoktur, sadece zevk vardır. Banrion'a hizmet etmek dışında hiçbir amaç yoktur."

O mavi gözler hâlâ bana dönük ama artık daha az parlaklar. Neredeyse kederli.

Sonra gülümser. "Bu ziyafeti dört gözle bekliyorum. Ben lanet *Açlıktan* ölüyorum. Umarım yemek yemeyi seven bir kadın sizi korkutmuyordur." "Zerre kadar değil," diye cevap veriyorum.

"Peki ya sevişmeyi seven bir kadına ne dersin, içten ve sık sık?" Ona bakıyorum. "Bu beni neden korkutsun ki?"

"Bazen uygunsuz olabiliyor."

"Yapacak başka bir işim olmadığına göre, beni rahatsız edecek bir şey olması mümkün değil." Bunu söylerken kalbimde garip bir hafiflik var ve "O zaman görünüşe göre biz mükemmel bir eşiz" diye cevap verirken gözlerinde neşeli bir çaresizlik var.

Şölen salonuna girdiğimizde, belli belirsiz bir şeyler hatırlıyorum. Bu odada, dün gece Banrion'dan önce, hatırlayamadığım bir partnerle oynamıştım. Ama mekân şimdi farklı görünüyor. Sıralı koltuklar yerine, masa örtüleri yerine donlarla süslenmiş, bembeyaz buzdan uzun bir masa var. Kadehler ve şeffaf buz tabakları masanın uzunluğunu süslüyor ve sayısız sandalye yer ayarlarına uygun olarak sıralanıyor.

Banrion'un büyüü sonsuz çeşitlilikte ve güçtedir. İstemediği sürece buzu erimez ve ne kadar az ya da çok eriyeceğini kontrol edebilir.

havayı serinletiyor. Büyü, ona sahip olanlar için bir nimettir, ancak bu yerde çok az kişide var gibi görünüyor.

Merak ediyorum.

Serbest elimin parmaklarını kaldırıyorum ve içimdeki bir şeye uzanıyorum. Tam olarak ne aradığımdan emin değilim ve belki de bu yüzden bulamıyorum.

Banríon'a hizmet etmekten başka bir amacı yoktur.

"Benimle, Leydimin yanında oturacaksın," diyorum altın saçlı hayvana. "Onun adını biliyor musun?"

"O Banríon."

"Evet, ama elbette onun bir adı var. Sizin de öyle."

"Sahip olduğum tek isim Favorite ya da Raven." Ona bir sandalye çektim.

Daha fazlasını söyleyecek gibi oldu ama Banríon ona sert bir bakış attı, ve o sessizleşir.

Benim koltuğum Banríon'un sağında ve sevimli evcil hayvan da benim sağımda oturuyor. Diğer konuklar masa boyunca kalan koltukları dolduruyor. Bakırımsı altın tenli ve kabarık soluk yeşil kanatlı bir erkek Fae diğer tarafa yerleşti.

seçtiğim kızın tarafı.

"Yine mi sen," diyor ona, sesi şaşkın ve memnun geliyor.

"Rosebud." Koluyla onun kolunu dürtüyor. Bu hareketin aşinalığı beni rahatsız ediyor.

"Peki size ne diyeyim?" diye soruyor. "Buralarda kimsenin adı yok gibi görünüyor."

"Bana ne zaman istersen seslenebilirsin." Ona göz kırpmıyor.

"Birkaç seçenek düşündüm. Birini seçebilirsin. Hunt, çünkü o canavarı yakaladın - Cloud, çünkü kanatların çok kabarık görünüyor - ya da Raptor, çünkü pençelerin var."

"Raptor'u alacağım," diyor. "Ama bana 'sevgilim' demek istersen hiç sorun etmem."

Yüzümde ısı yükseliyor. Onunla konuşma şekli beni rahatsız ediyor, çünkü onu yoldaşım olarak ben seçtim, ama o onu ele geçirdi.

Dikkat. Belli ki birbirlerini tanıyorlar. Birbirlerine *isim takmışlar*. "Sen bana ne derdin?" Aniden sordum.

Altın saçlı evcil hayvan dönüyor ve yüzünde sanki istediği bir şeyi elde etmiş gibi sinsi, muzaffer bir gülümseme var. Ama o konuşmadan Raptor şöyle diyor: "Onun için birkaç isim var. Prens Gösterişli. Lord Stiff-Lip. Efendim

Kıçına Yapış."

"Prens Gösterişli," diye tekrarladı kız. "Bunu oldukça sevdim. Belki sana 'Prens' derim." Sanki kelimeyi test ediyormuş gibi belli belirsiz söylüyor.

"Ve sen de Rosebud'sın," diye tekrarlıyorum.

"Bu doğru." Sesini alçaltarak yaklaşıyor. "Çünkü amım gül yapraklarına benziyor ve klitorisim de tomurcuk."

Aletim sertleşiyor, pantolonumun sınırlarını zorluyor. Yanıt veremiyorum, ki bu da iyi bir şey, çünkü o anda kocaman bir tabak taşıyan dört hizmetçi beliriyor. Bizden çok uzakta olmayan bir masanın üzerine koydular.

Tabağın üzerinde bir dişi insan yatıyor, derisi kahverengi ve mükemmel kızarmış bir domuz gibi çatırdıyor. Açık çenelerinin arasına şişman bir erik sıkıştırılmış ve göz çukurları kirazlarla doldurulmuştur. Göğüslerinin arasında ve karnının ortası boyunca ot dalları ve dumanı tüten kökler uzanıyor. sebzeler kalçalarının ve omuzlarının etrafında kümelenir.

Ben hiçbir koku alamıyorum ama masadaki diğer Fae'ler bu kokudan derinden etkilenmiş görünüyorlar. Öne doğru eğiliyorlar, gözleri ilgiyle parlıyor.

Rosebud bir kez bakıyor, sonra boğulur gibi bir sesle bana doğru dönüyor. Kolumu kavradı ve yüzünü omzuma bastırdı. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Lanet olsun. Ben de çok acıkmıştım."

Banrion ellerini kaldırarak ayağa kalkar. "Bu hayvan hayattayken pek işe yaramıyordu ama şimdi hepimize destek olacak. Onun bedeni için minnettarız."

"Onun bedeni için minnettarız," diye tekrarlıyor diğer Fae.

Hizmetkârlardan biri devreye girer ve kadının göğsünden dilimler çıkarmaya başlar.

Rosebud hâlâ koluma yaslanıyor. Küçük bir öğürme sesi çıkarıyor. Benim midem de çalkalanıyor. İnsan eti yemek korkunç derecede yanlış görünüyor ve seçtiğim insana daha da kötü görünüyor olmalı.

Bunu protesto etmeliyim. Banrion'u sorgulamalıyım, neden böyle korkunç bir şey yaptığını sormalıyım-

Acı yok, sadece zevk var.

Banrion'a hizmet etmekten başka bir amacı yoktur.

Ama eğer Banrion yanılıyorsa... Ona hizmet edemem.

Kelimeleri ağzımda toparlamak bir savaştı ama Banrion'un gözlerine bakmayı başardım ve "Bu zalimliğin anlamı nedir?" diye sordum.

"Zalimlik mi?" Buz gibi bir şarap kadehini kaldırıyor ve yudumluyor.

"Bir insanın canını almak, sanki bir hayvanmış gibi cesede hizmet etmek mi?"

"İnsanlar hayvan değil mi?" diye soruyor Banríon soğukkanlılıkla. "Onlar bizden aşağı değil mi? Beslenmeyi hak etmiyor muyuz? Peki ya size kadının kendi canına kıydığını söylesem? O zaman bu taze, lezzetli eti ziyan mı edelim?"

"İnsanlar tarla ve orman hayvanlarıyla aynı değildir," diye itiraz ediyorum. "Ve başka bir insanın huzurunda onun üzerinde yemek yemek-"

"İnsanınızın katılmasına gerek yok." Banríon elini sallayarak masanın üzerindeki çorba tencerelerini, meyve kâselerini, ekmek ve peynir tabaklarını gösterdi. "Onun için bol miktarda başka yiyecek var."

"Hasta olacağım," diye soluk soluğa bağıırıyor Rosebud. Sandalyesinden sıçrayıp masadan kaçıyor ve en yakın kapıya yöneliyor.

Yarı ayağa kalktım, onu takip etmek niyetindeydim ama Banríon tersledi, "Kal, Favori. Varlığına ihtiyacım var."

Hayır.

Banríon'a hizmet etmekten başka bir amacı yok.

Hayır, ben gideceğim.

Banríon'a hizmet etmek dışında hiçbir amaç yoktur. Banríon'a hizmet etmekten başka bir amacı yoktur. Var-

Ağır bir şekilde koltuğuma geri düşüyorum. Zihnim, iyileşmekte olan bir savaş yarası gibi ağrıyor.

Bana uzatılan kızarmış insan butunu reddediyorum ama Banríon'un ısrarıyla diğer yemeklerden biraz yemeyi başarıyorum. Raptor adındaki erkek Fae, insan etini de atlayarak koca bir tabağı dolduruyor ve sonra masadan kalkıyor.

"Evcil hayvanınız sizi terk ettiği için, yemekten sonraki seks partisi için başka bir evcil hayvan seçmeniz gerekecek," diyor Banríon. Elinde kızarmış bir insan parmağı tutuyor, derisini ve etini kemiriyor.

"Pek de romantik bir ruh halinde değilim," diye homurdandım. "Sen benim favorimsin, değil mi?"

"Evet."

"Ve beni memnun etmek mi istiyorsun? Bana hizmet etmek için mi?" "İstiyorum, ama..."

"O zaman seks partisi için bir ortak talep edeceksin. Hizmetçilere birkaç uygun aday bulmalarını söyleyeceğim. Ye, Raven. Gücüne ihtiyacın olacak."

OceanofPDF.com

Ziyafet salonundan sendeleyerek çıktım ve buzlu bir küpün içine kustum. çiçekler filizleniyor. Sonra koridor boyunca kendi hasta kokumu alamayana kadar tökezliyorum ve duvara yaslanıp yere yığılıyorum.

Banrion bunu bilerek yaptı elbette. Odasındaki konuşmamız sırasında çok sakin ve mantıklı görünüyordu, ama bu bana herhangi bir Unseelie kadar gaddar olabileceğini göstermek için hesaplanmış bir hareketti. Finias bana Unseelie'lerin insan etini bir lezzet olarak sevdiklerini, bunun enerjilerini ve güçlerini artırdığını söylemişti. Ama böyle bir yemeğe şahit olacağımı hiç hayal etmemiştim.

Uzun boylu bir figür üzerimde beliriyor ve irkilmiş, paniklemiş ve umutlu bir şekilde başımı kaldırıyorum. Lir, Unseelie ile karşılaşmalarımızda hep yanımda olmuştu ve bir parçam onun şimdi ortaya çıkmasını, beni takip etmesini ve Beni teselli et.

Ama bu yeşil kanatlı, iri yarı Fae erkeği. Raptor. Elinde bir bardak kırmızı şarap ve bir tabak dolusu yemek var.

"Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Önce bana şarabı uzattı. "Sonra da belki bunu mideye indirebilirsin." Tabakı buzlu zemine bırakıyor, sonra yanına oturuyor, büyük kabarık kanatlarını arkasına diziıyor.

Şarabı tereddüt etmeden içiyorum. Bu konuda daha dikkatli olmalıyım. Peri şarabı sanırım, özellikle de böyle bir yerde, ama bir içkiye havaya *ihtiyacım* olduğu gibi ihtiyacım *var*. Tadına bakmak için bile duraksamadan birkaç yudum yutuyorum.

Raptor güler. "Tanrılar, kadın, yavaşla."

"Olmayacak." Biraz daha yutkunuyorum. "O 'ziyafet' berbattı. Sık sık insan servis ediyor mu?"

"Pek sık değil ama daha önce de oldu."

"Peki siz de katılıyor musunuz?"

"Siktir, hayır. Ben yüksek düşünceli yaratıklarla yemek yemem."

Tırnaklarım avuç içlerimin etini oyuyor. "Ve Favori... o..." "Hayır.

Hiçbirini yemeyi reddetti."

Tanrı yıldızlarına şükürler olsun.

Bu endişe ortadan kalktıktan sonra bir diğeri zihnimde ön plana çıkıyor. Raptor haklı; yemek yemem gerek. Son yemeğimin üzerinden kaç saat geçtiğini bilmiyorum ama gittikçe halsizleşiyor ve titriyorum.

Biraz daha şarap içiyorum ve Raptor'un getirdiği tabaktaki yemeği mideye indiriyorum. Beni izliyor, ara sıra bana güler yüzlü bir sırıtma yapıyor.

İşim bittiğinde, "Bu kadar çok yemek tüketebilen bir insan kadını hiç görmedim" dedi.

Bu yorum beni rahatsız ediyor ama kaba davranmak niyetinde olduğunu sanmıyorum, o yüzden görmezden gelmeye karar veriyorum. "Yemek için minnettarım."

O büyük kare çenesini ovuşturuyor. "Seni o canavardan kurtardım, sen uyurken kapını korudum, sana yemek getirdim. Minnettarlığından daha fazlasını isteyebilirim, Rosebud."

Beklediğim gibi. Fae'ler yaptıkları iyiliklerin karşılığını

beklerler. "Peki sen ne istiyorsun?" diye sordum.

Ama Raptor'un cevap verme şansı yok. İki Fae hizmetkârı koridorda bize doğru koşuyor.

"Bizimle gelmelisin," dediler bana. "Banríon'un emriyle."

Aceleyle götürülürken Raptor'a özür dileyen bir omuz silkme hareketi yapıyorum ve o da bu harekete boyun eğmiş bir baş sallamasıyla karşılık veriyor.

"Çabuk, şimdi," diye mırıldanıyor hizmetkârlardan biri. Beni kısa bir merdivenden aşağı indiriyorlar, sonra da hücrelerle dolu bir koridor boyunca ilerletiyorlar. Sonunda beni

Uzun, kasvetli bir odaya girdim. İkizler orada bekliyor ve Fintan'ın kalemi hazır.

Bu manzara karşısında irkildim. "Pazarlığa başka koşul eklenmeyecek. Anlaşma bu değildi."

"Anlaşma Banríon ne derse odur," diye tersliyor Fionn.

"Ama herhangi bir koşul eklemiyoruz," diyor Fintan, keskin bir ifadeyle kız kardeşine bir bakış attı. "Derine geçici bir illüzyon büyüü yazıyoruz. Birkaç saat içinde kaybolacak."

"İllüzyon ve büyü yapmak *yazı yazmayı* gerektirmez," diye karşı çıkıyorum. "Burada öyle. Bu hapishanenin, mutfaklar ve koğuşlar hariç

çamaşırlar, büyü karşıtı lanetler, yasaklayıcı büyü çalışmaları ve büyüü azaltan unsurlarla aşılanmıştır," diye açıklıyor Fintan. "Banríon hayatı boyunca bu tür şeylere karşı bağışıklık geliştirmiştir. Bizim için, bu koğuşlar mürekkep kanı büyüümüz hariç tüm doğal Fae güçlerimizi bastırır. Bu son derece nadir ve kadim bir yetenek ve burası buna karşı korunaklı değildi."

"Bu yüzden Banrion anılarını saklamana izin verdi. Böylece senin mürekkep kanı büyüünü kullanabilecekti."

"Bu, ve dediğim gibi, biz arkadaşız."

"Mutfaklar ve çamaşırhaneler neden korunmuyor?"

"Çünkü Fae'lerin çoğu yemek pişirmekten ve temizlik yapmaktan nefret eder." Fintan bana sırtıyor. "Sıradan görevlerin yerine getirilmesi için büyüünün hazır olmasını isteriz. Banríon bizden mutfakta ve çamaşırhane çalışan hizmetkârlara temel büyü bilgisini aşılamamızı istedi, böylece yiyecekleri çağırabilir, temizlik büyüleri yapabilir ve burayı aydınlatan küreleri yaratabilirler." Başımızın üzerinde, tavana yakın bir yerde duran bir küreyi işaret ediyor. "Küreler mutfaklarda yaratılıyor ve sonra buraya yönlendiriliyor. Duvarlardaki büyü bastırıcılar yüzünden normalde olduğu gibi günlerce yanmıyorlar ama birkaç saatlik ışık sağlıyorlar. Biz de mum ya da lamba kullanıyoruz. Çok insani bir davranış, öyle değil mi?"

Fionn öne çıkıyor, kanlı avucunu kardeşine uzatıyor ve benimle nefret dolu bir ses tonuyla konuşuyor. "Leydi, eşinin senin vücut tipine, saç rengine ya da belki de

savunmasız insan tarafı, bu yüzden bunların hepsini ortadan kaldıracacağız. Önümüzdeki birkaç saat boyunca yüzünüz aynı kalacak ama vücudunuz ince ve uzun olacak. Bu hem görsel hem de dokunsal derin bir cazibe. Ayrıca koyu renk saçlarınız ve sivri kulaklarınız olacak. Görünüşün değişti ve koku alma duyusu

ortadan kaldırıldığında, eşinizin sizi dışlaması için hiçbir neden kalmayacaktır. Hatta

Leydi, tıpkı dün geceki buluşmanızdan sonra yaptığı gibi, şimdi de yüzünüze ve sesinize dair hafızasını bulanıklaştırıyor."

İtiraz edemeyecek kadar şaşkınım. Bilgiyi işlerken, parmaklarım seğiriyor ve tüm vücudum arılarla doluymuş gibi hissediyor, vızıldıyor ve vızıldıyor, serbest kalmak için çaresizce uçuyor.

"Kıpırdama," diye itiraz ediyor Fintan, kolumu daha sıkı kavıyor ve tüy kalemini yeniden tutuyor. "Çizgilerimin düz olmasını isterim."

O bir kadeh şarap beni hiç sakinleştirmede. Korkumu yemek yememe izin verecek kadar yumuşattı ama şimdi kendimi vahşi ve dayanılmaz derecede huzursuz hissediyorum.

Fionn'un da dediği gibi, farklı türleri olduğunu bilecek kadar cazibeye aşinayım. Yüzeysel cazibeler yalnızca bakan kişinin algısını etkiler, ancak diğer cazibeler daha derine iner, gerçek et ve deriyi geçici olarak değiştirir. Bu beni fiziksel olarak değiştiriyor, formumu tamamen yeni bir şeye dönüştürüyor.

Fintan cazibe büyüsünü bitirdiğinde, daha önce bana eşlik eden hizmetkârlardan biri elinde birkaç parça siyah dantel ve abanoz ipeğiyle çıkageliyor.

"Seks partisi için kıyafetin," diyor Fionn.

O ve kardeşi elbisemi çıkarmamı ve giysi parçalarını giymemi izlediler. Sonra beni odanın köşesindeki boy aynasına götürdüler.

Kendimi zar zor tanıyorum. Yüz hatlarım bana ait, sadece daha düzenli. Daha keskin, daha az yuvarlak ve yumuşak. Boynum ince ve vücudum zayıf görünüyor. Siyah dantelden kayışlar ince, biçimli bacaklarımın arasındaki üçgeni kaplayan ipek parçalarını sabitliyor. Göğüslerim çok daha küçük, meme uçlarım onları yarı yarıya gizleyen siyah ipeğe karşı dikleşmiş.

Koyu kahverengi saçlarım sivri kulakların arkasında toplanmış. Su gibi düz ve zarif, tepemdeki kürenin ışıltısında parıldıyor. Çok güzel görünüyorum, Fae'yim ve hiç de kendim gibi değilim. Yine de, doğal halimi sevdiğim kadar

Gerçek bedenimin zenginliği ve kıvrımları, cazibeyi giymenin eğlenceli olduğunu inkar edemem. Kılık değiştirmek gibi.

Ya da giyme nedenimi unutabilirsem giymek eğlenceli olabilir. Bu kılık değiştirmenin tek amacı kocamın beni tanımasını engellemek, böylece başka biriyle yatacak. Ve ben bunu kabul *ettim*. Lir'le ikimizin de bu durumdan canlı çıkma ve onun anılarını geri getirebilme şansımız olduğu için bu çarpık plana boyun eğiyorum.

Bu tam bir karmaşa.

Dün gece yaptığımız patlayıcı seks onu kendine getirmedi ve onu öptüğümde kanımın hiçbir etkisi olmadı. Hafızasını nasıl geri getireceğime dair hiçbir fikrim yok. Ama buradan kaçabilirsek, Finias bize nasıl yardım edeceğini bilir.

Hizmetçinin ısrarı üzerine kıyafetime koyu kristal küpeler ekliyorum ve sonra hazırım. Grup seksin yapılacağı odaya varana kadar Lir başka bir kadın seçtiğinde *başım*a neler gelebileceğini düşünmüyorum. Benden de başka birini becermem beklenecek mi?

Elbette diğer insanları çekici buluyorum -Fionn, Raptor, Banríon'un kendisi- ama onlardan herhangi biriyle gerçekten yatma düşüncesi beni boş ve hasta hissettiriyor. Ama gerçekten böyle mi hissediyorum, yoksa bu Seçilmişlik bağının bir parçası mı? Üzerime yüklenen beklenti mi? Suçluluk duygusu mu?

Belki de başka birini becermeyi denemeliyim. Bu mükemmel olurdu Lir nasıl olsa fark etmeyecek ya da hatırlamayacağı için böyle bir deney için zaman yok. Banríon bu öğleden sonraki faaliyetler sona erdiğinde muhtemelen beni tekrar zihninden silecektir.

"Devam et," diye fısıldıyor bana eşlik eden hizmetçi. "İçeri girip diğerlerinin arasına karışacaksın."

Grup seks odasının kemerli girişinde bir saniye daha tereddüt ediyorum. Yemek yediğimiz salonun bir alt katında, alçak tavanlı, geniş, loş bir alan. Duvarlardaki buzla kaplı aletlere bakılırsa, eskiden bir işkence odasıymış ve şimdi seks için uyarlanmış. Buradaki buz hafifçe kehribar renginde parlıyor, kalın kahverengi kürklerin ve battaniyelerin üzerine sıcak bir ışık saçıyor.

Burada

Odanın her yerinde şüphesiz müstehcen amaçlar için kullanılacak dipçikler ve boyunduruklar var.

Ziyafetten gelen konukların çoğu zaten oradaydı, ancak fark ettiğim birkaç çift ayrılıp diğer konuklarla eş değiştirdi ya da gruplarına yeni insanlar aldı. Konuklar gösterişli iç çamaşırları giyer ya da hiçbir şey giymezler. Nargile ya da tütürücüden mis kokulu dumanlar yükseliyor. İki, ve her birkaç saniyede bir dökülen, dökülen ya da yutulan şarabın şırıltısı duyuluyor. Bu sese, köşedeki bir grup müzisyen tarafından çalınan boğucu bir melodi mırıltısı karışıyor.

Mekânın alacakaranlık, kehribar rengi ışıltısında, tüm çıplak uzuvlar kıvrılırken, boynuzlar parlarken, kanatlar esnerken hem baştan çıktım hem de dehşete kapıldım. Kendimi gergin bir geyik gibi hissederek yavaşça ilerliyorum. Ne de olsa, kurtlar

Bu in benim gibi bir insanı yemeyi yeni bitirdi. İştahlarının doyduğunu kim söyleyebilir? Gelecekteki bir ziyafetin lezzeti olmayacağımı kim söyleyebilir?

Banrion'un benimle işi bittiğinde ne olacak? Anlaşmamıza dair hafızamı silebilir, şartları yeniden gözden geçirebilir, beni kendisine itaat etmeye ikna edebilir, Lir'e yaptığı gibi zihnime bir mantra yerleştirebilir. Sanırım ziyafetten hemen önce bana okumuştı. Bir satırını hatırlayabiliyorum.

Banrion'a hizmet etmekten başka bir amacı yoktur.

Odaya doğru ilerlerken, buzdan kürklü koltukların arasından geçerken, parlayan kehribar rengi buz sarkıtları kümelerinin etrafından dolanırken tenimi bir ürperti kaplıyor. Odada birkaç bekâr insan var ve bunlardan birkaçı dağınık siyah saçlı, uzun boylu, solgun bir figürün etrafında toplanmış.

Onu nerede görsem tanırım. Boyundan, kafasının şeklinden, sivri kulaklarının açısından. Duruş şeklini, omuzlarının eğimini, ağırlığını çoğu zaman sağ ayağına verişini bilirim. Elini saçlarının arasında garip bir şekilde gezdirişini biliyorum. Yüzünün her açısını ve yakışıklı profilinin çizgilerini biliyorum.

Ve başka şeyler de biliyorum. Taşaklarının büyüklüğünü ve ağırlığını biliyorum. Sakızının tadını ve teninin kokusunu biliyorum. Mükemmel ayaklarındaki her dar parmağın şeklini biliyorum.

Ama en sevdiği şarkıyı ya da hangi şekerleme aromasını tercih ettiğini bilmiyorum. Ejderha formunu gerçekten keşfetme ya da büyüünün tüm yönlerini öğrenme şansım olmadı. Nadiren vakit bulsa da okumayı sevdiğini biliyorum ve kitaplardan hoşlanmasam da, onu daha iyi tanımak için favorilerine göz atmak ve her birinden biraz okumak istiyorum.

Ve en sevdiği kitapları hatırlamıyor olması bana işkence ötesi bir acı veriyor. Çünkü Banrion onları ondan aldı.

İçimi kaynatan bir kararlılık sonraki adımlarımı körüklüyor, beni cümbüşçülerin arasından geçiriyor ve Lir'in etrafındaki neredeyse çıplak Fae çemberine kadar taşıyor.

İkizler beni tamamen farklı bir görünüme büründürmüş olabilirler ve yüzüm ve sesimle ilgili hafızasını elinden almış olabilirler ama asla onu baştan çıkarmaya çalışamayacağımı söylemediler. Bu beden bir cazibe olabilir, ama şimdilik benim ve doğduğum bedene sahip olduğum gibi ona da sahip olacağım

-Lanet bir kraliçe gibi.

Kaseden bir kiraz kapıyorum ve çemberin içine giriyorum. Lir bana doğru bakıyor, hareket onun da dikkatini çekiyor.

Kırpiklerimi yarı indirerek kirazı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve parmaklarımla narin sapını tutarak dudaklarımı kirazın etrafında hafifçe kapatıyorum. Sonra bırakıyorum meyve ağzımdan ıslak ve parlak bir şekilde geri çıktı.

Lir'in bakışlarını tutarak kirazın sapını koparıyorum, ona doğru ilerliyorum ve ıslak kirazı dudaklarına bastırıyorum. O da boyun eğiyor, ağzını benim için açıyor ve meyveyi kabul ediyor. Dudakları ince, şehvetli, yeşil gözleri şehvetle kaplanmış, göz alıcı bedenimi inceliyor.

Ellerimi kollarına koyup parmak uçlarında zıpladığımda eğilip öpücüğümü kabul ediyor. Tatlı meyveyi çoktan ve tadı karanlık, tatlı bir şekilde çökmüş. Dilim içeri kayıyor, kiraz çekirdeğini buluyor ve kendi ağzıma atıyorum. Kısa bir süreliğine kenara dönüp onun etrafında dönen Fae kızlarından birine tükürüyorum ve kız bana ölüm gibi bir bakış atıyor.

Lir elini başımın arkasındaki saçlarıma daldırıyor ve beni başka bir öpücük için kendine çekiyor. Açlıktan ölüyormuş gibi, uçsuz bucaksız bir çölde tek su benmişim gibi ağzımı yalayıp yutuyor.

Bir an için kazandığımı düşündüm. Ama sonra sıcak bir gülümsemeyle beni bırakıyor ve göğüslerini vücuduna bastırmak için fazlasıyla hevesli olan kızıl saçlı bir Fae kadınına dönüyor.

Pek çok insanı baştan çıkardım ama genellikle bunu kurnazca, gizlice ve asla bu tür bir rekabetle yapmadım. Lir'le ilk tanıştığım zamanı düşünüyorum, insanlardan nefret ettiği için benden şiddetle nefret ettiği zamanı, çünkü bana duyduğu çekimin gerçek olduğuna inanamıyordu. Kokumun onu nasıl etkilediğini, onun potansiyel Seçilmiş olduğum gerçeğini kabul etmek istemiyordu.

O zamanlar utanmadan kendimi ona atmıştım. Yakışıklı ve asil biriymiş, bir tahtın varisiydi ve ona sahip olabileceğimi bilmek istiyordum. Ben Beni becermesi için çaresizdim.

"Aşk "tan ve "Seçilmiş" olmaktan bahsettiğinde ilk başta tereddüt ettim. Hiç böyle bir bağ beklemiyordum. Evliliği hayal ettiğimde, can sıkıntısından ya da mirasına erişmek için ona ihtiyacım olmasından nefret ettiğim için intikam duygusuyla acımasızca boynuzlayacağım bir lord ya da beyefendiyle evlenmeyi hayal ederdim.

Bu benim planımdı. Acı, umursamaz, bencilce bir plan belki. Ama kontrol etmek, uygulamak bana aitti.

Ve sonra, *Lir*. Lanet olası Lirannon. Sert, kibirli tavrı, gururu, düşünceli oluşu, sorumluluk duygusu, kitaplara, haritalara, kâğıtlara ve *kurallara* olan tutkusuyla. Hayatımda hiç onun gibi birine aşık olacağımı hayal etmemiştim. Onu baştan çıkarmak ve fethetmek, evet. Ama şu anda hissettiğim şey kesinlikle *bu* değildi... bu çaresiz, korkunç Kızıl saçlı Fae kadınına vücuduna yaklaştırmak üzüntü.

Onun dikkatini çekebilirdim. Onları ayırır, aptal gibi davranır, beni fark etmesi için onu zorlardım. Geçen sefer biraz yaptım ve bir daha yapmaya cesaretim yok. Belki de akıllandım. Ya da belki de sadece daha yaşlıyım, içimde, belli etmediğim bir yerde. Belki de aynı şeydir.

Bazen utanmaz olsam da, sanırım artık daha gururluyum. Diğer kızı itip Lir'e vücudumu göstermeyeceğim. Ama pes de etmiyorum.

Yani vücudumu kullanmak yerine, onun hakkındaki bilgimi kullanacağım.

Kulağına yaklaşmak için tekrar parmak uçlarımda yükseliyorum ve "Senden nefret ediyorum" diye mırıldanıyorum.

Fin'in evinde parmaklarımın üzerine boşalmamı izlediği gece bana söylediği şey buydu. Ben de ona bir kere söylemişim.

Bu sözler bizim için acı tatlı bir anlam taşıyor. Ve ben arkamı dönüp ondan kararlılıkla uzaklaşırken onun da beni takip etmesini sağlayabilecek tek şey bunlar.

OceanofPDF.com

"Senden nefret ediyorum."

Güzel siyah saçlı Fae bana bir kiraz verdi, beni öptü ve kulağıma şu sözleri fısıldadı.

Sonra da çekip gitti.

Onu tanımıyorum bile. Neden benden nefret etsin ki?

"Şu boyunduruklardan birine gidelim," diyor kollarımdaki kızıl saçlı.

"Beni oraya kilitleyebilirsin. Bana *her şeyi* yapmana izin veririm."

Ama zar zor dinliyorum. Kahverengi saçlıda bir şey var.

Fae kadını, onun tadı... Koku alma duyum geri dönmedi, bu yüzden tadı sessizdi, ama kirazın kendisi gibi koyu tatlıydı ve yine de daha zengin, daha baştan çıkarıcıydı.

Benden neden nefret ettiğini bilmek zorundayım.

Kızıl saçlı kızın omuzlarını nazikçe kavriyorum ve onu bir kenara bırakıyorum. Sonra siyah saçlı kızın peşinden yürüyorum.

Bir boyunduruk yanında durmuş, parmaklarını aşınmış ahşap üzerinde gezdiriyor, yüzeyindeki koyu lekelerle dokunuyor.

"Neden benden nefret ediyorsun?" diye sordum. "Beni tanımıyorsun bile." Biraz gülümsüyor. "Beni takip ettin."

"Ben... evet."

"Yapacağını biliyordum. Doğru olanı yaptığın sürece sevilip sevilmemeyi umursamıyormuş gibi davranıyorsun. Ama içten içe herkesin seni sevmesini ve sana saygı duymasını istiyorsun ve bunu yapmadıklarında da buna katlanamıyorsun."

Belirsizlik zihnimi kurcalıyor. "Ben Favori'yim," diyorum. "Elbette sevilirim ve saygı duyuluyorum."

"*Arzulaniyorsunuz,*" diyor. "Güce ve nüfuza yakınlığınız nedeniyle arzulaniyorsunuz. Bu gerçek sevgi ve saygıdan tamamen farklıdır."

Zihnimde onun ifadesini destekleyecek pek bir şey yok ama haklı olduğuna dair garip bir his var.

Az önce ayrıldığım Fae grubuna dönüp bakıyorum. Bir dakika önce hepsi beni okşuyor, ya bana hayal bile edemeyeceğim kadar yüksek zevkler vaat ediyor ya da surat asıp sikilmek için yalvarıyorlardı. Şimdi bir araya toplanmışlar, fısıldaşıyorlar ve takip ettiğim kıza kötücül bakışlar atıyorlar.

Etrafımızda çiftler ve üçlüler kıyafetlerini çıkarıyor, birbirlerinin içine giriyor ya da aceleyle sürtünüyor, ten tene temas ediyor. Tüm bunların arasında, siyah buz gibi parıldayan elbiseler giymiş Banríon yürüyor, manzaraları ve sesleri içiyor.

Hanımefendi en az bir eş seçmemi ve onlarla burada, herkesin gözü önünde çift olmamı istiyor. Onu memnun edecek şey bu.

Acı yok, sadece zevk var.

Banríon'a hizmet etmekten başka bir amacı yoktur.

Terk ettiğim gruba geri dönebilirdim. Bana siyah saçlı kızın rahatsız edici sözlerini unutturabilirlerdi. Ya da burada kalabilirdim.

Benden nefret ettiğini söyleyen kişi.

Kendi kendime kavrayamadığım bir parçamı anladığı hissinden kurtulamıyorum.

Kararımı verdim, yaklaştım, onu boyunduruk direğine yasladım, parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Biraz eğiliyorum, böylece ağzım neredeyse onunkine değiyor. Nefesi kesiliyor, kalbimi heyecanlandıran küçük bir soluk. I

Onu nasıl etkilediğimi, dudaklarımın en hafif dokunuşunda bile nasıl durgunlaştığını.

Avuç içim beline yerleşiyor, karnının düz hatlarını sıyırıyor. Pençelerimi yok ediyorum, sonra bir anlığına iç çamaşırının kenarıyla oynuyorum, sonra altından dürtüklüyorum, amına dokunana kadar kumaşı aşağı kaydırıyorum.

Kesik kesik bir nefes alıyor. Bacaklarını daha geniş açarak duruşunu değiştiriyor.

Parmaklarım am dudaklarının arasını arıyor ve aradığım narin et parçasını buluyor. Kaygan sıvının parmaklarımı kapladığını hissedene kadar yavaşça, sürekli genişleyen daireler çizerek onu kandırıyorum.

Omuzlarımı kavıyor, bacaklarını ayırıyor. Yüzüme bakmıyor ama ben onu tahrik ederken çıplak göğsüme bakıyor.

Ağzımı kulağına götürüyorum. "Seni becermeme izin verecek misin?" Ve bir parmağımı yarığına sokuyorum.

Titriyor. Ellerini boynumun arkasına bağladı ve gözlerimin içine baktı. "Neden hâlâ sikin içimde değil?"

Kıkırdayarak üzerimdeki iç çamaşırını aşağı doğru itiyorum. onunkini de atıyor. Küçük göğüsleri hâlâ siyah kumaş parçalarıyla kaplı ama minik, sivri meme uçlarını görebilmek için kumaşı aşağı doğru çekiyorum. İnce, ipeksi parmaklar sikimin etrafını sararak aklımdaki diğer tüm düşünceleri yok etmeden önce onlara odaklanmak için ancak bir anım var.

İnliyorum, dokunuşa doğru eğilerek kalçalarımı pompalıyorum, böylece uzunluğum elinin tüneline kayıyor. Ucumda Precum boncukları var ve kız başparmağını kullanarak sikimin başını kayganlıkla parlatıyor. Sonra da Boyumun altına uzanıyor, taşaklarımı avuçluyor, hafifçe sıkıyor. Bu his çok doğru.

"Hoşuna gitti." Sesi kendinden emin, tatmin olmuş. Bu bir soru değildi, beni tanıyor. Bedenimi tanıyor. Sanki bana daha önce dokunmuş gibi manipüle ediyor.

Ama bu mümkün değil çünkü *öncesi yok, sadece şimdi var.*

Sadece *şimdi* var ve lanet *olsun*, ona şimdi ihtiyacım var.

Onu belinden tutup kaldırıyorum, omurgasını boyunduruğa dayıyorum ve sikimin başını girişine sokabilmem için onu yeterince kaldırıyorum. Sonra onu üzerime doğru kaydırıyorum, onu dolduruyorum ve sanki böyle doldurulmayı bekliyormuş gibi uzun, titreyen bir nefes veriyor.

Kolları gövdemin etrafında kayıyor, tırnakları sırtıma hilaller çiziyor. "Kır beni," diye tıslıyor. "Gelmekten başka çarem kalmayana kadar sık beni. sen."

"Nasıl isterseniz."

Kalçalarını kavrayarak içine giriyorum, bu sırada elleri saçlarıma gömölüyor ve telleri sarsıcı bir şekilde kavlıyor. Başını direğe yaslıyor, dudakları ayırık, her hamlemde ağzından "oh, oh, oh" çığlıkları kaçıyor.

Beklediğimden daha hızlı boşalıyor, sıkı bir spazmla etrafımda kıvrılıyor, uzuvları zevkin gücüyle kilitleniyor. Hafif bir çığlık atıyor, canı yanana kadar saçlarımı çekiyor. Acı umurumda değil.

Boşalmak üzereyim ama kendimi tutmayı başarıyorum ve kızın içinden çıkıyorum. Sikim sıcak, parlıyor, titriyor, ama kendimi serbest bırakmadan önce bu kızla yapmak istediğim bir şey var.

"Benden nefret ettiğin kadar bana güveniyor musun?" Ben soruyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Nefes nefese kaldı, kızardı. Kendini benden kurtarıyor ve neredeyse bir anda düşüyor, çünkü kalçaları doruktan dolayı çok zayıf. Bir kıkırdamayla onu sabitliyorum.

"Sana güveniyorum," diye cevap veriyor.

Uzanıp boyunduruğun üst yarısını kaldırıyorum. "Boyun ve bilekler deliklere girsin o zaman."

"Ciddi misin?" diye nefes nefese kalır. "Peki, lanet olsun. Yapacağım."

Hafifçe eğiliyor, her iki narin bileğini kol deliklerine yerleştiriyor ve boğazının ön kısmını boyun deliğine dayıyor. Boyunduruğun üst yarısını kapatarak başını ve ellerini yerine kilitliyorum.

Şu anda yüzünü göremiyorum, bu talihsiz bir durum, ama sırtını, ince belini, güzel, dolgun küçük kıcını ve uzun bacaklarını çok güzel görebiliyorum.

Ayrıldığım gruba tekrar baktığımda, ortağıma ve bana kıskançlıkla bakan kızıl saçlı hariç, birbirlerini okşamakla meşguldüler. Onunla birlikte yapmamı istediği hareket buydu.

Ama en ufak bir suçluluk hissetmiyorum. Seçimim doğru geliyor.

Avuç içimi siyah saçlı Fae'nin sırtında gezdirerek pürüzsüz, sıcak teninin tadını çıkarıyorum. Sonra kıcının yanaklarından birine hafifçe vuruyorum. Küçük bir nefes verdi ve bu o kadar hoşuma gitti ki diğer yanağına da vurdum.

Arkasında diz çöktüm, yüzüm kıcıyla aynı hizadaydı. Pürüzsüz kalçalarının arasında

kalçaları tarafından birbirine sıkıştırılmış amının açıklığıdır. Seksinin dudakları uyarılmışlığıyla sırlanmış, benim için bolca ıslanmış. Bir parmağımı dikiş boyunca gezdiriyorum, sonra elimin açısını değiştirip başparmağımı içeri sokuyorum.

"F-f-f-u-u-c-k," diye nefesi kesiliyor, şiddetli bir titremeyle.

Başparmağım hâlâ içindeyken parmak uçlarımla klitorisine masaj yapıyorum. Arada sırada eğilip sıvısının tadına bakıyorum, koku alma duyum hâlâ işlevsizken elimden geldiğince tadını çıkarıyorum. Tadı şarap gibi, ekşi, dolu ve lezzetli, baş döndürücü bir sıcaklıkla bunu sürdürme kararlılığımı zayıflatıyor.

Sikim sertçe sallanıyor, sonra nabız gibi atıyor, eğer içine girmezsem yere boşalacağıma dair kesin bir işaret. Ve bu bir kayıp olurdu, çünkü o güzel küçük seksî dölleriyle doldurmak niyetindeyim.

Ayağa kalkarak her iki bacağını da kaldırdım. Havada asılı dururken ciyaklıyor, ben geri kalanını desteklerken bilekleri ve boynu hala boyunduruğa kilitli. Bacaklarını açık tutuyorum ve onu biraz kaldırıyorum, ta ki ileri doğru yürüyene ve sikim tam deliğine girene kadar.

Çaresiz, kapana kısılmış, ben bacaklarını kavrayıp uzunluğumu onun sıcaklığına batırırken havada asılı duruyor. Gözlerimi kapatıyorum, amının kaygan, emici sıcaklığının, tamamen gevşemeden önce etrafımda gerilme şeklinin tadını çıkarıyorum.

Her şeyden daha fazla tahrik edici olan şey güvendir.

Aletim boyunca her sinir yoğun bir şekilde canlı, acı verici bir şekilde hassas, ama vücudu beni kolluyor, beni okşuyor. İçine yuvarlanıyorum, derinlere nüfuz ediyorum. Geri çektiğimde neredeyse boşalıyordum. Ama taşaklarım gerilmeden ve her şeyimi dökmeden önce iki hamle daha yapıyorum. Döllerim durmaksızın onun içine pompalanıyor ve sonra bir başka coşku patlaması aletimden geçerek daha da büyük bir yükü tetikliyor.

Mutluluktan nutkum tutuldu ve onun üzerine eğildim, zor nefes alıyorum, görünüşte sonsuz coşku dalgaları bedenimi doldururken.

Sikimi sonsuza dek onun içinden başka bir yerde istemiyorum. Ama ben boşaldığımda onun da boşaldığından emin değilim, bu yüzden kendimi ondan rahatça çıkarıyorum, bacaklarını indiriyorum ve altına kayıyorum. "Bacaklarını ayır, tatlım," diyorum.

Ona "tatlım" dediğimde boğuk bir hıçkırık çıkarıyor ama itaat ediyor. Uyluklarının arkasını tutarak dilimle klitorisini okşuyorum, dudaklarımla manipüle ediyorum, keskin bir çığlıkla boşalana kadar dişlerimle çekiştiriyorum. Onu yalamaya devam ediyorum, böylece dilime karşı orgazmının her son titremesinin tadını çıkarabiliyorum.

"Bu... bu..." Şehvetten sıırıslıklam olmuş bir halde boyundurukta sallanıyor, döllerim kalçalarından aşağı damlıyor.

Boyunduruğun ön tarafına doğru yürüyorum ve eğilip onu ikimizin tadına benzeyen dudaklarla öpüyorum. "Bu sadece başlangıçtı."

Lir'in benimle, benim de onunla işim bittiğinde ikimiz de ayakta duramıyorduk. Boyundurukta sırayla yattık ve şimdi bir kanepede uzanıyoruz, bacaklar birbirine dolanmış, diller birbirine geçmiş. Amımın tümseği onun sıcak, çıplak sikine sıkıca bastırılmış, bu yüzden her durgun öpücükle daha da sertleştiğini söyleyebilirim. Yakında daha fazlası için hazır olacak.

Bu arada, kalçalarım döl ve uyarılmanın tenimde kuruduğu yapış yapış.

Yakında cazibemin kaybolacağını bilsem de bunun bitmesini istemiyorum. Seks partisindeki diğer katılımcıların çoğu gitmiş. Onlar Lir ve benimle aynı bağlantıyı paylaşıyor.

"Sana şimdilik onun gibi 'Kuzgun' diyeceğim," diye fısıldıyorum ona, parmağımla burnunun düz çizgisini takip ederek. "Bir gün sana başka bir şey diyeceğim, söz veriyorum." Onu kurtaracağıma dair yemin etmeye en çok bu kadar yaklaşabiliyorum. Burada olduğumu ve ikimizi de eve götüreceğimi bilmesini sağlamak için. Unutmadım.

Bana hoş bir gülümseme veriyor ama sözlerimin ardındaki derin anlamı anlamadığı çok açık. Ağzımı tekrar yumuşakça alıyor. "Seni öpmek neden bu kadar bağımlılık yapıyor?"

"Bu işte iyiyim."

Yakınlardaki bir etek hışırtısı başımı kaldırmama neden oldu. Bunca zamandır, bizi şehvetle, kıskançlıkla ya da her ikisiyle birden izleyen odadaki diğer herkesin belli belirsiz farkındaydım. Ben de *onun* farkındaydım, Banrion'un. Onu tuttu Ama şimdi kanepemizin arkasında duruyor ve bacaklarımdan biri boyunca bir buz tabakası kaymaya başlıyor.

"Gitme zamanı," diyor. "Herkes zevkini aldı, şimdi temizlenme, giyinme ve oyunlar için avluda buluşma zamanı."

"Oyun mu?" Lir bir kaşını kaldırıyor. Ses tonu o kadar hevesiz ki histerik bir kahkaha patlatıp çıplak göğsüne bastırıyorum. Bizi esir tutan buz Fae'sinin soğuk bakışları altında çıplak ve sarmaş dolaş yatmak, onun hakkında ondan çok daha fazla şey bildiğim için kıkırdamak çok tuhaf.

Lir genelde oyunlardan pek hoşlanmaz. Benimle ara sıra oynadığı tek oyunlar büyük tahtalar, çok sayıda taş ve karmaşık stratejiler içerenlerdir. Ancak bunlar çok karmaşık ve uzun olduğundan ve o da çok meşgul olduğundan, bir tanesini bitirmemiz haftalarımızı alıyor. Bahis içeren kart oyunlarından nefret ediyor ve çim oyunlarını da umursamıyor. Bunların bir anlamı olduğunu düşünmüyor.

Fin ve Clara ne zaman bizimle sarayın bahçesinde kroket ya da benzeri bir oyun oynamak istese, "Eğer hareketli bir hedefi vurmak ya da bir şeyi deliğe sokmak için zaman harcayacaksam, kılıç ya da yayla da çalışabilirim," diye homurdanırdı. "En azından *bu* yararlı bir şey olurdu. eğlence."

Göğsüne yaslanarak kıkırdamaya devam ediyorum ve ona baktığımda kalbimi ikiye bölen parlak bir gülümseme veriyor.

"Benimle oynarsan ben de oyun oynarım" diyor.

"Mümkün değil," dedi Banrion sert bir sesle. "Bunun için yeni bir ortak seçmeniz gerekecek."

Yüzünün düşme şekli, *tanrım*. Birkaç saniye önce gülüyordum ama şimdi sadece gözlerindeki ışığın boşaldığını gördüğüm için gözyaşlarına boğulmak üzereyim.

Lir'in parmakları ve bacakları etrafımda sıkılaşıyor. "Ona biraz daha sahip olamaz mıyım?"

"Hayır. Gel kızım." Banrion bana parmaklarını şıklattı.

Lir'in sıcak kucağından kurtulmaktan ve beni götürmek için bekleyen iki hizmetkârla birlikte gitmekten başka çarem yok.

Bir kez arkama bakıyorum ve İkizlerin Lir'in uzandığı kanepeye yaklaştıklarını görüyorum. Vücudu gevşemiş ve Banrion'a bakarken, eli yüzünün üzerinde yavaş daireler çizerek buz parçalarından oluşan bir girdaba rehberlik ediyor. Ben izlerken, parçalardan birkaçı doğrudan gözlerine doğru uçuyor.

Çılgılık atmaya başlıyorum ama iki Fae hizmetkarı elleriyle ağzımı kapatıyor ve beni odadan dışarı sürüklüyorlar.

Onu kör etmiyor. Kör edemez. Bu sadece büyüünün bir parçası, bu sadist testler için kullandığı büyülerin ve illüzyonların bir parçası. Onu kör edemez, edemez, *edemez*.

Pazarlığı değiştirmeliydim. Lir'in güvenliği ve refahı hakkında bazı ifadeler eklemeliydim. Sikeyim, *sikeyim*.

Banrion acımızı ve zevkimizi istiyor. Hepsini içine çekiyor, istediği patlayıcı boşalmaya ulaşana kadar bilincini ağzına kadar dolduruyor. Ya hiç gerçekleşmezse? Ya hiç kimse bizim için gelmezse? Ya kaybolması yıllarını alırsa?

Hizmetkârlar beni bir odaya itiyor, elime bir bornoz tutuşturuyor ve Banrion buz gibi bir rüzgârla odaya girene kadar nöbet tutuyorlar.

"Siktir git!" İçeri girer girmez ona bağırdım. "Onu kör ettin!" "Hayır, aptal kız," diye tersledi. "Gözleri zarar görmemiş. Ben onun gözlerini Bu öğleden sonraki zevklerin anısı, bilinçaltında
_"

Kısa kesiyor ama artık çok geç. "Anılarının geri kalanıyla birlikte," diye bitiriyorum nefes nefese. "Hepsi hala orada. Kilit altında."

"Erişilemez," diyor kesin bir ifadeyle. "Seks partisine dair sadece zayıf bir hatırası olacak ve seninle ilgili belirgin hiçbir şey hatırlamayacak."

"Peki." Yutkunuyorum, yumruklarım açılıyor. Bu kadar farklı görünmeme rağmen Lir'in yine beni seçmiş olması küçük bir teselli. Kabul ediyorum, dikkatini çekmek için adımlar attım ama beni seçmek zorunda değildi. Terk ettiği grupta birçok güzel Fae vardı ama yine *de beni* takip etti.

"Hile yaptın," diyor Banrion, sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi. "Seni seçmesi için onu kandırdın."

"Kişiliğimi ve onun hakkındaki bilgimi kullandım. Kimse demedi ki kurallara aykırıydı. Siz sadece geçmişimiz hakkında konuşamayacağımı söylediniz, bunu kendi yararına kullanamayacağımı değil."

"Evet, şey..." Boğazını temizliyor. "Seni kokun, saç rengin ya da vücudun yüzünden seçmedi. Ama yine de güzel bir dişiydin ve kullandığın kurnazlıklarla seçiminin onun için yapıldığını söyleyebilirim. Yani küçük oyunumuzun bu raundu hiçbir şeyi kanıtlamıyor. Test geçersizdir."

Sert bir karşı argümanı ısırarak geri çekiyorum ve bunun yerine "Sonra ne olacak?" diyorum.

"Bu öğleden sonraki oyunlar için bir arkadaş seçecek. Bunun için de Seçilmiş bağınızı daha kapsamlı bir testten geçireceğiz. Konu seks olduğunda Lir açıkça kadınları tercih ediyor - buradaki güzel erkeklerin hiçbirine bakmadı bile. Ancak Seçilmiş bir eş, bir sevgiliden daha fazlasıdır; onlar bir arkadaşdır. A

gerçek bir ortak." Kelimeler onun sert dudakları arasından sızıyor ve ben ne hatırlıyorum

Eşinin onu beş yüz yıl boyunca esir tuttuğunu söyledi. Ancak bir sonraki saniyede yüzündeki acı kayboluyor ve sesi gece yarısı karanlık bir göl gibi buz tutuyor. "Bu meydan okuma için, erkek olarak büyüleneceksin. Benzer özellikler, altın sarısı saçlar, kalın bir vücut ama erkek."

Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyorum. "Erkek, kalın sesli ve siki olan?"

"Evet. Lir'in hâlâ seni yoldaş olarak seçip seçmediğini göreceğiz. Eğer seçerse, ilgisinin sadece dostça mı yoksa daha fazlası mı olduğunu test edeceğiz."

Hızlı bir banyo sırasında, birkaç saatliğine erkek olma fikri üzerine düşünmek için zamanım oluyor. Bu ilgi çekici bir kavram ve özellikle babamın evinde yaşarken ve onun ölümünden hemen sonra birçok kez düşündüğüm bir kavram. İnsanların dünyasında, özellikle de Clara ve benim yaşadığımız ülkede, erkek olmak hayatı pek çok açıdan kolaylaştırıyor. Erkeklerle daha fazla saygı duyuluyor, daha fazla para veriliyor, daha fazla söz hakkı tanınıyor ve daha fazla toplumdaki seçenekler.

Faerie'de hala bir miktar erkek egemenliği vardır, ancak denge çok daha iyidir. Tüm cinsiyetlerden Fae'ler güç kazanma, zevk alma ve nüfuz geliştirme özgürlüğüne sahiptir. Yine de burada farklı bir tür eşitsizlik var. Daha fazla büyüye veya fiziksel güce sahip olan Fae'ler zirveye çıkma eğilimindeyken, daha az büyüye sahip daha zayıf olanlar bastırılıyor.

Banríon'un Griem Dorcha'nın hangi sakinlerinin hizmetkâr, hangilerinin "misafir" veya "evcil hayvan" olacağını nasıl belirlediğinden emin değilim, ancak bu insanların bir kısmına rastgele herkes için kışkırtıcıyı yırtarak çalışma rolünün verilmiş olması haksızlık gibi görünüyor.

Banyodan sonra, bana tahsis edilen iki hizmetçi, büyülendikten sonra giymem gereken kıyafetleri hazırlıyor. İkizler cazibeyi tenime yazmak için gelene kadar bir bornoza sarınmış halde bekliyorum.

Fintan bu kez kalçama yazıyor; küçük, düzgün semboller, kadim Faerie dilinden rünler. Bugün çoğu Fae, insanlar aleminde kullandığımız ortak dili konuşuyor. İki alem birbirinin yansıması, bir madalyonun iki yüzü. Farklıdır ama birçok benzer unsuru paylaşırlar. Clara ve benim bu kadar iyi uyum sağlayabilmemizin tek nedeni buydu. Yine de bazen Buraya geldiğimizden beri beynimizin değişip değişmediğini merak ediyorum. Öyle olmalı, çünkü ilk geldiğimizde Faerie'nin canlı renkleri ve enfes detayları bunaltıcıydı. Lir bize bazı insanların bu âlemin ihtişamını görünce delirdiğini söyledi. İnsan zihninin alışması zaman alır ve bazıları asla alışamaz.

"Lütfen," diyor Fintan, zoraki bir sabırla. "Bacağını sallamay kes."

"Tamam." Kendimi hareketsiz olmaya zorluyorum ama bu acı verici.

Tamamen hareketsizlik

yanlış, rahatsız edici. Kendimi bildim bileli hep böyleydim. Bir şeyler *olmasına*, ilginç bir şeyler olmasına ihtiyacım var ve eğer ilginç bir şey olmuyorsa zihnim kendi eğlencesini yaratıyor. Beynim her zaman gevezelik eder, gevezelik eder ve eğer dikkatli olmazsam düşüncelerimin içinde tamamen kaybolabilir ve nerede olduğumu, ne yaptığımı unutabilirim...

İşte yine kendi kafamın içinde dolanıyorum. "Sakin ol," diye yalvarıyor Fintan.

"Tanrım, özür dilerim. Sanırım biraz gerginim."

"Anlaşılabilir. Neredeyse bitirdim."

İkizlerden daha nazik olanı. Kız kardeşi olağanüstü mutsuz görünüyor, orada duruyor, kanını mürekkep olarak kullanabilmesi için yırtılmış avucunu uzatıyor. Sanırım bana da sürekli mürekkep kabı muamelesi yapılsa ben de aynı mutsuzluğu hissederdim.

"Yani ikinizin benzersiz bir büyüsü var," diye başladım ve sonra irkildim çünkü *belli ki*. Konuşmaya başlamak için ne aptalca bir yol. "Yani ne kadar nadir olduğunu merak ediyorum. Eğer kalıtsalsa. Fae çocuklarının her zaman yeteneklerini miras almadıklarını biliyorum - bu doğum zamanlamalarına bağlı, değil mi? Yıldızların hizalanma şekli, ortam, günün saati, hatta

hava durumu. Tüm bu faktörler onların fiziksel özelliklerini ve büyü yeteneklerini belirler..." Fionn'un asitli bakışını fark ederek sözümü kestim.

"Bu temel bir bilgi," diyor. "Türümüz hakkında bu kadar temel bir şeyi anladığın için seni övmemi mi bekliyorsun?"

"Hayır. Sadece sohbet ediyorum."

"Sohbetten nefret ederim."

"Belki de yanlış insanlarla konuşuyorsun." Ona geniş bir gülümseme veriyorum. "Ben lanet bir zevkim."

Homurdanıyor ve yüzünü başka yöne çeviriyor, ama sanırım küçük bir gülümseme seğirmesi görüyorum.

"Yani... anılarına sahip olmak güzel olmalı," diye ısrar ediyorum.

"Eminim bunun için minnettarsınızdır."

"Hatırlamak bir lanet olabilir," diye yanıtlıyor Fionn.

"Elbette. Keşke unutabilsem dediğim şeyler var. Mesela ilk kez birinin aletini kıcıma sokmasına izin vermem gibi. Buna hazır değildim. Daha küçük sikli birini seçmeliydim, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Ya da sütçüyle buluşmadan hemen önce kırmızı fasulye yahnisi yediğim zaman... Osurmuştum.

Her zaman. Yüzündeki ifade... Şimdi gülebiliyorum ama o zaman çok utanç vericiydi. Ve kokuyordu."

Fintan'dan boğuk bir kahkaha patlıyor ve ardından küfrediyor. "Her şeyi berbat ettim. Şu kelimeyi yeniden yazayım, sonra neredeyse bitecek."

Kız kardeşi bana bakıyor, kaşları kalkık. "Unutmak istediğin şeyler bu kadar sıradan ve aptalca olduğu için şanslısın."

Gülümsemem gevşiyor. "Hatırlamamayı tercih ettiğim başka şeyler de var."

İlk seferim gibi. O kadar küçüktüm ki hafızam bulanıklaştı ve bundan kimseye bahsetmedim. Clara ya da Lir'e bile. Bazen kendime hiç olmamış gibi davranıyorum. *Gerçek* ilk seferim değildi. Hiçbir şeydi. Öyle bir şey yok. Yine de bazen en beklenmedik anlarda zihnimin yüzeyine geri dönüyor.

Fionn beni dikkatle izliyor. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak. "İnsanların yaşadığı trajediler, Unseelie olarak yetişenlerin yaşadıklarından farklıdır. Ama zaman zaman daha az yıkıcı hissetmediklerini tahmin ediyorum."

Hafif bir kahkaha atmaya zorladım. "Evet, şey... Sanırım bu deneyim travma konusunda benim yeni standardım olacak. Banríon'un Seçilmiş bağının kökünü bulabilmesi ve ne olduğunu anlayabilmesi için tüm bu testlere tabi tutulmak

ona zarar verir. Bu, sonunda kırılana kadar kalbinizin üzerine defalarca basılması gibidir."

Fintan az önce yazdığı mektuplara üflüyor, sonra bana bakıyor. "Ama seni seçmeye devam ediyor. Bu iyi hissettiriyor olmalı."

"Şimdilik öyle. Ama her seferinde dehşete düşüyorum. Midem düğümleniyor, başka birini seçmesini bekliyorum." Elimi karnıma koyuyorum ve değiştiğini fark ediyorum. Etim farklı, biraz daha sert. Hâlâ iriyim ama daha kare, daha güçlüyüm. Bir erkek olarak göğsüm geniş, kollarım kalın ve kaslı.

Bornozu açıyorum ve bacaklarımın arasına bakıyorum... ve yeterince eminim, bir horozum var. Kısa, kalın bir tane.

"Sik beni." Sesim de değişti. Derin ve sert.

Aceleyle Clara'yla konuştuğum küçük aynaya gidiyorum. Ondan başka bir haber gelmedi ve bana kendi yüzümden, *yeni* yüzümden başka hiçbir şey bakmıyor.

Güzel olduğumu çok iyi biliyorum ve bu değişmedi. Yüzüm daha kabaca yontulmuş, kare çeneli, büyük, düz burunlu ve kalın kaslı. Boynum kalın ve kordonlu, omuzlarım çok daha geniş. Kısa sarı bukleler başımı kaplıyor, insan kulaklarımın etrafında kümeleniyor ve çenem boyunca uzanan altın rengi saçlarımla birleşiyor.

"Çok yakışıklıyım," diyorum yansımama.

"Öylesin," diyor Fionn. Sonra sanki bunu söylemek istememiş gibi boğazını temizliyor. "Banríon, eşinin koku alma duyusunun hâlâ engellenmiş olduğunu, bu yüzden kararlarına müdahale etmeyeceğini sana bildirmemi istedi. Hadi Fintan, gidelim."

Aşağı yukarı onarılmış olan yatak odamın kapısından esintiyle çıkıyor, tabii eğer tabanına fazladan bir kalas çivilemeyi *onarım* olarak adlandırabilirseniz. Şahsen daha iyisini yapabileceklerini düşünüyorum - ne de olsa Faerie'deyiz. Ama burada büyü bastırılmış durumda, o yüzden sanırım ellerinden geleni yapmışlar.

"Siz ikiniz avlu oyunları için bize katılacak mısınız?" diye sordum. "Şimdi düşündüm de, siz ikinizi seks partilerinde görmedim."

"Fionn ve benim zevk almak için farklı bir yöntemimiz var." Fintan detay vermiyor ve merak etmeme rağmen sormuyorum. Cevabı bilmek istediğimden emin değilim.

O gidince, uzun çoraplar, bir çift basit siyah pantolon, bol bir fildişi gömlek ve kalın vatkalı bir dublör giyiyorum. Hiçbir şey yok.

iç çamaşırı, ancak pantolon her şeyi güvenli bir şekilde tutacak kadar kalın ve sıkı. Yine de bacaklarımın arasında bu pütürlü parçalarla dolaşmak inanılmaz garip.

Yeni aletimi okşayıp nasıl hissettirdiğine bakmak istiyorum ama kendimi kaptıramadan hizmetçiler dönüp bana avluya kadar eşlik ediyorlar.

Güneş parlak ve ılık ve ben bir başlangıçla gerçekten kış olmadığını ve gerçekten karlı bir ülkede yaşamadığımı hatırlıyorum. Ötesinde Hapishanenin duvarları ormana uzanıyor - yüksek duvarın üzerinden görünen birkaç ağaç tepesi görebiliyorum. Yardım istemek için bağırarak gibi saçma bir dürtü hissediyorum ama bunun bir yararı olmaz. Sesimi duyan herkes Banríon'un etkisi altında olacaktır ve öyle olmasalar bile, derime işlenmiş olan pazarlık yardım istememi engelliyor.

Görünüşe göre avlu, bir iki cılız ağaç dışında eskiden çorakmış, ancak Banríon burayı buz gibi bir bahçeye dönüştürmüştü.

Şu anda avlunun tam ortasında, ellerini havaya kaldırmış, tamamen buzdan narin bir ağaç yapmayı bitiriyor. Avlu boyunca, buzdan ağaçlar ışıltılı, donmuş çitler parıldıyor ve çiçekler hareketsiz buzlu yapraklarını güneşe doğru kaldırıyor.

Nefes kesici. Clara buna bayılırdı. Her ne kadar aklımın bir köşesinde bu kadar zalim birinin nasıl bu kadar güzel bir şey yapabildiğini merak etsem de, bu manzara beni büyüliyor.

Buradaki ruh hali ziyafette ya da seks partilerinde olduğundan çok daha farklı. Neşeli, neşeli, enerjik. Oyuncular sıralar ya da çiftler halinde durmak yerine birbirlerine karışıyor, şakalaşarak, sohbet ediyorlar. Ben de Önceki toplantılardan bazı Fae'leri tanıyorum, ama Lir'i hiçbir yerde göremiyorum. Grup normalden daha küçük... belki de herkes katılmak istemedi.

Kraliyet muhafızlarından da kimseyi göremiyorum. Sanırım onların iyiliği için daha fazla endişelenmeliydim - Banríon'la yaptığım pazarlığa onları da dahil etmeliydim. Clara onları dikkate alır, görmek için ısrar eder, güvenlikleri için pazarlık ederdi. Ama bu yolculukta bize eşlik eden muhafızların hiçbirini tanıımıyordum, henüz isimlerini öğrenmemiştim. Onların hayatlarını önemsemediğimden değil, ama Lir'in ve benim iyiliğim öncelikli. Bencilce bir seçim belki... ama Lir ve benim buradan kaçabilmemiz için herhangi bir yabancının tehlikeye atılmasını görmezden gelebilirim. Banríon'un merhametini daha fazla zorlayarak ikimizi de tehlikeye atmayacağım.

Buz ağaçlarından oluşan bahçenin ötesinde, her şeridin en ucunda buzdan yapılmış iğnelerin sıralandığı, şık ve pürüzsüz buzdan kısa şeritler görüyorum.

Her kulvarın yakın ucunda, düzinelerce şeffaf buz topu piramitler halinde yığılmıştır. Görünüşe göre bu oyun ninepins'in Fae versiyonu.

"Bu bir çiftler oyunu," diye duyurdu Banríon, gruba doğru geri yürüyerek. "Bir eş seçin."

Avlunun karşısında, iki Fae'nin eşleşerek kulvarlara doğru ilerlediğini fark ediyorum. Ancak kartopu yerine, her biri eğri büğrü bir kürek gibi düz, kavisli bir ucu olan uzun bir sopa alır. Üzerinde duruyorlar

Bir çift kulvarın başında dururken, diğer bir çift kulvarın yarısına kadar iner. Başlangıçtaki çift yakalayabildikleri kadar buz topunu dokuz iğneye doğru yuvarlarken, karşı takım da kavisli sopalarıyla bu saldırıyı savuşturmaya çalışır.

"Kafan karışmış görünüyor."

Yanımdaki tanıdık ses kalbimi hoplatıyor.

Lir orada durmuş, kollarını kavuşturmuş, kürkle süslenmiş deri ceketini ve siyah botlarıyla her zamankinden daha uzun ve yakışıklı görünüyor. Giydiği deri pantolon sanki kışın tam kavrayacakmış gibi görünüyor. Keşke arkasını dönse de görmeme izin verse.

"Hiç oynadın mı?" diye soruyor bana.

"Hayır," diye cevap veriyorum derin erkek sesimle. Kahretsin, bu düşündüğümünden çok daha garip.

"Ben de hiç oynamadım," diye itiraf ediyor Lir. "Oyunları sevdiğimi sanmıyorum, gerçi hiç oynadığımı da hatırlamıyorum."

"Belki de sadece oyun fikridir," diye öneriyorum. "Belki de faydalı bir şey yapabilecekken zaman kaybı gibi geliyordur."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Sanırım öyle bir şey."

"Bu durumda şunu düşünün: eğlencenin kendisi de faydalı olabilir. Zihninizi başka yöne çeviriyorsa, eğlence pratik olabilir. Bazen beynin normalde olduğundan farklı türde bir meydan okumaya ihtiyacı vardır. Çözülecek yeni bir sorun, ama düşük riskli bir sorun. Ruh için rahatlatıcıdır ve ruha iyi gelir."

Lir bana hızlı bir gülümseme fırlattıktan sonra bakışlarını dokuz lobutlu şeritlere çeviriyor. "Belki bana bundan nasıl faydalanabileceğimi öğretebilirsin. Bir partnerin var mı?"

Midem bulanıyor. "Hayır."

"Beni onurlandırır mısınız?"

Olamaz.

Olamaz.

Yine beni seçti, hemen. Nasıl? Nasıl mı?

Belki de saç rengim, yüzüm ya da gözlerimle ilgili bir şeydir. Belki de seks partisi bir şanstı ve beni sadece siyah saçlı olarak becerdi. Fae çünkü onu buraya çektim. Belki de ben insan olduğum ve onun da insanlara karşı bir fetişi olduğu içindir... Gerçi onunla ilk tanıştığımda insanlara karşı o kadar önyargılıydı ki bana dokunmaya bile tahammül edemiyordu... Hayır, nedeni bu olamaz.

Anlamıyorum.

Lir bir adım geri çekilir ve eğilir. "Başka bir yoldaş bulmayı tercih edersin.

Anlıyorum."

Taşınıyor. Başka birini bulmaya gidiyor.

Neredeyse arkasından sesleneceğim ama dudaklarımı birbirine kenetleyip onu geri çağırmayı reddediyorum. Müdahale etmeyeceğim. Yüksek sesle, umutsuzca kendimi ona atmayacağım. İlgisi için yalvarmayacağım. Ve sevgisini zorlamayacağım.

Bu sefer değil.

OceanofPDF.com

Reddedilme acıtıyor.

İri yarı sarışın adamı seçtim çünkü benim gibi nazik ve biraz da kafası karışık görünüyordu. Anlaşabileceğimizi, belki de arkadaş olabileceğimizi düşündüm. Zihnim bazen çok belirsiz hissediyor, anaförle bir esintiyle ileri geri sürüklenen uçuşan bir tüy gibi. Beni topraklayacak sağlam bir şeye ihtiyacım var. Bir yoldaş.

Ancak oyun için ortaklığını talep ettiğimde o kadar uzun süre durakladı ki cevabını anladım. Reddetti.

Beni neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değilim.

Kızıl saçlı güzel bir Fae bana el sallıyor. Biraz tanıdık geliyor, ben de ona doğru dönüp eşim olmasını rica ediyorum. Kirpiklerini kırıştırmak ve dudaklarını büzerek avluda bir saatlik bir oyundan daha fazlasını beklediğini belli ederek kabul etti.

Sarışın adama dönüp baktığımda, küçük dişleri ve tüylerini sürükleyecek kadar büyük bir çift soluk yeşil kanadı olan bir Fae erkeğine doğru yürüyordu.

yürürken yere basar. Sohbet etmeye başlıyorlar. Belli ki sarışın insan, kanatlı Fae'yi oyun arkadaşı olarak seçmiş.

Diğer Fae'nin benim sahip olmadığım ne avantajı var? Kanatlarının bu tür bir yarışmada hiçbir faydası olmayacak.

Partnerim konuşuyor, kırmızı gülümsemesi iki sıra sivri beyaz dişini gösteriyor. "Rakip takımımız olacak başka bir çift bulmamız gerekiyor."

Göğsümde intikamcı bir sıcaklık yükseliyor. "Onlar." Yeşil kanatlı Fae'yi ve sarışın adamı gösteriyorum.

"Oh." Ortağım isteksizce onlara bakıyor. "Bir insan mı? Sanırım..."

"Gel." Elini tuttum ve onlara doğru götürdüm. "Sen bizim Rakipler," diye ilan ediyorum, sarışın olana bu kez reddetme şansı vermiyorum.

Sarışın adam bana sırtıyor. "Adın ne senin, yakışıklı?" "Ben Banríon'un Favorisiyim." Ama zihnimde bir seğirme var, bir İsimlerin önemli olduğunu ve benim de bir ismim olması gerektiğini onayladım. "Favori" kelimesinin ötesinde bir şey. Yapamıyorum... ulaşamıyorum... istediğimi bulamıyorum, bu yüzden Banríon'un benim için kullandığı evcil hayvan ismini kullanıyorum. "Ben Kuzgun'um."

"Bu Raptor," diyor sarışın adam. "Ve bana Louis diyebilirsin."

"Louis." Kaşlarımı çatıyorum. "Garip bir isim. İnsan ismi mi?"

"Evet." Bakışlarımı tutuyor, hâlâ o muzaffer sırtışını takınıyor. Onu bu kadar memnun edecek ne yaptığımdan emin değilim.

"Ben de bir isim istiyorum," diye surat asıyor yol arkadaşım.

"Bana bir isim ver, Kuzgun." "Um... senin adın... Scarlet olacak."

Kaşlarını çatı. "Sadece Scarlet mi?"

"Sanki hiç düşünmemişsin gibi," diye mırıldandı Louis bir başka sırtışla. Arkasını dönüp Raptor'u açık bir şeride doğru takip ediyor.

Görünüşe göre Raptor ve Scarlet bu oyunu daha önce oynamışlar, bu yüzden bize çok az olan kurallar hakkında kısaca bilgi veriyorlar. Bu oyun gülünecek kadar basit ve anlamsız. Hiç şüphesiz, boşa harcayacak zamanı ve yapacak işe yarar bir şeyi olmayan basit insanlar tarafından icat edilmiş.

"Başlamadan önce bir şeyler içmeliyiz," diyor Raptor.

Scarlet ellerini çırpıyor. "Oh evet! İhtiyamız zaman çok daha eğlenceli oluyor."

Raptor uzaklaşır ve kısa bir süre sonra omzuna aldığı küçük bir fiçıyla geri döner. Yan tarafından bir musluk sarkıyor.

Scarlet'e göz kırparak, "Ağzını aç, ben dolduracağım," dedi.

Gülüyor ve elleri ve ayakları yere basana ve vücudu mükemmel bir kemer oluşturunana kadar geriye doğru yumuşak bir şekilde eğiliyor. Ağzını açtığında, Raptor namluyu indirir ve musluğu ayarlar, böylece

Likör boğazından aşağı akıyor. Ona durmasını işaret etmeden önce şaşırtıcı miktarda içiyor.

"İçki için sırada kim var?" Raptor seslenir ve Louis öne çıkar. Payını almak için diz çökmeyi ve başını öne eğmeyi tercih ediyor. Kehribar rengi sıvı fiçiden ağzına akarken bana bir bakış atıyor.

Aklımda bir görüntü belirliyor: Louis önümde diz çökerken Raptor'un yerinde ben duruyorum, ama o dilinin üzerinden içki akmasını kabul etmiyor. Pantolonum açık, sikim dışarıda ve ben-

Kahretsin.

Daha önce bir erkeği bu şekilde düşünmemiştim. Hatırladığım kadarıyla hayır.

Unutma.

Acı beynimi şişliyor ve bir avucumu alnıma vurarak soluk soluğa kalıyorum. "Raven?" Scarlet kolumu tutuyor. "İyi misin?"

"Biraz acı. Daha fazlası değil."

Acı yok, sadece zevk var.

Bende bir sorun var. Olmam gerektiği gibi değilim, kusurluyum, başarısızım, bir şeyleri kaçıyorum ya da bir şeyleri kaybettim...

Acı tekrar kafatasıma saplanırken irkiliyorum.

"Senin sıran, Raven."

Kafamı kaldırdığımda Louis'in mavi gözleri bana dikilmişti. Bakışı hem bir sorgulama hem de bir meydan okuma.

Raptor'a doğru ilerleyerek fiçiyi yakalıyorum ve başımın üzerine kaldırıyorum. Musluğu çeviriyorum, yüzümü yukarı kaldırıyorum ve ağzımı açıyorum.

Likör önce yanağıma sıçırıyor ama sonra doğru açıyı bulup içiyorum. Sanki yeterince bira içersem bu oyundan kaçabilmişim ya da belki de zihnimin üzerindeki sis perdesini kaldırıp hatırlayabilmişim gibi içiyorum

Kaybettiğim ya da yanlış yere koyduğum her neyse. İçiyorum, içiyorum ve içiyorum, fiçi neredeyse boşalana kadar.

Geri verdiğimde Raptor eline aldı. "Kahretsin. Favorite çoğunu içti."

Scarlet teselli etmek için, "Her zaman daha fazlası vardır," diyor.

"Var mı?" Louis soruyor. "Nereden geliyor? Yiyecekler, içkiler, malzemeler? Her şey nereden geliyor?"

Diğerlerine bakıyorum, cevabı bilmelerini bekliyorum ama sadece omuz silkiyorlar.

"Etin nereden geldiğini biliyorum," diyor Raptor. "Av partileri sık sık ormana gider ve avla geri döner. Ya da yemek yeriz

sadakatsizlere."

Louis buna çok üzülür ama ısrar eder. "Yani komşu çiftliklerden sebze ve meyve getiren arabalar yok mu?"

Raptor hafifçe kaşlarını çatıyor ve parmak uçlarını sol şakağına bastırıyor. "Hayır." Tüyleri kıpırdıyor ve kabarıyor.

Louis muhtemelen başka bir soru sormak için ağzını açıyor, ama soğuk bir ses araya giriyor. "Dostlarım, neden hâlâ oynamaya başlamadınız?"

Banrion çemberimize girdiğinde, her birimize merakla bakarak önünde saygıyla eğiliyorum.

"Biz de başlamak üzereydik leydim." Scarlet reverans yapar. İşin tuhafı Louis de öyle yapıyor ama hemen kendini düzeltiyor ve onun yerine eğiliyor. Diğerlerinin fark ettiğinden emin değilim.

Tuhaf biri. Kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını biraz fazla açmış bir şekilde duruyor, biraz abartılı bir poz, sanki küstah ve kendinden emin görünmeye çalışıyormuş gibi.

"Hemen başlayın," dedi Banrion. "Herkesin eğlenmesini diliyorum."

Kadın süzülerek uzaklaşır ve Louis mırıldanır: "Bir eğlenceden eğlenceyi çıkarmanın en iyi yolu, katılımcılara eğlenmelerini *emretmektir*."

"Sus artık!" Scarlet onu azarladı. "Banrion isyana ya da sadakatsizliğe müsamaha göstermez. Ona çok şey borçluyuz ve ona saygı göstermeliyiz."

"Ona tam olarak ne borçlusun?" Louis soruyor.

Scarlet'in yüzünde bir belirsizlik gölgesi belirdi. "Varlığımız, sanırım. Burası. Güvenli ve hoş bir yer. Banrion'a hizmet etmek, onu memnun etmek ve yüceltmek için yaratıldık ve her gün amacımızı yerine getiriyoruz. Bir insanın umabileceği en tatmin edici varoluş budur."

"İyi dedin," diyor Raptor içtenlikle. "Ve şimdi, Leydimizin de istediği gibi, oyuna başlamalıyız."

Bir yanım Scarlet'in konuşmasını daha derinlemesine incelemek istiyor. İçimde onun yanıldığına dair garip bir his var, ama ne zaman böyle şeyleri derinlemesine düşünmeye çalışsam, ya başımda o keskin ağrıyı hissediyorum ya da zihnimde her zaman var olan mantranın daha yüksek sesle tekrarlandığını görüyorum:

Öncesi yoktur, sadece şimdi vardır.

Gelecek yoktur, sadece şimdiki zaman vardır.

Acı yoktur, sadece zevk vardır.

Banrion'a hizmet etmekten başka bir amacı yoktur.

Bu yüzden tedirginliğimi görmezden geliyorum ve oyuna odaklanıyorum. Banrion'un iradesini merkeze almak, şüphelerimden vazgeçmek ve onun isteğine boyun eğmek iyi hissettiriyor.

Louis ve Raptor kulvarı çevreleyen pozisyonları alacaklar. Onlar savunmacı olurken, Scarlet ve ben de mümkün olduğunca çok pin düşürmeye çalışacağız. Yuvarlanacak buz toplarımız bittiğinde, bizim takımımız onlarınkiyle yer değiştirerek savunmacı oluyor. Bunu üç kez yaparız ve kim toplamda en çok pin atan oyunu kazanır.

Tamamen acınası bir durum. Ama sahip olduğum tek şey bu.

"Neden suratın asık?" diye soruyor Louis bana sırtarak. "Bu sadece bir sopa ve top oyunu. Sende ikisi de var, bu yüzden senin için kolay olmalı."

"Zayıf, bariz bir şaka," diye karşılık veriyorum. "Bütün bu çile boyunca senin beceriksiz kelime oyunlarına mı maruz kalacağız?"

"Sopamı nasıl kullandığımı izle." Elinden fırlayıp Raptor'un şakağına çarpana kadar sopayı sertçe çevirir. İkisi de öylesine içten kahkahalar atıyor ki Raptor sopayı güçlkle koridora geri fırlatabiliyor. Louis Yakalar, sapın tabanını bacaklarının arasına yerleştirir ve sopayı müstehcen bir açıyla tutarak kalçalarını havayı sikiyormuş gibi aşağı yukarı sallar. Scarlet bu kez de biraz kıkırdıyor.

"Şu silahı kullan da görelim," diye bağırarak toplardan birini kapıyor.

Toplar katı buzdan yapılmış, saten gibi pürüzsüz ve kaya gibi ağır. Bir tanesini Louis'e atmak istiyorum ama o da bir insan ve çok fazla zarar verebilir. Bu yüzden topu kaldırıp kolumu geriye sallamakla ve geniş kulvarda elimden gelen tüm hızla yuvarlamakla yetiniyorum.

Top lobutlara doğru ok gibi fırlıyor ama Louis topu yakalamak için ileri atılıyor. Sopası gürültülü bir *çatırtıyla* topa değiyor ama sopa kırılmıyor, top da parçalanmıyor, bana doğru hızla geri geliyor. Hazırlıksızdım ve buzlu mermi botuma çarparak ayak parmağımda bir acı patlamasına yol açtı.

"Siktir," diye hırlıyorum. Rahatsızlıktan güç alarak, rakiplerimin savunmalarını alt etmek amacıyla olabildiğince hızlı bir şekilde daha fazla top yuvarlamaya başlıyorum. Kulvara adım atmalarına izin verilmiyor ve Louis'in menzili Raptor'ununki kadar uzun değil. Eğer topu kulvarın aşağısına doğru ama merkezin biraz dışına göndermeyi başarabilirsem, lobutlara çarpacaktır.

Acelem yüzünden toplardan biri yuvarlanmak yerine sekiyor. Raptor'un sopasının üzerinden atlıyor ve lobutlara çarparak beşini deviriyor.

"Faul!" diye bağırır Raptor. "Top her zaman buzla temas halinde kalmalı yoksa grev sayılmaz!"

"Aptalca bir kural," diye homurdanıyorum.

O lobutları yeniden yerleştirirken, Scarlet'in omzuma asıldığının, yanağımı okşadığının ve parmağıyla dudaklarımı okşadığının yarı farkında, sessizce sızlanıyorum. Louis ikimizi dikkatle izliyor ve oyun devam ederken her vuruşta daha fazla güç harcıyor gibi görünüyor, topları öyle bir şiddetle bize geri gönderiyor ki, toplardan biri sıçrayıp tüm gücüyle dizime çarpıyor. Mancınıktan fırlatılan bir taş kadar güçlü. Diz kapağımın çatladığından oldukça eminim ve çabuk iyileşecek olsa da, bu acı hatırlayabildiğim en kötü acı.

Hatırla... Hatırla...

"Faul!" Homurdanarak eğildim ve dizimi kavradım.

Raptor, "Sadece top bize doğru gelirken buzdan çıkarsa faul olur," diyor.

"Bu nasıl adil olur?" Şak diye söyledim. "İğnelere saldırmamız gerekiyordu ve

kendimizi uçan toplara karşı nasıl savunacağız?"

"Bir savaşçı her ikisini de yapabilmeli" diyor Louis.

"Ben bir savaşçı değilim." Ama zihnim tam olarak dokunamadığım bir şeyin gölgesiyle dalgalanırken sesim titriyor.

Raptor da kaşlarını çatıyor. Kanatlarını karıştırıyor ve sanki huzursuzmuş gibi omuzlarını yuvarlıyor. Eğilip bir top daha alıyorum ve kulvar boyunca fırlatıyorum. Louis topu bana doğru fırlattığında düzgünce yakalıyorum. Kolayca.

Scarlet onayını haykırıyor ve iki topu kulvardan aşağı yuvarlıyor. Louis bana bakmakla meşguldü, yüzünde onaylayan bir gülümseme vardı ve toplar yanından geçip gitti, yarım düzine lobutu devirdi. Louis'in ifadesi hemen değişiyor ve her zamankinden daha hırçın bir şekilde oynamaya devam ediyor.

Oyun devam eder ve her tur bittiğinde, yılan gövdeli bir Fae buzlu şeridi düzeltmek ve takımların hücumdan savunmaya geçişini denetlemek için gelir.

Son tur başladığında, Scarlet ve ben savunmadaydık ve skorlar berabere. Raptor bana doğru bir çift top yuvarlıyor, ama ben onları durdurmak için sopamı salladığımda, toplar aniden yön değiştiriyor ve benim vuruşumdan kaçınarak doğrudan lobutlara doğru kayıyor.

Sebebini buldum; buzda bir tümsek, bir kusur. "Oyunu durdurun! Buzun tekrar düzeltilmesi gerek. Tam şurada kabarık bir nokta var."

Ama Raptor ve Louis durmuyor ya da dinlemiyor. Bize buz topları fırlatmaya devam ediyorlar ve bir tanesi sopasının yanından süzülüp geçerken Scarlet hayal kırıklığı içinde çığlık atıyor.

"Dur dedim!" Bağırıyorum.

"Ya bir kusur varsa?" Raptor geri çağırır. "Etrafında çalışın."

"Bu bir komplikasyon, ama üstesinden gelebilirsin," diye araya girdi Louis. "Sen her zaman yaparsın."

İdare et... Her zaman yaparsın.

Öfkeliyim. Kalbim sıcak ve gürültülü çarpıyor. Kulaklarımda kan uğulduyor. Buzdaki yumrunun her bir topun gelen yörüngesini nasıl etkileyeceğini tahmin etmeye çalışıyorum, ancak başarılı olduğumdan daha fazla başarısız oluyorum ve rakip takım bizi üç pin farkla yeniyor.

Oyun bitti, şükürler olsun. Ama bu dayanılmaz bir son çünkü Raptor ve Louis zıplıyor, birbirlerine sarılıyor, göğüslerini çarpıştırıyor, gülüyor ve tezahürat yapıyorlar.

Scarlet sopasını yere bırakıyor, buz yolundan zarifçe geçiyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Boş ver. İkimizin de kazanacağı farklı bir tür eğlence yaşayabiliriz."

"Hiç havamda değilim," diyorum ona sertçe. Ondan uzaklaşıyorum ve kendi sopamı gereğinden fazla bir güçle bir kenara atıyorum.

"Bizi tebrik etmeyecek misin, Raven?" diye sesleniyor Louis. "Bir maçı bitirmenin en uygun yolu bu değil mi? Ve sen işleri düzgün yapmayı seviyorsun."

Topuğumun üzerinde dönerek ona doğru yaklaşıyorum ve pantolonunun paçasını avuçluyorum. "Beni tanıyormuş gibi davranmayı bırak, insan."

Mavi gözlerinde alaycı bir zevk parlıyor. "Bu seni neden üzüyor?"

"Çünkü beni tanıyorsun. Nasıl yaparsın, ben-" Yüzümü buruşturuyorum.

parmaklar sıkışıyor. *Kendimi tanımadığım zaman.*

"Banrion anlaşmazlıkları ya da kavgaları onaylamaz," diyor Raptor, sanki onun her an ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi avluya endişeli bir bakış atarak. "Acı yok, sadece zevk var."

"Çok kötü oldu." Louis'in atletini bırakıyorum ve gruptan olabildiğince hızlı adımlarla uzaklaşıyorum.

O kadar kızgınım ki zar zor görebiliyorum. O sarışın erkek beni çileden çıkarıyor.

Birine hiç bu kadar kızdığımı hatırlamıyorum.

Acı yok, sadece zevk var.

Bu cümlelerin zihnime girmesiyle nefesimin altında homurdanıyorum.
Neden

bu kelimeler her gün beynimde yankılanıyor? Ve Raptor neden biliyor

Onları da mı?

Acı yok, sadece zevk var. Öfkem acı verici, ama içinde keskin bir tatmin de var; yüzümü yıkayan, saçlarımdan akan, zihnimdeki sisi dağıtan soğuk bir rüzgar gibi, canlandırıcı bir zevk.

Avlunun gölgeli bir köşesinde buz ağaçları ve kar çalılarından oluşan bir çalılık var. Sanki kasvet öfkemi dindirebilirmiş gibi o noktaya yöneldim.

Heykelsi ağaç kümesinin içine girdiğimde, diğer herkesten korunmuş oluyorum. Oyunu oynayanların alaylarını, sataşmalarını ve neşelerini hâlâ duyabiliyorum ama onlar beni göremiyor, ben de birkaç tanesinin ötesinde onları pek göremiyorum.

Işıltılı dallardaki boşluklardan renk lekeleri.

Avlu duvarının yanında durup açık elimi duvara vuruyorum, sanki Soğuk taş Louis'in yüzü. Aptal insan. O küstah tavrı, çenesindeki altın rengi tüyler, ukala sırtışıyla olması gerekenden çok daha çekici...

"Sen acınası bir eziksin," diyor derin bir ses.

Etrafımda dönüyorum ve tabii ki o. Sarışın, fıçı göğüslü, kocaman kollu. Mavi gözleri alev alev yanan iki yıldız gibi. Gökyüzünün rengiyle birebir eşleşiyorlar.

"Kabul et işte," diyor. "Adil bir şekilde kaybettin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama o tersledi, "Bahane yok. Kazanamadığın zaman hep bahane üretiyorsun. *Bunu* asla kabullenemiyorsun."

"Kaybını kabullenip yoluna devam mı edeceksin?" Başımı sallıyorum. "Böyle biri olduğumu sanmıyorum."

"Bu yüzden iltihaplanmasına izin verdin." Bana doğru yürüyor, yakışıklı yüzünde renk yükseliyor. "Kazanmak için çok çalışanlar da dahil olmak üzere herkesi mutsuz ediyorsun."

"Buzda bir kusur vardı-"

"Kesin şunu!" Kelimeyi neredeyse tükürüyor. "Bahane üretmeyi bırak." "Neden *benim kızgınlığım* seni bu kadar öfkeliyor?" Ben de karşılık verdim. "Eğer sen

ortaklık teklifimi kabul etseydiniz, maçı birlikte kaybedecektik. Bu konuda nazik olur muydun? Bu şekilde kaybetmek seni üzmez miydi?"

"I-" Tereddüt ediyor, mavi gözlerinde suçluluk duygusu var.

"Benim tarafımda olsaydınız, sorunun düzeltilmesini talep ederdim. Adalet, hakkaniyet, hakkaniyet - ben buna inanırım." Kendim hakkında bu gerçeği iddia ediyorum, ani ve umutsuz bir kesinlikle ona sarılıyorum.

Louis'in bakışları yumuşar. "Oyunlar her zaman adil değildir ve bu yüzden kendini kaybetmeye değmez."

"Kendimi mi kaybediyorum?" Alaycı bir şekilde homurdandım. "Yeterince medeniydim." Sonra sesimi alçaltıyorum, her kelimeyi belirginleştiriyorum, onunla göz göze geliyorum. "Bokumu kaybettiğimi görmek istiyorsan sana gösterebilirim. Hemen şimdi."

Burun buruna geldik, profilim neredeyse onunkini sıyrıyordu. Zor nefes alıyor.

-Havanın her gergin pufunu dudaklarımda hissedebiliyorum. Sonra gözleri bir parça açılıyor ve kendine, kasıklarına doğru bakıyor. "Siktir," diye nefes alıyor. "Bu his..."

Bakışlarını bacaklarının arasındaki çıkıntıya kadar takip ediyorum. Sertleşmiş.

Tanrı yardımcım olsun, ben de öyleyim.

Eğilimlerimin sadece kadınlara yönelik olduğunu sanıyordum. Ama belki de bir istisna vardır.

Kendimdeki bu değişimi düşünmek için durmuyorum. Atletini tutup onu daha yakına çekiyorum, yüzümü dudaklarımdan üzerinden geçecek şekilde eğiyorum. Kısık bir sesle mırıldanıyorum, "Kontrolümü kaybettiğimi görmek ister misin?"

Yüz hatları bir tutku ya da acı titreşimiyle geriliyor. "Her şeyden çok."

Bu üç kelime beni özgür bıraktı ve ağzını morartıcı bir öpücükle ezdim.

Lir sırtımı avlu duvarına yasladığımda zihnim şok, sevinç ve biraz da korkuyla dolup taşıyor. İçeri giriyor, uzun, sert vücudu benim büyüleyici vücuduma değiyor. Kalçaları kabarıyor, giysilerimizin altından sikinin çıkıntısını benimkine sürtüyor.

Sanırım çılgılık atabilirim, ağlayabilirim ya da histerik kahkahalar atabilirim, çünkü bu çok garip. Aşırı yorulmuş beynim için çok fazla - erkek formundayken kocam tarafından becerildiğim ve birkaç dakika içinde göz kamaştırıcı bir penis sayesinde boşalabileceğim fikri.

Aynı zamanda bana duyduğu çekimin cinsiyetin, kokunun, bedenin ve ırkın ötesine geçmesi inanılmaz derecede memnuniyet verici. Özümde istediği, ihtiyaç duyduğu bir şey var.

Lir boğazımı sıkıyor. Başparmağı çenemin ense kısmını sıyrıyor, sanki bundan büyülenmiş gibi - Fae'lerin çoğunda insanlarınki gibi vücut kılları yok.

Sonra beni tekrar öpüyor, sert ve çiğ bir şekilde, dudaklarımı dudaklarıyla sürükleyerek.

Kalçaları bana karşı daha sert sallanırken dili ağzımın içine giriyor. Onları döndürüyor ve sürtünmenin girdabı horozum boyunca karnıma vahşi heyecanlar gönderiyor.

Temkinli bir şekilde ona dokunuyorum, yanlarını yokluyorum ve sonra kendimi tamamen bu cazibeye, bu geçici benliğe bırakıyorum. Ceketini, gömleğini ele geçiriyorum; onları yırtıp açıyorum, zayıf, solgun göğsünü ortaya çıkarırken düğmeler dağılıyor. Ellerim her zamankinden daha kalın ve alışılmadık görünüyorlar ama onları iyi kullanıyorum, yırtık kumaşın altına dalarak göğsünü kavriyorum. Göğsünü takip ediyorum. kaslarının kıvrımlarına dokunuyor ve başparmaklarımı boncuklu meme uçlarında gezdiriyorum.

Lir benim ve onun pantolonunun düğmelerini açacak kadar geriye doğru sallanıyor. Yanakları kırmızı, gözleri parlak, dudakları ayrık, ne yaptığını düşünmek istemiyormuş gibi hızla, öfkeyle hareket ediyor.

Soğuk hava, sıcak ve hassas tenime alışık olmadığım bir acıyla çarpıyor. Ama bir saniye sonra benim uzunluğum Lir'in aletinin sert sıcaklığına yapışıyor ve o da uzun parmaklarını etrafımızda kıvrarak sıcak avuçlarıyla iki aleti de çevreliyor.

Alışık olmadığım bir his ama korkutucu derecede iyi. Bir yabancının sesiyle inliyorum, ama bu benim *Lir*, *benim* ve o da cevap olarak inliyor ve ikimizin de aletini okşamaya devam ederken bile öpücükle son buluyor.

Onu öperken çenemdeki ve üst dudağımdaki kirli sakallar farklı hissettiriyor ama umurumda bile değil çünkü tüm sıcaklık, tüm enerji, zihnimin ve bedenimin tüm odağı tek bir yerde toplanmış durumda. Sikim evrenin merkezindeki yıldız, Lir daha hızlı, daha çılgınca vurdukça daha sıcak ve daha büyük şişiyor, yanıyor, parlıyor, nabız atıyor.

Ve sonra yıldız patlar. Şiddetli, parlak bir doruk noktası. Her şeyi hissediyorum, uzunluğumun bükülmesini ve zevk patlamasını, ucundan damlayan sıcak spermi, Lir'in parmaklarını sırlıyor. Hemen ardından boğuk bir iniltiyle boşalıyor.

Hâlâ duvara yapışmış durumdayım, ter içindeyim ve bir galaksi dolusu his ve duyguyu aynı anda kavramaya çalışıyorum ama yapamıyorum, çünkü *sik*, çünkü *zevk*. Bu kadar çok erkeğin sikleri tarafından yönlendiriliyor gibi görünmesine şaşmamalı. Zevk bir kadın olarak bildiklerime benziyor, ama daha keskin, daha kısa ömürlü ve diğer tüm düşünce ve dürtüleri bulanıklaştırıyor gibi görünüyor.

Lir ve ben birbirimizi parmaklarımızla memnun ettiğimizde, orgazmlar o içimdeyken olduğu kadar uzun süreli olmuyor. Yine de, bu ek coşku olmadan bile, bu orgazm nefes kesiciydi.

Bedenimdeki değişikliklere rağmen zihnim aynı ve bir yıl içinde Birkaç saniye sonra her zamanki çılgın faaliyetine geri dönüyor, bir sonraki hamlemin ne olacağını, ne söylemem gerektiğini ve Banrion'un bu "testin" sonuçlarına nasıl tepki vereceğini merak ediyor.

Mutlu olmayacak. Sevişmemizi izlemek istiyor ama aynı zamanda canımı *yakmamı* da istiyor. Acı çekmeyi arzuluyor ve sanırım eşinin ona davranış şekliyle başa çıkmasına yardımcı olmak için Seçilmiş bağının bir kısmını gözden düşürmek istiyor. Kendi hedeflerini ve isteklerini tam olarak oluşturduğundan emin değilim, yoksa o da benim gibi bu deneyde dolaşıp neler olacağını mı görüyor?

Her iki durumda da, bu sonuçtan hiç hoşnut olmayacağını hissediyorum. Lir oyun için partner olarak başka birini seçti ama önce bana sordu, sonra da beni öptü ve tatmin etti.

Şimdi beni öpüyor, daha yavaş. Daha az ısrarla. Sanki yeni bir hissi keşfediyormuş gibi öpücükleri neredeyse geçici.

Birkaç saniye izin veriyorum ve sonra uzaklaşacakmış gibi bedenimi kaydırıyorum. Bu hareket sikimi onunkine doğru kaydırıyor ve sikim bir kez daha nabız gibi atarak birkaç damla döl sızdırıyor. Düşük bir nefesle kendimi kurtarıyorum ve o da beni bırakıyor. Damlayan elini kaldırıyor, kendi ve benimkiyle kaplanıyor ve sonra onu yalıyor.

Lir'in kendi dölünü tattığını hiç görmedim. Bu onun yapmayacağı başka bir şey. hafıza kaybından önce yapmış olabilir. Gerçi Banrion haklıysa ve içsel arzuları sınırsızsa, bunu daha önce düşünmüş olmalı.

Garip bir şekilde parçalarımı pantolonumun içine geri sokuyorum ve tekrar ilikliyorum. Mesele kanıtlandı ve bu formda daha fazla kalmamayı tercih ederim. Doğal bedenime çok daha iyi uyuyorum. Daha çok *bana* ait. Yumuşaklığımı, parmaklarımın şeklini, göğüslerimi, saçlarımın akışını özlüyorum. Kendimi geri istiyorum.

Geri çekiliyorum, İkizleri ya da Banrion'u bulup Mümkünse beni erkenden değiştir... ama Lir pantolonunu bağlamaktan başını kaldırıyor. Gözlerinde özlem ve şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyor.

"Şimdi de benden kaçıyor musun?" diyor sessizce.

Kelimeler ruhumu parçalıyor.

Çünkü bir anlamda ondan kaçıyordum. Zihinsel olarak, duygusal olarak. İkimizden şüphe ediyordum.

"Kaçmıyorum," dedim ona. "Tekrar görüşeceğiz."

Alçak sesle, kederli bir kahkaha atıyor. "Merak ediyorum. Görünüşe göre hiçbir şey

Banrion'un kendisi hariç. Kendi aklıma güvenemiyorum. Buradaki ziyafetler ve alemlerle ilgili hatıralarım en iyi ihtimalle silik. Onun dışında hiçbir yüzü hatırlayamıyorum ya da ondan başkasını tanıyamıyorum. Belki kalırsan, bu anıyı saklayabilirim, seni aklımda tutabilirim. Ama gitmek istersen de anlarım."

Ben de gitmek *istiyorum*.

Ama o buz gibi hücrede uyandığımdan beri ne kadar *bencil* olduğumu yüzüme sert bir tokat gibi çarptı. Tamamen *kendim* tarafından, düşüncelerim, duygularım, acılarım, şüphelerim, geleceğim tarafından tüketildim. Kendime acıyordum, kendime düşkündüm, *onu* neredeyse hiç düşünmüyordum. Kaybettiklerini. Neye katlandığını. Nasıl hissettiğini. Ona test etmem gereken bir teori gibi davranıyorum... ve bazen de kaçmam gereken bir kafes gibi.

Hayatım boyunca kafeslerdeydim. Babamın evi, içinde doğduğum ev. Sonra Drosselmeyer'in malikanesi, insanların iradesiyle tutulduğum yer. Kendime Lir'le evlenerek başka bir kafese girmediğimi, bir kafesten çıktığımı söyledim. Peki neden hâlâ kapana kısılmış hissediyorum?

Sanırım bunun şu an içinde bulunduğum durumdan çok benimle ilgisi var.

Evliliğimi kaçılması gereken bir şey olarak görüyordum, çünkü memnun değildim, çünkü yenilik arıyordum ve Lir sağlamak. Ve evet, bunda onun da suçu var. Ama şimdi fark ediyorum ki asıl kafes evliliğim değil, her zaman yanımda taşıdığım bir kafes. Zihinsel olarak içine girip durduğum bir kafes.

Huzursuzluğum, durum ne olursa olsun hoşnutsuzluğum faydalı olabilir. Zararlı baskılara karşı koymamda bana yardımcı oldu, ancak aynı zamanda iyi türden sınırları, yapının yararlılığını sorgulamama da neden oluyor. Gençliğimin yanlış zincirlerine karşı koyduğum için, aslında benim için iyi olan şeylerden kendime hayali zincirler de oluşturun. Onlara karşı direniyorum çünkü savaştığım, isyan edecek bir şeye ihtiyacım var. Bir düşmana ihtiyacım var, bu yüzden bir tane yaratıyorum. Bu sürekli tekrarladığım bir kalıp.

Kalıpları tanımakta iyiyimdir. Bunu kendimde nasıl göremedim? Çok açık görünen gerçeği nasıl fark edemedim?

Şimdi... bir kafesten çıkmanın sonsuza dek özgür olacağım anlamına gelmediği gerçeğini? Yapacağım.

Hayatımın geri kalanında kendi kişisel bencillik ve hoşnutsuzluk kafesimden çıkmaya devam etmek zorundayım. Eğer uyanık olmazsam bilinçsizce tekrar içine çekilir ve kendimi kapatırım. Ve sonra, bunu fark ettiğimde - *kendime* ne yaptığımı gördüğümde - o zaman beni sevenleri suçlamayı bırakabilir ve kafesten tekrar çıkabilirim.

Çok bencilce davrandım. Sadece kendi ihtiyaçlarımı, kendi Eğlence arzusu ve tüm sakinliğin ve kontrolün altında Lir'in de en az benim kadar eğlenceye ve oyalanmaya ihtiyacı olduğunu fark edememek. Krallığının ağırlığı altında ölüyor. Ve ben de bu yükü taşımasına yardım etmek yerine, kraliçeliğin sadece hoşuma giden kısımlarını -savaş eğitimi, partiler, elbiseler, danslar ve kaliteli yemekler- yapıyorum.

Lir bunların hepsine sahip olmamı istiyor. Evlenmeden önce, toplantılara takılıp kalmayacağıma ya da yöneticiliğin zorluklarına boğulmayacağıma söz verdi. İstedğim her şeyin peşinden gidebilmem için bu yükün her bir parçasını kendi üzerine aldı.

Ama asıl istediğim şey *oydu*. Onun ilgisi, onun zamanı. Birbirimizi gerçekten öğrenmemiz için yeterli zaman, ihtiyacımız olduğu gibi, bir araya getirilme şeklimiz nedeniyle hiç şansımız olmadığı gibi.

O değerli, kötü anılar kasırgası - kan ve lanet, fare-yaratıklar ve Bitmeyen Havuz'a yapılan tehlikeli yolculuk - hepsi zihninden silinmiş. Bu yüzden bana böyle bakıyor, kar lekeli gözlerinde uzak bir acıyla. Bir şeylerin eksik olduğunu biliyor.

Bizi özlüyor.

"Kalacağım," dedim ona.

Ama o anda gözleri arkamdaki birine kayıyor ve tek dizinin üzerine çöküyor. "Leydim."

Yavaşça arkamı dönüyorum.

Banríon arkamda duruyor, havayı nazıkçe kokluyor. Fae uyarılmanın kokusunu alabiliyor - birlikte ne yaptığımızı biliyor.

"Beni takip et, insan," diye emrediyor ve itaat etmekten başka seçeneğim yok.

Bir kez arkama baktım. Lir iki dizinin üzerine çökmüş, omuzları çökmüş, kara başı öne eğilmiş. Buzdan bir ormanda tek başına.

Banríon beni odasına götürüyor ve beni tekrar dışı yapmaları için İkizleri çağırıyor. Görünüşe göre Fintan'ın kanı bir mürekkep kanı büyüsünü ortadan kaldırılabir, ama sadece kız kardeşi dikkatli bir şekilde tersten izlerse.

Kendi bedenime döndüğüm için mutluyum. Diğeri rahatsız hissettirdi. Sanki yanlış bir derinin içine sıkışmış gibiydim.

İkizleri gönderdikten sonra Banrion yatak odasının kapısını beni ürküten bir rüzgârla çarpıyor.

"Bu kadar yeter," diyor.

"Gitmemize izin mi veriyorsun?" Böyle bir merhametin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilsem de umutlu bir gülümseme taklidi yapıyorum.

"Artık daha derine, Seçilmiş bağının köklerine inmenin zamanı geldi," diyor. "Şimdiye kadar yüzeye, çekimin sığ unsurlarına odaklandım. Belli ki sana olan bağının görünüşle ya da cinsiyetle bir ilgisi yok, bu yüzden daha derine bakmalıyız. Ete ve kemiğe, kalbe ve ruha doğru yol almalıyız. Seçilmişlik bağının gerçek köklerini ancak orada bulabiliriz."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Ne yapmak niyetindesin?" diye soruyorum.

"Tehlike." Buz tutmuş pençelerini çenesine vuruyor. "Gerçek tehlike, gerçek acı. Korkunç anlarda oluşan güven. Bu gerçekten bir ilişkinin etini ve kanını ortaya çıkarır."

Çekiniyorum. "Başka bir seks partisi yapamaz mıyız? Bir ziyafet? Belki bir dans?

Belki bir maskeli balo düzenleriz ve bakalım beni tekrar seçecek mi-"

Bu fikri zarif bir el hareketiyle savuşturuyor. "Yeterli değil. Hayır, şimdi ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Git ve uyu. İnsan kemiklerini dinlendir. Yarın aklının ve ruhunun tüm gücüne ihtiyacın olacak."

Buzdan dişleriyle bana gülümsüyor ve el sallayarak beni uzaklaştırıyor.

Ama fikrimi söylemeden gidemem. Banrion'a doğru cesur bir adım atıyorum. "Anlaşmayı değiştirmek istiyorum. Bana ya da ona fiziksel olarak zarar veremeyeceğine dair ifadeleri de içerecek şekilde. Ve..." Tereddüt ediyorum, sonra ilerliyorum

Çünkü daha az bencil olmaya kararlıyım. "Ve hafıza çemberinden geçerken bizimle birlikte olan muhafızlar için koruma istiyorum."

Gözleri bir kış gecesinin boşluğu kadar soğuk. "Gardiyanlarınızdan ikisi bu hapishanenin en alt katında yaşayan canavarlara yem oldu. Diğerleri mutfaklarda hizmet ediyor."

"Peki onların yaşamasına izin vereceğinize söz verir misiniz?"

"Hayır. Tekrar sor, ben de hepsinin aşağıdaki yaratıklara teslim edilmesini sağlayayım."

Hay sikeyim. "Lir hakkında o zaman. Ona zarar veremeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. "Eğer onu incitirsem, iyileşir."

"Ya ben?"

"Eğer ölürsen, deneylerim sona erer. Bu bir hayal kırıklığı olacak ama iyileşeceğim." Sivri tırnaklarını çenemin altındaki ete geçirerek ilerliyor. "Sen tek kullanımlıksın. Herkes öyle. Yerinde olsam bunu aklımda tutardım."

"Bir pazarlığımız var," diyorum ona, elimden geldiğince kararlı bir şekilde.

"Seni her türlü zarardan korumaya asla yemin etmedim, sadece anılarını saklamana izin verdim."

"Seçilmiş bağıın gerçeğini bulmak için en iyi umudunuz ve aradığınız zevke ulaşmak için en iyi şansınız biziz."

"Belki de." Pençelerinin uçları daha derine batıyor.

Kalbim küt küt atıyor ama biraz umuda ihtiyacım var, bu yüzden şansımı biraz daha zorluyorum. "Bizi izlerken bir şey hissettin mi? Uyarılma, arzu?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

"Ama öyle. Geleceğimiz buna bağlı. Eğer sana doğru acı ve zevk karışımını veremiyorsak, söyle bana. Daha iyisini yapacağım. Başka oyunlar oynayabiliriz.

senin için senaryolar."

"Oh, yapacaksın." Çeneme vuruyor. "Beni kendimi unutturacak kadar sinirlendirmeden gidin buradan. Gördüğünüz gibi yaşlıyım ve sabırsızlık."

"Bir sorum daha var-" diye başlıyorum o arkasını dönerken.

Bana doğru dönüyor ve bir elinin dört tırnağını çenemin altındaki yumuşak ete geçiriyor.

Bir an için boğazımı kestiğini düşündüm. Acının parıltısı her yerde, boynumu ateşle yıkıyor. Ama sonra beni belli bir açıyla deldiğini fark ediyorum, yani tırnakları doğrudan boynuma değil, ağzımın tabanına saplanmış. Nefes alabiliyorum ve boğazımın iç kısmının delindiğini sanmıyorum.

Ama acı tüm sistemimde bir şok etkisi yaratıyor. Beynime doğru çılgılık atıyor ve yanlış bir şekilde hareket edersem, aşağı doğru kesip ses kutumu parçalayacağından korkuyorum.

Pençeleri hâlâ etimin derinliklerindeyken beni yavaşça duvara doğru götürüyor. Çenemin altındaki ekstra dolgu için minnettarım ama sanki tırnakları alt tarafımdaki yarım daireyi delip geçiyormuş gibi hissediyorum. Çenem ağzımın içine giriyor, sanki her an dilimin alt tarafını dürtecekmiş gibi. Duvara yaslanıp donuyorum, sakinliğimi korumaya çalışıyorum.

"Birine merhamet gösterdiğinizde işte böyle olur," diye tıslıyor Banrion. "O merhameti yalayıp yutarlar ve sonra iterler, iterler ve iterler ve

Daha fazlası için bastır." Kan tadı alana kadar pençelerini daha derine sokuyor. Boğuk bir inilti çıkarıyorum.

Güzel yüzü yanımda, soğuk nefesi yanağımda. "Sana neler yapabileceğimin farkında mısın? *Ona*? Ben zaten bu kadar *merhametli*ken benden daha fazlasını istemeye nasıl cüret edersin? Bazıları böyle bir güce sahipken Seelie Kralı'nı hayatta tutmamın aptallık olduğunu söyleyebilir. Sadece

Anılarını elimde tutmam bu gücün açığa çıkmasını engelliyor. Hepimizi yok edebilirdi."

"Yapmazdı," diye fısıldıyorum. "Herkesi adil bir şekilde yargılamayı planlıyordu-"

"Adil mi?" diye alay ediyor. "Babasını tanırdım. Kendini herkesten üstün gören ahlakçı bir Fae'ydi. Seelie'ler için hakikat ve adalet başka ideallerin merceğinden görülür - onların uydurduğu eğitim, davranış, toplum, konuşma ve soy standartları. Kriterlerinin çoğunu karşılasanız bile, bu alanlardan *birinde* standartlarının altına düşerseniz, değersiz kabul edilirsiniz ve 'adalet'in daha katı bir versiyonuna tabi tutulursunuz."

Ona Lir'in öyle olmadığını söylemek istiyorum ama konuşmak çok acı veriyor.

Kan sıcak bir şekilde boynumdan göğsüme doğru akıyor. Dilimin altında da birikiyor. Pençeleri buzdan bıçaklar gibi, etimi yakıyor.

"Seçilmiş'inizin kararı benim için önemli değil, ona zaten gösterdiğimden daha fazla hoşgörü göstermeyi de umursamıyorum," diyor. "Benimle bir daha bu şekilde konuşma, yoksa ikinizi de hayal edebileceğim en aşağılayıcı işkenceye maruz bırakırım. Ve ilham alabileceğim yüzyıllarca acı çektim."

Mide bulandırıcı bir kasılmayla pençelerini boynumdan çekip çıkardı. Sonra göğsümü iterek beni duvara öyle bir çarpıyor ki kafatasım buza çarpıyor ve kemiklerim çınılıyor.

Çenemin altındaki yaralı eti avuçluyorum, odadan kaçıyorum ve koridorda sendeleyerek ilerliyorum, önüme çıkan ilk sapaktan dönüyorum. Ama odama nasıl geri döneceğimi hatırlayamıyorum - genellikle bana rehberlik eden hizmetkârlar görünürde yok.

Gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor. Hıçkırıklar göğsümde patlamakla tehdit ediyor, ama her birini yutuyorum. Odama ulaşana kadar yıkılmayacağım. En azından orada biraz mahremiyetim var. En azından-

Doğruca geniş, sert bir gövdeye çarpıyorum. "Ho there," diyor tanıdık bir ses.

Kafamı kaldırdığımda Raptor'un dostane gözleri bana bakıyor, bakışlarında ikiz kar taneleri parıldıyor.

Parmaklarımın arasından süzülen ve gömleğimin boynunu ıslatan kanı görünce yüzü değişiyor. Hâlâ "Louis" olarak giydiğim kıyafeti giyiyorum ama bunu fark etse bile yorum yapmıyor. Sadece beni kucağına alıp Güçlü kollarıyla titreyen bedenimi sıcak bedenine yasladı. "Hadi seni odana götürelim, Rosebud. Kısa sürede iyileşeceksin." "Ben insanım," diyorum zayıfça. "İyileşmeyeceğim, Fae'lerin yaptığı gibi değil."

"Ah, türünüzün ne kadar kırılgan olduğunu unutmuşum. Pekala o zaman... Yaranı tedavi etmek için birkaç malzeme bulacağım. Asla korkma, iyi durumdasın. eller."

İyiliğinin karşılıksız olmadığını biliyorum. Anladığım kadarıyla Seelie, ama o bir Fae ve Seelie'ler bile ödül beklentisi olmadan pek cömert davranmazlar. Yine de, onca duygusal eziyetten sonra, ona karşı rahatlamaktan ve kalbim kırık bir şekilde minnettar hissetmekten kendimi alamıyorum.

OceanofPDF.com

Buzla kaplanmış bir yatakta yatıyor, tavandaki kırağıya bakıyorum.

Fae'ler sıcaklık değişimlerini hissedebilir, ancak bu sıcaklıklar şiddetli bir şekilde aşırı olmadıkça, insanlar gibi bunlardan rahatsızlık duymayız. Bu buzla kaplı binanın çoğu soğuk olsa da, odamda olmadığım sürece soğuk beni rahatsız etmiyor. Burada sıcaklık düşüyor, hiç dinmeyen ağırlı, ısırıcı, çatlak bir soğuk. Banrion'la bu konuda konuştum ama durumu düzeltmek için hiçbir şey yapmadı.

Avludaki oyunlardan kısa bir süre sonra koku alma duyum geri geldi ve burnum normalden daha hassas görünüyor. Banrion odama mükemmel bir sessizlik içinde girse ve gözlerim hâlâ tavana sabitlenmiş olsa da, onun burada olduğunu biliyorum. Kokusunu alabiliyorum. Ayaz ve siyah su, mor zambaklar ve buz, kan ve mürekkep.

Ona hizmet etmekten başka bir amacım yok. Yine de ilk defa ona meydan okuyormuşum gibi hissediyorum. Beni sahip olabileceğim tek arkadaşımın, avluda öpüştüğüm sarışın erkekten ayırdı.

"Nerede o?" Ben soruyorum. "Ona ne yaptın?"

"Sanki senden değerli bir Şey almışım gibi davranıyorsun."

Yatağımın kenarına oturuyor, lavanta rengi ağzı somurtuyor. Parmakları alnımdaki bir bukleyi geriye doğru tarıyor. Penelerinde kan var. "Sadece benim için bir görevi yerine getirmesine ihtiyaım vardı."

"O zaman onu tekrar görecek miyim?"

"Belki de." Elini yüzümün üzerinde tutuyor ve avucundan parıldayan buz parçaları çıkıyor ve havada süzülerek gözlerimin yakınında duruyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama hareketsiz kalıyorum. Buz, şakaklarıma ve kirpiklerime doğru süzülüyor ve onları olduğu yerde donduruyor. Buz şeritleri yaklařtıķ gözlerimi bile kapatamıyorum.

Zihnimde bir yankı, hafif bir hatırlama dalgalanması var. Bunu bana daha önce de yapmıştı. Ama dudaklarım buz kesiyor ve bağıramıyorum ya da ona soru soramıyorum.

Parmaklarını esneterek küçük buz parçalarını doğrudan gözlerimin içine gönderiyor.

İlk başta acı var. Keskin, keskin bir acı. Ve sonra bir yumuşama hissi, sanki şeritler zihnimde eriyor, anılarımı bulanıklaştırıyor.

Louis'in yüzüne tutunmaya çalışıyorum -mavi gözler, kare çene, kirli sarı sakal, yuvarlak insan kulakları...

Birinin anısına tutunacağım... birinin... becerdiğim birinin... saçları... ne renkti... lanet olsun... ve o... ya da o? Yapamam.

Neyi hatırlamaya çalışıyordum ki? Burada, Leydimin huzurunda, onun serin eli alnımı okşarken rahatlamak varken neden bir şeyler hatırlamak için zorlanayım ki?

"Uyuyor muydum?" Ona sordum.

"Bir an için," diye yumuşakça cevap veriyor. Parmakları yanağımda geziniyor, sonra dudaklarıma dokunuyor. "Ne kadar güzelsin, favorim."

"Sizi memnun etmek için yaşıyorum leydim."

Nazik gülümsemesine hüzün karışıyor. "Senden istesem beni becerir misin?"

Tüm varlığım bu fikir karşısında irkiliyor ve kaşlarını atıyorum.

"Bilmiyorum." "Senden hiç böyle bir şey istemedim. Ama şimdi soruyorum. Bir daha

o güzel aletini içime sokar mısınız?"

Ben de ona bakıyorum. "Bu seni mutlu eder mi?"

Tereddüt ediyor. "Bu bana aradığım zevki getirmeyecek ama bir şeyleri kanıtlayacak."

"Bu birini becermek için iyi bir sebep mi?"

Bıkkın bir iç çekişle yataktan kalkıyor. "Hiçbir Fae'nin sevişmek için bir *nedene* ihtiyacı yoktur. Bana zevk vermek için önümde kadınları siktin, bu nasıl farklı olabilir ki?"

Bu olaylarla ilgili hatırladıklarım bulanık ve herhangi bir şey hatırlamıyorum.

Seçtiğim kadınlarla ilgili ayrıntıları bilmiyorum ama onları kendim seçtiğimi hatırlıyorum. "Partner seçimim olmasını seviyorum."

"Hayır," diyor sertçe. "Bu sefer iki seçeneğin var; ya beni becerirsin ya da değil

."

Sertçe doğruluyorum, uzuvlarım soğuktan ağrıyor.

"Neden tereddüt ediyorsun?" Gözleri benimkilere dikilmişti. "Ben güzel değil miyim

ve güçlü değil miyim? Ben cömert değil miyim? Beni memnun etmek için yaşamıyor musun?" "Yaşıyorum, ama..."

"Ama?" Acımasızca gülüyor, sonra ileri atılarak çenemi vahşi bir şekilde kavırıyor. "Kafanın içine uzanıp sana bunu yaptıramam. Bu benim gücüm dahilinde değil. Ama seni engelleyen anıların yokken, kutsal mantram teninde yazılıyken neden yapmadığını anlamıyorum." Bileğimi tutup ters çeviriyor. Kafam karışmış bir halde bakışlarını takip ediyorum ama orada hiçbir şey göremiyorum.

"Derimde yazı yok," diyorum ona.

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki. Göremediğini unutmuşum." İhtiyatlı bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

Mantıklı konuşmuyor.

Çenemi bırakıyor ve iki elini saçlarıma daldırarak başımı geriye yatırıyor. "Söyle bana güzel kuzgunum, benden korkuyor musun? Bu yüzden mi teslim olmuyorsun? Amcığımın sikini dondurmasından mı korkuyorsun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "O zaman neden?"

"Sen..." Düşüncelerimi ve dürtülerimi bir araya getirmek, onları kelimelere dökmek için mücadele ediyorum. "Bu doğru değil. Bir şeyler uymuyor."

"Oh, sığacaksın." Eğiliyor, serin nefesi yüzüme fısıldıyor.

"Tam sığarsın, rahat ve sıkı. Aşağısı kuru ama önemli değil. Boşalana kadar içimde sürtünmene katlanacağım. O zaman sonunda dinlenebilirim. Oyun bitecek ve ben kazanmış olacağım."

Yavaşça ellerini saçlarımdan çekiyorum. "Ne oyunu leydim?" "Neden, oynamaya değer tek oyun." Çivit rengi gözleri kederli, İrisler soğuk ve uzak bir beyazla parlıyordu. "Seçilmiş olma oyunu."

Onu anlamak istiyorum ama kendimi temeli olmayan, sadece birkaç taşla bir kale inşa etmeye çalışan bir inşaatçı gibi hissediyorum. Bilgi eksikliğim beni rahatsız ediyor ve sinirlendiriyor, ama şimdi o kadar üzgün görünüyor ki elini ağzıma götürüyorum ve soğuk parmaklarının arkasına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Uzun, ürpertici bir nefes alıyor. "Acıyor, Raven. Sonun yaklaştığını görmek ve her şeyin bittiğini bilmek acı veriyor. Hiçbir zaman gerçekten Yaşadım, istediğim gibi değil. Elimde olsa şimdi tersine çevirebileceğim o kadar çok seçim var ki. Kontrol edemediğim pek çok trajedi. İntikamını almak istediğim o kadar çok yanlış var ki. Ama yapamıyorum. Ve Solma beklentisi onun kendisinden daha kötü."

"Soluyor musun?" Dehşete kapılarak sordum.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Bu konuşmayı zihnine gömmek zorunda kalacağım. Arkana yaslan Raven ve beni içeri al."

OceanofPDF.com

Raptor beni odama taşıdı ve bandaj getirmek için ayrıldı. Gideli uzun zaman oldu.

Biraz zorlukla ayakkabılarımı ve atletimi çıkarıyorum, pantolonumu ve artık kan lekeleriyle dolu fildişi gömleğimi bırakıyorum.

Döndüğünde, lavabodaki bir kaseyi dolduruyor ve kanayan çenemin altında bir yastık kılıfı tutarak oturduğum yatağa getiriyor.

"İkizlerden biri bana yaraların için nasıl bir macun yapacağımı anlattı," diyor. "Seni hemen iyileştirmeyecek ama kanamayı durduracak ve iyileşme sürecini hızlandıracak."

"Neyden yapılmış?" Zaten bildiğimden oldukça emin olmama rağmen soruyorum. Peri'de insanlar üzerinde işe yarayan iyileştirici iksirlerin çoğu bir Fae'den alınan yaşamsal bir öz içerir - sidik, döl, gözyaşı, tükürük, kan veya ter gibi bir madde.

Üç hayati esansı birleştirdiğinizde daha güçlü bir iksir elde edersiniz.

"Onu tükürüğümde, sidiğimden ve kanımdan yaptım," diye yanıtlıyor Raptor.

özür dilercesine irkildi. "Ama biraz ezilmiş otla karıştırdım. Sizin insani hassasiyetleriniz için çok kötü olmamalı."

İtiraz ederdim ama çok acı çekiyorum. Ne de olsa Lir bana Fin'in yaptığı iyileştirme büyülerinin içinde Fin'in "yaşamsal özü" olduğunu söyledi ve ben onlardan bolca tükettim. Hakını yemeyelim, Finias şeker formunda eşsiz lezzette büyüler yapmakta ustadır, oysa bu aceleyle hazırlanmış macun kusmuk gibi görünüyor.

Hayatımı sikeyim.

Yatağa sırt üstü uzanıyorum ve çenemi yukarı kaldırarak dört delinme yarasını Raptor'un görüşüne açıyorum. Önce bölgeyi nemli bir bezle siliyor, macunu nereye uygulayacağını görebilmek için kanın bir kısmını temizliyor.

Ağlama isteğimle savaşıarak gözlerimi kapatıyorum. Sadece acı değil, Banrion bana saldırdığında hissettiğim dehşet, Lir ve benim gerçekten ne kadar savunmasız olduğumuzun farkına varmam. Tehlikede olduğumuzu biliyordum elbette ama şimdi daha derinden anlıyorum. Daha acı verici.

Raptor'un kalın parmağı yaralardan birinin üzerine macun sürüyor. Delikleri teker teker tedavi ediyor, sonra macunu daha derine itmek için sıcak başparmağını her birinin üzerine bastırıyor. O bunu yaparken macunun içeriğini düşünmemeye çalışıyorum.

"Kıpırdamadan dur," dedi bana. "Böyle dinlen ve bırak iksir işini yapsın. Seni temizleyeceğim."

Gözlerim hâlâ kapalıyken nefes almaya ve gerginliğimin azalmasına odaklanıyorum. Şimdilik güvendeyim. Raptor bana zarar vermeyecek.

Yumuşak ve ıslak bir şey göğsümün üstünden, boynumdan geçiyor. Kalan kanı temizliyor.

Bez aşağıya doğru iniyor, göğüslerimin üstünü sıyrıyor. Göğsümde, gömleğimde kan var - elbette o bölgeyi de silmesi gerekiyor.

Sonra gömleğimin bir düğmesi çözülüyor, ardından bir diğeri. Serin hava Raptor gömleğimi tamamen açarken tenime doğru nefes alıyor. Islak bez yavaşça göğüslerimin tümsekli etinde, açıkta kalan göğüs dekoltemin üzerinde geziniyor.

Raptor silmeye devam ediyor, kumaşı ıslatıyor, sonra meme uçlarımda serin hava hissedene kadar kenara itiyor. Her birini yavaşça yıkıyor, onları sertleşmiş tomurcuklara doğru ikna ediyor. Karıncalanan bir sıcaklık bacaklarımda arasındaki boşluğu dolduruyor.

Bir iki dakikalığına bunu yapmasına izin veriyorum çünkü iyi hissettiriyor ve korku ve acıdan başka bir şey hissetmek için çaresizim.

Ama eğilip sağ göğsüme bir öpücük kondurduğunda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Artık yeterince temizim," diyorum ona, başını itip gömleğimi göğsümün üzerinde toplayarak.

Geniş yüzü sıcak bir gülümsemeyle kırışıyor. "Başka yerleri de temizleyebilirim." Dilini imalı bir şekilde bana doğru sallıyor.

Lir asla bilemezdi.

Utanç verici bir düşünce ama doğru.

Çok yorgunum. Griem Dorcha'da kaç gün ya da kaç gece kaldığımdan ya da bir daha özgür olup olamayacağımdan emin değilim. Kocamın beni hatırlayacağından emin değilim. Yıprandım, yaralandım, bedenem ve ruhen acı çekiyorum, kapana kısıldım, tehdit ediliyorum... ve genellikle bunlardan sadece *birine* vereceğim tepki

atlamak için ilk uygun horozu bulmaktır. Babamın evinde yaşamamın, sürekli olarak çok gürültücü, çok dikkat dağıtıcı, çok uçar, çok dikkatsiz, çok sakar olduğumun söylenmesinin işkencesinden bu şekilde kurtuldum. Duygularımı becerdim. Kendimi bir şeylerde yetenekli hissetmek için sikiştim. Becerdim ki Gergin ruhumu yatıştırmak ve hızla akan zihnimi meşgul etmek için. Duyulmak için seviştim ve görülmek için seviştim.

Tekrar o kalıba girmek, gömleğimi daha da açıp Raptor'un göğüslerime tam erişimini sağlamak çok kolay olurdu. Beni okşamasına, soymasına, içime girmesine izin vermek için. Eğlenceli olurdu ve kendimi daha iyi hissederdim...

Yoksa yapar mıydım?

Lir ile evliliğimin bazı yönleri ne kadar zor ve hayal kırıklığı yaratmış olursa olsun, kocamı seviyorum. Benim var. Ve o da Banrion'un ona yaptığı her şeye rağmen tekrar tekrar beni seçiyor.

Bu yüzden ona sadık kalma onurunu vereceğim, çünkü bunu hak ediyor.

Ve dahası, bunu hak ediyorum. Birkaç dakikalığına dikkatimi dağıtabilecek herhangi birine kendimi vermekten daha iyisini hak ediyorum.

Raptor bacaklarımın arasına uzanıyor ama elini sertçe uzaklaştırıyorum ve "Yaptığın her şey için daha fazla minnettar olamazdım. Ama bana bu şekilde dokunmana izin veremem."

Kaşını kaldırıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü kalbimin sahibi zaten biri."

Ondan bir kıkırdama patlar. "Kalbini istediğimi kim söyledi, Rosebud? Göğüslerini, amını ve o tatlı kıcını istiyorum. Ağzını da."

"Hepsi başkasına ait."

"Favori mi?" Homurdanıyor. "Geçen gece ikinizi sikişirken izledim ama ona ait olduğunu söyleyemem. Ziyafetten sonra başka birini becerdi ve Banríon'u her gün beceriyor."

Raptor'a Lir'in ziyafetten sonra becerdiği kız olduğumu ya da bugün avluda oyun oynadığı adam olduğumu açıklayamam. Lir'in Banríon'u becermediğini neden bildiğimi de açıklayamam. Bana onu hiçbir şeye zorlamadığını söylemişti.

Korkunç bir belirsizlik zihnime üşüşüyor.

Ya onu becerdiyse ve Lir'in güvenimi çoktan kırdığını bilerek ikimizi de tüm bu testlerden geçiriyorsa?

"Düzüştüklerini nereden biliyorsun?" Ben soruyorum. "Güzel bir Favori başka ne işe yarar ki?" "Yani onları sikişirken görmedin."

Raptor hoşnutsuz görünüyor. "Hayır."

Nefes alıyorum, sonra uzun bir rahatlamayla nefesimi bırakıyorum. Lir en azından bu tehditten kurtuldu. Banríon onu becermekten zevk almazdı, bu yüzden zahmet etmezdi. Seyretmeyi tercih ediyor.

Raptor'a basitçe "Ben Favori'ye aidim," diyorum. "Nerede olduğu ya da ne yaptığı önemli değil. Ve o da bana ait."

Büyük Fae iç çekerek yatağımın kenarındaki yerinden kalktı. Soluk yeşil tüyleri, yaşadığı hayal kırıklığının kanıtı olarak kılıyor. Ama reddimi kabul ediyor. Haklıydım, bana zarar vermeyecek.

"Sen iyi bir arkadaşsın," diyorum ona.

Nefes alıp bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Vazgeçmiyorum, Rosebud." Beni dinlenmeye bırakmadan önce eğilerek alnımdan öpüyor.

Sonunda tekrar uyandığımda, ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama mesanem patlamak üzere. Odamın bitişiğindeki küçük tuvalete koşuyorum ve zar zor yetişiyorum.

Daha sonra çenemin altındaki macun kalıntılarını yıkıyorum ve aynada bölgeyi inceliyorum. Raptor'un özü işe yaramış - delinme yaraları iyileşmiş ve dört küçük yara izi bırakmış.

Ağzım korkunç derecede kuru, nefesim kokuyor ve dudaklarım büzüşmüş gibi hissediyorum. Hâlâ kan lekeli gömleğimi ve siyah pantolonumu giymişim. Saçlarım karmakarışık ve uzuvlarımdaki güçsüzlüğe bakılırsa, birkaç gündür yemek yemediğimden şüpheleniyorum.

Tanrı bilir ne kadar uyudum. Ve beni burada öylece bıraktılar. Banríon neden beni bir sonraki meydan okuma için uyandırmadı? Soldu mu? Peki ya Lir? O iyi mi?

Odanın kapısından dışarı fırladım. Ötedeki taş koridor birkaç soluk, titrek küre tarafından loş bir şekilde aydınlatılıyor.

Uzun süre yataкта yatmaktan vücudum ağrıyor ama bana cevap verebilecek birini bulmaya kararlı bir şekilde tökezleyerek ilerliyorum.

Köşeyi dönüp daha aydınlık bir koridora girdiğimde, genellikle benimle ilgilenen iki kişiden biri olan tanıdığım bir hizmetkârla neredeyse çarpışıyordum.

"Uyanmışsın!" diyor şaşkın bir ses tonuyla. "Bir tür insan kış uykusuna yatmış olabileceğini düşündük."

"İnsanlar kış uykusuna yatmaz."

"Ah, şey, sanırım çok yorgundunuz. Banríon sizi rahatsız etmememiz için emir verdi. Seni sık sık kontrol ediyordum. Ayrıca uyanır uyanmaz seni Lúbra için hazırlamamız gerektiğini söyledi."

"Lúbra mı?"

"Ah, evet. Banríon'un yarattığı yeni bir oyun." Hizmetkârın gülümsemesi kenarlarından çatlıyor. "Büyüleyiciydi. Birçok kişi bu yolda öldü. Artık sayımız çok daha az."

Umutsuzca kolunu tuttum. "Favori. Favori hala hayatta mı? Siyah dalgalı saçlı solgun Fae, güzel ve soğuk bir prenze benzeyen? O kadar sinirli ve onurlu ki *çıldırıncı* ama bir o kadar da sevimli olan?"

Hizmetçi bana ihtiyatla bakıyor. "Raven dediğimiz kişiyi mi kastediyorsun?"

Evet, o hala Favori."

Duvara yaslanıyorum, aniden başım dönüyor. "Tanrı yıldızlarına şükürler olsun."

"Bir şeyler yemelisin," diye uyarıyor hizmetçi. Sonra nazıkçe koklar.

"Ve yıkanmalısın. Karnını doyurduktan, temizlendikten ve giyindikten sonra seni Lúbra'ya götürmeliyim."

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Kafam yankılanan, birbiriyle çatışan düşüncelerden oluşan bir karmaşa içinde ve sanki onları susturabilecekmiş gibi elimin topuğunu alnıma bastırıyorum.

Parlayan lavanta rengi buzdan duvarlar her tarafımı sarıyor. Hayır, tam olarak her yanıma değil... İleride yine buzdan yapılmış bir geçit var. Ayaklarımın altındaki zemin beyaz, sert kar gibi. İleriye doğru adım attığımda botlarımın altında gıcırıyor.

Bu kıyafetleri giydiğimi hatırlamıyorum. Siyah botlar, siyah deri pantolon, sade bir gömlek ve altın iplikle işlenmiş uzun kırmızı bir palto.

Hiçbir şey hatırlamıyorum. Kelimeler, kavramlar, fikirler - bunlar aklımda kalıyor - ama adımları hatırlayamıyorum. Başka varlıklar, başka Fae'ler gördüğümü biliyorum ama o yüzlerden hiçbirini net olarak hatırlayamıyorum. Kim olduğuma ya da neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Işıldayan lavanta buzundan bir meydanda, yıldızlarla dolu siyah bir gökyüzüne doğru inanılmaz derecede yükselen duvarların içinde tamamen yalnız ve isimsizim.

İçi boş bir dehşet ruhumu sarıyor ve bir an için çömelmeyi, o devasa duvarların ve acımasız gökyüzünün korkunç heybeti karşısında bir sefalet düğümü halinde kıvrılmayı düşünüyorum.

Ama bir yanımda böyle bir çöküş fikrine isyan ediyor. Ben teslim olmam. Kolayca değil.

Israr ediyorum.

Bu hafızadan daha derin bir gerçek, benim temel bir niteliğim.

Buruşmak yerine omuzlarımı dikleştiriyorum ve ileriye doğru adım atarak önümdeki geçide yöneliyorum. Birkaç adım sonra dönüyor. Birkaç adım daha atınca koridor üç geçide ayrılıyor.

Bir geçit boyunca buzun rengi kan kırmızısına dönüşüyor. Bir diğerinde beyaza dönüşüyor. Üçüncüsünde görebildiğim kadarıyla lavanta renginde buz var.

Hangi yolu seçmeliyim?

Seçimi düşünürken arkamda yumuşak bir tıslama duyuyorum ve geriye bakıyorum.

Buz boyunca iki beyaz yılan kayıyor, o kadar soluklar ki karlı zeminde neredeyse görünmezler. Her biri bacaklarım kadar uzun, bileğim kadar ince, dilleri soğuk havayı test etmek için hafifçe titriyor.

İçlerinden biri duraksıyor ve pullu beyaz karnını göstermek için doğruluyor. Bana sertçe tıslıyor ve ağzını açarak kan kırmızısı renginde uzun, yarı saydam dişlerini gösteriyor.

Kahretsin.

Fae'ler çoğu yarayı iyileştirebilir ama bazı zehir türlerini iyileştiremez. Bu özel yılan türünü hatırlayamıyorum ama dişleri ve düşmanlığı benim için iyiye işaret değil. Kaçmam gerek.

"Sol yoldan git," diyor uzaklardan bir kadın sesi, yumuşak ve ısrarcı. Kafamın içinde mi yoksa havadan mı geldiğini anlayamıyorum.

"Hayır, doğru yolu seç," diye karşı çıkıyor ikinci bir ses, bir çan kadar narin ve gümüşü.

"Düz gitmeye devam et," diyor üçüncü bir kadın sesi, diğerlerinden biraz daha zengin ve sert bir tonda.

"Burası Lúbra," diyor yumuşak olan. "Sadece bana güvenirsen hayatta kalabilir ve labirentin sonuna ulaşabilirsin. Sola dön."

"Hayatın *beni* dinlemene bağlı," diyor gümüş ses. "Benim sesimi duy, başkasının değil. Seni seviyorum ve seninle çılgınlık ve tehlike var. Sağa git."

"Arkandaki iki yılanı görmüyor musun?" diye çıkışır üçüncü ses. "Lanet olası koş! Dümdüz ileri!"

Önümdeki koridordan aşağı doğru koşarak harekete geçiyorum. Kısa süre sonra patika aşağı doğru eğilmeye başlıyor, açılı gittikçe dikleşiyor, ta ki ben çaresizce kayana, yamaçtan aşağı nefes kesici bir hızla inene kadar. Her iki tarafta daha fazla geçidin açıklıklarını görebiliyorum, ancak herhangi birine ulaşmak için çok hızlı kayıyorum.

İleride karanlık var; yokuşun sonu hızla yaklaşıyor. Çaresiz bir hamleyle, inişimi yavaşlatmak için pençelerimi buza batırıyorum ve karanlık bir çukurun tam eşiğinde bedenimi durdurmayı zar zor başarıyorum. Üzerinde uzandığım patika aniden bitiyor ve dipsiz derinliklere dalıyor.

Orada asılı kaldım, pençelerimle yamaca sabitlendim. Yavaşça, dikkatlice tırmanmaya başlıyorum, eğimli buzdan yukarıya doğru ilerliyorum. Gördüğüm açıklıklar. Eğer diğer tünellerden birine girebilirim, en azından şimdilik güvende olacağım.

Sesler tekrar konuşmaya başlar.

"Pembe parlayan geçidi seç," diye ısrar ediyor yumuşak ses.

"Hayır, yeşil yol," diye itiraz eder gümüşü ses.

"Kırmızı tünele tırmanın," diyor üçüncü ses.

Bu öneriyle alay ettim. Üçüncü sesin peşinden gitmek beni neredeyse bir uçurumdan ölüme sürüklüyordu. Belli ki o ses benim iyiliğimi düşünmüyor.

"Sağındaki kırmızı olan," diye ısrar ediyor üçüncü ses. "Diğerleri ölüme götürür. Bu yol acı verici olabilir ama tek güvenli yol bu."

"Saçmalama," der yumuşak ses. "Pembe tünel sizi daha kısa ve daha güvenli bir yola götürecektir. Lütfen, lütfen, beni dinle. Ölmeni istemiyorum." Sesi titriyor.

Gümüş ses gülüyor, müzikal, çınlayan bir ses. "Senin hayatını sonlandırmaya çalışıyor, tatlım. Onu görmezden gel ve beni takip et. Yeşil parlayan geçidi kullan."

Üçüncü ses tekrar konuşur. Sesi sıcak ve zengin, dumanlı bir derinliğe sahip. "Seni öldürmeye çalıştığımı düşünüyorsun ama diğer yollar tam anlamıyla çıkmaz sokaktı. Tüm labirenti görebiliyorum ve söz veriyorum, yol boyunca canın yansa bile seni buradan çıkaracağım. Sağdaki kırmızı tünel."

Nefesimin altında küfrederek pembe tünele yöneliyorum - ve sonra yön değiştirip kırmızı tünele tırmanıyorum, içine giriyorum.

Bu tünel beklenmedik bir Şekilde yuvarlak, sanki büyük bir yılanın buzun içine girmesiyle oluŐmuŐ gibi. Diğer geçitler gibi parlıyor ama kanlı kırmızı bir ışıkla sinirlerimi geriyor.

"Neden diğerlerini dinlemeye devam ediyorsun?" diye soruyor yumuşak ses ağlamaklı bir Şekilde. "Seni güvende tutabilirim. Beni hatırlamıyor olsan bile seni seven tek kişi benim. Lütfen beni duy. Lütfen bana güven."

"Kimseye güvenemiyorum," diye mırıldanıyorum. Tünelin tavanı, önce ellerim ve dizlerim üzerinde, sonra da karnımın üzerinde srnene kadar alçalıyor. Buzun tuhaf bir kokusu var, gece yarısının acı soğuğu gibi, ama hafıf bir iek aroması da var. İlerlemeye çalışırken avuçlarımın altında przszleŐiyor.

"Yeriniz tükeniyor," diye uyarıyor gümüŐi ses. "SıkıŐıp kalacaksın. Hâlâ yapabiliyorken geri dn, yoksa-"

Dumanlı ses onun sözünü keser. "Biraz daha uzağa. Daha hızlı, eğer yapabilirsen. Peşinden geliyor."

"Yalan söylüyor," diye itiraz ediyor gümüş ses. "PeŐinizden gelen bir Şey yok.

Geri dön!"

"Geri dönersen seni yerler," diyor dumanlı ses gerçekçi bir Şekilde. "Daha hızlı sürün."

Arkamı görecek kadar iyi dnemiyorum. Omuzlarım bu daracık tünele sıkışmış. İçime mide bulandırıcı bir korku saplanıyor - zehirli bir elmanın içine girip yok olan bir solucan gibi sonsuza kadar bu buzun içinde kilitli kalabileceğim korkusu. Ya da belki de beni takip eden bir Şey var ve bir kez sıkıŐtım mı, vücudumu yavaş yavaş yiyecek, önce ayaklarımı ve bacaklarımı kemirecek ve sonra... lanet olsun.

Karnımın üzerinde hızla ilerliyorum, tünel boyunca olabildiğince hızlı ilerliyorum. İleride mor bir ışık var. Daha çok çabalıyorum, ona ulaşmak için endiŐeleniyorum.

Sonra delikten kayarak çıkıyorum, yarım düzine kapısı olan geniş bir odada sürünerek yere iniyorum.

"Kapıları unut," diyor kaba kadın sesi. "Tırman. Tavanın yanındaki deliğe tırman. Şimdi yap. abuk ol."

Gümüş ses yine gülüyor. "nnzdeki gibi geniş bir koridorda cesurca yürümek varken neden bir deliğe tırmanasınız ki?"

"Bir dakika burada kal," diyor yumuşak ses yatıştırıcı bir Şekilde. "Neden acele ediyorsun?"

Tüm bu efordan sonra kendinize dinlenmek için bir Őans verin."

"Tırman, seni lanet olası aptal," diye haykırıyor zengin, dumanlı ses.

"Tırman, *hemen* tırman!"

"Siktir," diye homurdanıyorum ve pençelerimi buza batırıyorum. Duvarlara bu şekilde tırmanmaya alışık değilim ve canım acıyor. Sanki pençelerim parmaklarımdan kopacakmış gibi hissediyorum. Acıyı görmezden gelmeye çalışarak yukarı ve yukarı tırmanıyorum.

Bir ses kulaklarımı tırmalıyor; bir gümbürtü ya da çekiç sesi, neredeyse dörtlüğe koşan bir ritim. Bir iniltiyle tavana yakın deliğin kenarına tutunup kendimi yukarı çekiyorum.

Şimdi daha net duyabiliyorum - hırıltılar ve çığlıklar eşliğinde koşan birçok ayağın sesi.

"Bir dakika bekle," diyor yumuşak ses. "Bekle ve o sesin ne olduğunu gör. Merakınızı giderin."

"Durma," diye emrediyor kaba ses. "Tüneli takip et." "Yanlış yöne gittin." Gümüş ses derinden geliyor hayal kırıklığına uğradım. "Beni dinlemezsen seni buradan sağ salım çıkaramam."

Aşağıdaki odaya doğru koşan her neyse, duvarlara tırmanıp beni takip edip edemeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. En iyisi bu yerle arama biraz mesafe koymak.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde tünel boyunca sürünüyorum ve birkaç dakika içinde dik durabileceğim kadar yükseliyor. Genişlemeye devam ediyor, duvarlar

Kenarlarını zar zor görebildiğim devasa bir odanın içinde yürüyene kadar her iki yanımda benden uzaklaşıyor.

Bu arada üzerinde yürüdüğüm kızıl buz tabakası inceliyor ve içinden devasa, kaynayan, kıvranan şekillerle dolu muazzam bir çukuru görebiliyorum. Dokunaçlar ya da yılan gövdeleri o çukurun içinde kıvrılıyor, arada bir devasa çenelerini açıyor, sanki buzun içinden düşüp çenelerinden birine yuvarlanmamı umuyormuş gibi yukarı doğru şaklıyorlar.

Adımlarım titriyor ve sağ botum ince buz tabakasının üzerine indiğinde, rahatsız edici bir çıtırtıyla yol vermeye başlıyor. Çatlaklar botumun altından dallanıyor.

"Sola dön." Takip ettiğim ses bu; zengin ve sıcak, boğuk bir ses kısıklığı, kadifemsi bir kadınsı derinlik.

Hemen sola döndüm.

"Lütfen," diye araya giriyor yumuşak, ipeksi ses. "Lütfen onu dinlemeyi bırak... Seni kesin bir ölüme götürüyor. Hayatınıza değer veriyorsanız sağa dönün."

Yüksek, gümüşü ses devreye girer. "Hayır, hayır, ikisi de yanlış... zavallı tatlı erkek, güzel çocuk, geldiğin yoldan geri dönmezsen sonsuza dek kaybolacaksın."

Sesler birbiriyle kesişiyor, kelimeleri zar zor ayırt edene kadar birbirinin üzerine basıyor. Kimsenin uyarılarını ya da yönlendirmelerini duyamıyorum.

Kısa kesip bağıyorum, "Yeter! Sen de kimsin lan?"

"Rehberiniz..."

"Senin kaderin..."

"Bilgelik..."

"Güvenlik..."

"Sana değer veriyorum, seni korumak istiyorum, tek umudun benim..."

Başlıklar ve kelimeler havada yankılanıyor, her farklı yönden geliyor.

Ama zengin, dumanlı ses alçak sesle ve belirgin bir şekilde konuşuyor:

"Ben seni seven biriyim."

Kelimeler göğsümün ortasında, kemiklerimde ve kanımda titreşiyor. Nedenini gerçekten bilmeden ona inanıyorum, tıpkı kendi varlığıma inandığım gibi.

"Bana yol göster o zaman," diyorum, onunki kadar alçak ve yoğun bir ses tonuyla. "Beni bu zamana kadar hayatta tuttun. Sana güveniyorum."

"On adım ileri yürü." O konuşurken, diğer ikisinin sesleri uzak bir mırıltıya dönüşüyor. "Sonra sağa dön. İşte bu kadar. Şimdi beş adım, sonra keskin bir sol."

Onun talimatlarını takip ediyorum, canavarlar altımda dalgalanıp yuvarlanırken bedenim endişeyle geriliyor. Onlarla aramda sadece kırılğan bir buz tabakası var.

"Çabuk, şimdi," diyor. "Üç koşu adımı, sonra olabildiğince uzağa sıçra, dümdüz ileri. Ve sonra bana her zamankinden daha fazla güvenmek zorunda kalacaksın. Bunu yapabilir misin?"

Kaslarım geriliyor, talimatlarını yerine getirmeye hazırlanıyorum.

"Hayatım senin ellerinde."

Banríon'un yanında, onun yarattığı labirente bakan uzun bir sütunun tepesinde oturuyorum.

Aslında bir labirentten daha fazlası. Hem gerçek hem de hayali tuzaklar, tuzaklar ve canavarlarla dolu çok seviyeli bir engelli parkur. Birkaç dakika önce Lir neredeyse köşeye sıkışıyor ve yatak odama giren canavara benzer bir canavar tarafından yeniyordu. Tanrı yıldızlarına şükürler olsun ki beni dinledi ve tek kaçış yolu olan tavana yakın tünele tırmandı, tam da canavar sürüsü her koridordan o merkezi odaya dökülmeden önce.

Normal insan görüşüme güvenmek zorunda kalsaydım, bu noktadan onun ilerleyişini göremezdim. Her şeyi ölçemezdim. ya da önümde ne olduğunu algılayamıyorum. Ancak bu test başladığında, Banríon gözlerime buzdan gözlükler yerleştirerek Lúbra'nın duvarlarının içini görmemi, derinliği, mesafeyi ve tehlikeyi algılamamı sağladı. Bazı yerlerde, Lir'in şu anda geçtiği buz tabakası gibi, güvenli noktalarda pırıl pırıl bir ışık var.

algılayamadığı bir parlaklık var. Ama ben o bölgeleri tespit edip onu güvenli bir yere yönlendirebilirim.

Tehditleri hesaplamakta ve kalıpları gözlemlemekte her zaman hızlı olmuşumdur. Lúbra'ya giden tek güvenli yolu ilk birkaç dakika içinde buldum - her şeyi zihnimde işaretledim. O zamandan beri asıl endişem Lir'in *beni* dinlemesini sağlamak oldu, Banríon'un kafasını karıştırmak için görevlendirdiği diğer iki hayvanı değil. Derimize ve onunkine yazılmış mürekkep kanı büyüleri sayesinde üçümüzün sesi de büyü bir şekilde ona iletiliyor.

Banríon bana onun tüm anılarını tekrar bastırdığını söyledi; ancak bu kez Griem Dorcha'da geçirdiği tüm zamanlara dair hatıralarını silmiş. Onu yakın geçmişimizden "arındırmak" istediğini söyledi ama ben onun çaresiz ve savunmasız olmasını istediğini biliyorum.

Ve yine de, büyü zihnini ele geçirip şimdiki zamandan başka her şeyi yok etse bile, güçlü, istikrarlı, zeki ve cesur olmaya devam ediyor. Bilincini ilk kazandığından ve labirentte yolculuk etmeye başladığından beri ona olan hayranlığım arttı. Ve beni dinlemeye başladığında, daha o ilk seçimden itibaren, zafer sırtışı bastıramadım.

Talimatlarıma ilk kez kulak verdiğinde neredeyse aşağı kayarak ölecek olmasına rağmen sesime itaat etmeye devam etti. Ama düşüşünü durdurabileceğini biliyordum ve o yamaçtan aşağı inmek, aşağıya ulaşmanın tek yoluydu.

Kaçış yolu.

Şimdi bile, tehlikeli buz tabakasını geçerken, her emrime anında itaat ediyor - bu iyi bir şey, çünkü hiçbir Fae'nin hayatta kalamayacağı bir ölüme düşmekten tek bir yanlış adım uzakta.

Beynim yüksek alarmda, buzdaki daha kalın noktaları, güvenli rotayı işaret eden parlak renk alanlarını not ediyor. Görsel bilgiyi alıyorum, yıldırım hızıyla işliyorum, Lir'e kısa ve net cümlelerle iletiyorum.

Koş dediğimde koşuyor, sıçra dediğimde sıçırıyor.

Lir buz tabakasını aştıktan sonra karanlık bir uçurumun eşliğinde duruyor. Boşluğu kaplayan dar, görünmez köprüyü algılayabiliyorum ama o tereddüt ettiğine göre, algılayamadığından şüpheleniyorum.

"Köprüyü görüyor musun?" Ona sordum.

"Ne köprüsü?" Büyü aracılığıyla bana iletilen sesi sert ve gergin.

"Bu bahsettiğim, bana dolaylı olarak güvenmeniz gereken kısım."

Diğer iki evcil hayvan feryat figan ederek tekrar dikkatini çekmeye çalışıyor ama o sanki onları duymuyormuş gibi davranıyor. O dinlemeyi seçiyor

sadece bana.

"Bir adım sağa," diyorum ona. "Şimdi ayağını ileri doğru hareket ettir. Havaya adım attığınızı düşüneceksiniz ama öyle değil. Göremediğiniz bir köprü var. Dar, normal bir şekilde ayakta durmanıza ancak yetecek kadar yer var. Düz de değil, kıvrımları ve dönüşleri var. Yavaş hareket etmeli ve beni dikkatle dinlemelisin."

Lir yana kayıyor, sonra bir botunu köprünün üzerine kaydırıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor. "Haklısın. Hissediyorum ama göremiyorum."

"Güzel. İki adım ileri, sonra keskin bir sol."

Yavaş yavaş uçurumu geçmesine yardım ediyorum. Avuçlarım, göğüs dekoltem ve ensem terliyor; soğuk havaya rağmen damlaların omurgamdan aşağı yuvarlandığını hissediyorum. Biraz önce Banrion'un gürültülü bir şekilde iç çektiğini duydum ve sabrını kaybedip bir başkasını tanıtmaya karar vermesinden korkuyorum.

tehlikeli bir komplikasyonu izleyicilerin yararına sunmak.

Hapishanede kalan Fae'lerin çoğu gösteriyi Banrion'un onlar için yarattığı buzdan sıralardan izliyor. Lir'i bekleyen tehlikeleri gözlemleyebilmek için benimkine benzer gözlükler takıyorlar. Her zaman Onu kurtardım, hayal kırıklığına uğramış inlemelerini dile getirdiler. Kana susamışlar, onu parçalayıp yemeye can atıyorlar.

Onları hayal kırıklığına uğratmaya kararlıyım.

Lir köprünün diğer tarafına ulaştığında, onu birkaç saniyede bir tavandan aşağı inen buzlu blokların onu ezmekle tehdit ettiği bir koridorda yönlendiriyorum. Beynim onların ritmini çabucak yakalıyor ve ben bağırarak talimatlar verirken Lir rehberliğimi o kadar kusursuz bir şekilde takip ediyor ki *gözlerimde* yaşlar biriktiğini hissediyorum. Biz Hayal ettiğimden daha iyi bir takım olduk. Düşündüğümüzden çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedeyiz.

Labirentten çıkmak üzere, zifiri karanlık bir mağaraya açılan uzun bir koridorda ilerliyor. Gözlerimi kısarak mağaranın içinde ne olduğunu algılamaya çalışıyorum ama gözlüklerimle bile algılayamıyorum. Tek bildiğim, o mağaranın ötesinde labirentin dışına açılan kapıların olduğu.

"Neredeyse geldik," diye Lir'i temin ediyorum.

Aniden, keskin tırnaklı parmaklar gözlükleri yüzümden söküyor.

Banrion üzerimde beliriyor, gözleri sert ve parlak. "Sen Lúbra'daki son sınavın bir parçasısın. Seni çabucak hazırlamalıyız."

İkimizi de çevreleyen karlı bir kasırga yaratıyor ve bizi gözlem sütunumuzun tepesinden aşağıya taşıyor. Yere indiğimizde, nefes nefese kaldım.

şoktan.

İkizler bizi bekliyor. Fionn'un elinde kardeşinin kanıyla damlayan tüy kalemlerinden biri var. Fintan'ın iletişim büyüsunün satırlarını hızlıca geriye doğru yazarak Lir ve diğer iki dişiyle konuşmamı engelliyor.

Kız kardeşi çalışırken Fintan bana bakmıyor ama çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Fintan," dedim. "Neler oluyor?"

Bana hızlı ve kederli bir bakış atıyor, dudağını ısırıyor ve tekrar arkasını dönüyor.

"Fionn?" Ben soruyorum.

Ama o sadece başını sallıyor.

İkizler uzaklaşır uzaklaşmaz, dört Fae bana yaklaşıyor. Pençeleri giysilerimi kesiyor, hızla derimden sıyrıyor ve beni saniyeler içinde çıplak bırakıyor. Isıtıcı bileziğim de çıkarıldı.

"Ne oluyor lan?" Nefes nefese kalıyorum ama cevap vermiyorlar. İçlerinden biri vücuduma iğrenç, boğucu bir parfüm sıkıyor. Bir diğeri başımı kavrayıp sabit tutarken, üçüncü bir Fae eldivenli ellerinde büyük bir iğne ve siyah iplikle yaklaşıyor.

Bunca zamandır kendimi tutuyordum çünkü eğitimimin ve gücümün burada bana gerçekten yardımcı olamayacağını biliyordum. Ama o iğne gibi

Dudaklarıma yaklaşıyor, tüm kısıtlamalarımı kaybediyorum. Dirseğimi adamın kaburgalarına saplıyorum.

Fae arkamda. İrkildi ve kafamdaki tutuşu serbestçe hamle yapmama yetecek kadar gevşedi. Dönüyorum, kalın ve güçlü bacaklarımı kullanarak iğneli Fae'nin dengesini bozan güçlü bir tekme atıyorum. Bir Fae dişisinin narın çenesine bir yumruk indiriyorum, ardından birinin karnına bir tekme daha atıyorum.

Daha fazla zarar veremedim, kemik dondurucu soğuk bacaklarımdan ve kollarımdan kayarak beni olduğum yere kilitliyor. "Bunun için vaktimiz yok," diye haykırıyor Banríon. "Dilini kesmek yerine sadece dudaklarını dikiğimiz için mutlu ol."

"Eğer sesimi almaya çalışıyorsan, bunu sihirle yapabilirsin," diyorum.

Banríon gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor.

Tabii ki beni büyüyle susturabilir. Ama yapmamayı seçiyor. Bana zarar vermek *istiyor*. Lir'le aramdaki bağın gücü için bir şekilde beni suçluyor.

"Aldattın," diyor. "Ona onu sevdiğini söyledin."

"Anlaşmamızı bozmadım. Geçmişimiz hakkında hiçbir şey söylemedim. Şu anki duygularımı ifade etmemi istemiyorsan, bunu bir anlaşma haline getirmeliydin. pazarlığın belirli bir kriteri. Bunu söyleyebilmem, büyü şartlarının buna izin verdiği anlamına geliyor. Ayrıca, diğer evcil hayvanlarınızdan biri de onu sevdiğini iddia etti. Ama o sadece *bana* inandı."

Bana dik dik bakıyor, lavanta rengi dudağı buz gibi dişlerinin parıltısını ortaya çıkaracak şekilde bükülmüş.

"Beni her seçtiğinde benden daha çok nefret ediyorsun," diyorum. "Ama eşinin sana karşı zalim olması benim suçum değil. Bağının kusurlu olması benim suçum değil-" İğneli Fae dudaklarımı kabaca büzerken sözlerim yarıda kesiliyor. Alt dudağımı köşesinden deliyor, iğneyi üst dudağımdan geçiriyor, sonra tekrar alt dudağıma dönüyor. Tekrar tekrar dikiş atıyor.

Kalın siyah iplik, kan dudaklarımdan ve çenemden aşağı damlarken.

Bu acı şimdiye kadar hissettiğim her şeyi aşıyor. İğnenin verdiği ıstıraptan daha kötüsü susturulmanın verdiği ıstırap.

İşi bittiğinde, dikişlerin korkunç çekişini hissetmeden dudaklarımı hareket ettiremiyorum, bu yüzden onları mümkün olduğunca sabit tutuyorum.

Kendime bu testten sonra iyileşebileceğimi söylüyorum. Banrion kimsenin beni iyileştirmesine izin vermiyorsa, Finias beni bir şekilde iyileştirecektir. Buna katlanacağım, Bundan kurtulup, kendimi ve Lir'i Fin ve kız kardeşimin yanına götüreceğim. Umarım iyilerdir.

Clara ve ben Faerie'de kalmaya karar verdiğimizde neye bulaştığımızı biliyorduk. En azından ben bildiğimi sanıyordum. Ama Unseelie zulmünü onun yaşadığı gibi yaşamamıştım. Belki de bu âlemdeki varlığımın en kötü kısımlarına zaten katlandığımı düşünerek saflık ediyordum.

Buz vücudumdan eriyip gidiyor, ama ben tekrar karşı koyamadan bileklerime ve ayak bileklerime aceleyle kordonlar dolanıyor ve onları birbirine bağlıyorlar.

"Onu da diğerleriyle birlikte mağaraya koyun," dedi Banrion.

İzleyiciler hevesli bir bekleyişle kükrerken ben kaldırılıp götürülüyorum.

Fae'ler beni bir patates çuvalıymışım gibi dikkatsizce tutuyorlar, bu yüzden görüşüm önce yer, sonra gökyüzü, sonra bir çift ahşap kapı - labirent. Kapıları çekip açıyorlar ve beni çırılçıplak karanlığın içine atıyorlar. Sonra çıkışı kapatıyorlar.

Siyahlık.

Hiçbir şey göremiyorum. Gözlerim bağlı da olabilirdi. Burun deliklerim yanıyor, üzerime püskürttükleri o korkunç şeyle kaplanmış - tahmin etmem gerekirse Lir'in koku alma duyusunu karıştıracak bir şey.

Dokunma ve işitme duyularım hâlâ sağlam. Çıplak bedenlerin arasında yatıyorum, aynı zamanda bağlanmış ve susturulmuş, pürüzsüz cildin fırçasına, ipin pürüzlülüğüne ve etrafımdaki boğuk inlemelere bakarak karar veriyorum. Şunu söyleyebilirim ki En yakınımdaykiler ağızlarından değil burunlarından nefes alıyorlar. Belki dudakları da dikişle kapatılmıştır.

Banríon'un bu kez nasıl bir test tasarladığı hakkında hiçbir fikrim yok. Mürekkep siyahı mağarada bir arada yatan çıplak, dehşete düşmüş, paniklemiş bedenlerin cinsel hiçbir yanı yok. Bu Lir'in bir kadın seçmesiyle ilgili değil. Bu daha derin bir şeyle ilgili.

Bu benim hayatta kalmamla ilgili.

OceanofPDF.com

Yol gösterici sesim bir süredir konuşmuyor ve bu beni tedirgin ediyor. "Neredeyse orada" olduğumu söyledi -neredeyse bu ölüm tuzağından kurtulmuştum. Ama sanki yıllardır bu koridorda yürüyorum ve görünürde bir sonu yok.

"Orada mısın?" Aradım.

Seçtiğim rehber yerine, gümüşü bir ses benimle konuşuyor. "Tutsakların olduğu bir mağaraya gireceksin. En uçta bir kapı var. Seninle birlikte kaçması için bir tutsak seç. Diğerleri labirentin canavarlarına yem olacak."

"Bana rehberlik eden kişi nerede?" Talep ediyorum. "Onun konuşmasını duymak istiyorum."

"Seninle konuşamaz," diye cevap verir gümüşü olan. "Onu kurtarabilir ya da yok edebilirsin."

Şok kalbimde zonkluyor. "Bu onun mağarada olduğu anlamına mı geliyor?

O bir esir mi?"

Cevap yok.

Zihnim hangi ırdan olduğumu anlıyor, buranın ötesinde bir dünya olduğunu biliyor ama yine de yaşıyan tek bir ruhla karşılaştığımı hatırlayamıyorum. Bu berbat buz labirentinden ve içindeki canavarlardan başka bir şey hatırlayamıyorum.

Rehberim benim tek arkadaşımıdı. Beni sevdiğini iddia etmekle kalmadı, bunun gerçekliğini sesinde duyabiliyordum.

Ve şimdi onu bulup kurtarmalıyım, yoksa labirentin canavarları tarafından yok edilecek.

Onu bulmak zor olmasa gerek. Sadece tutsaklardan konuşmalarını istemem gerekiyor. Herhangi bir sesin arasından onun sesini ayırt edebilirim. Bundan eminim.

İleride bir kapı var, bu geçidin sonu. Mağara öteye uzanıyor olmalı.

Kapıyı açıp içeri adımımı attığım anda, arkamdan öyle şiddetli bir şekilde çarpıyor ki, koyu karanlığın içine doğru fırlatılıyorum. Pençelerim yumuşak bir şeye çarpıyor ve bir inilti duyuyorum.

Sikeyim.

Pençelerimi hızla yok ediyorum ve avuçlarımı yere düştüğüm alanın üzerinde kaydırıyorum. Çıplak bir beden, uzun ve zayıf. Parmak uçlarım, lifleri bana batan bir ipe bağlanmış iki el ile karşılaşıyor. Bu ipin içinde demir parçaları. Vücudunu elimle yoklayarak, omurga topaklarının ve çıplak kürek kemiklerinin arasından çıkan iki tül gibi kanadın izini sürüyorum.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Fae sadece kısık bir inilti çıkarıyor. Sanki bir şey ağzını kapatıyormuş gibi ses çıkarıyor.

Dikkatli bir şekilde yukarıya, boyunlarına doğru dokunuyorum, tıkaçlarını çıkarmayı planlıyorum. Ama kumaş yerine, eğri büğrü dikişlerle kalın bir iplikle kapatılmış dudaklarla karşılaşıyorum. O dikişlere dokunduğumda, parmaklarımdan acı fışkırıyor ve vücuduma güçsüzlük titremeleri gönderiyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum aklımı bir şüphe kaplarken.

Elbette, etrafı yoklayıp en yakın cesetleri dokunarak incelediğimde, her birinin el ve ayak bileklerinden demir benekli ipe bağlı olduğunu ve dudaklarının demirle aşılantmış olduğu kadar lanetli de olması gereken bir iplikle dikilmiş olduğunu keşfediyorum.

Lanetleri ve demiri bildiğim halde lanet olası *adımı* hatırlayamadığım gerçeğıyle boğuşurken hayal kırıklığım artıyor.

Mağaradaki hava kapalı ve yoğun, hassas burnumu rahatsız edici bir şekilde sızlatan iğrenç bir kokuyla sırlıklam. İçimden nefes alıyorum

Karanlıkta el yordamıyla ilerlerken ağzım.

Rehberim olan kadını nasıl bulacağım? Benimle konuşmıyor ve ben de tutsakların ağızlarındaki dikişleri onları kurtaracak kadar uzun süre tutamıyorum - kendimi ölecek kadar zayıflatmadan olmaz.

Belki de önce çıkışı bulmalı, sonra ne yapacağıma karar vermeliyim.

Sürünerek ilerliyorum, sahipleri kenara çekilsin diye uzuvları itiyorum. Kimsenin üzerinden sürünerek geçmek ve daha fazla acı çekmelerine neden olmak istemiyorum, özellikle de yakında yutulma ihtimalleri varken.

Ruhumun derinliklerinde bir yerlerde, mahkumlara karşı merhametten öte bir keder var. Bu basit bir acımanın ötesinde, neredeyse bir sorumluluk duygusu. Sanki bu benim görevimmiş gibi. hayatlarını korumak, onları korumak için.

Ama yine de o sesin sahibini bulma dürtüsü daha büyük. Onu net bir şekilde hatırlayabiliyorum; sıcak ve dumanlı. O eşsiz dünyevilik, o kusurlu pürüzlülük... Fae'den çok insandı. Belki de bir insan arıyorum. İnsan bir kadın. Ve seste zengin bir şekil ve öz vardı, seste bir sağlamlık. Bir kadın, kusurlu ve ölümlü, ama kendine güvenen, cesur. Belki de daha kalın vücutlu. Böyle bir sesi, böyle boğucu tonlamaları olan bir kadının zevkten hoşlandığına ve kendine her türlü hoşgörüyü tanıdığına bahse girerim.

Başka bir bedeni kenara iterek dik durabilmem için yeterli alan yaratıyorum. Ama ayağa kalktığımda başım kayaya çarpıyor. Görünüşe göre mağaranın tavanı sadece girişe yakın yerlerde yüksek, diğer yerlerde alçak. Bir lanet mırıldanarak, kafatasımda acı çınlarken onun yerine oturuyorum.

"Bana labirentte rehberlik eden kişiyi arıyorum." Sesim mağaranın kesif, iğrenç kokusu arasında fazla ilerleyemiyor ama ısrar ediyorum. "Eğer beni güvende tutan kişi sensen, bana gel. Seni kurtarmak istiyorum."

İnilti ve itiş kakış sesleri karanlıkta yoğunlaşırken Bedenler hareket ediyor, bana ulaşmak için çabalıyor. Kahretsin, bu söylediğim aptalca bir şeydi. Şimdi bu mağaradaki her tutsak kaçabilmek için aradığım kişiymiş gibi davranacak.

Bir şey bana doğru sürükleniyor, mahkûmların çaresiz inlemelerine karışan belli belirsiz bir ses. Ama bu bir inilti değil, müzik. Birisi mırıldanıyor.

Şarkıyı daha önce duyduğuma yemin edebilirim ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum. Melodi hafızamdan daha derin bir yerde yankılanıyor ve hareket etmeye başlıyorum

ona doğru.

Karanlıkta çırpınan bedenler dikkatimi çekmek için sessiz bir çabayla bana çarpıyor, ama ben mide bulandırıcı koku, karanlık ve panik içindeki tutsakların arasından sürünerek uğultuya doğru ilerliyorum.

Yaklaştıkça sesi daha iyi ayırt edebiliyorum. Diğerleri gibi boğuk ve bazen kesiliyor ama zengin, melodik, boğuk bir kadın sesi sanırım. Rehberimin sesi olabilir.

Parmaklarım bir ayağa yaklaşıyor. Seğiriyor, belki de gıdıklanıyor. Elim ipe bağlanmış dolgun bir ayak bileğinin üzerinde geziniyor, sonra yuvarlak bir baldır, çukurlu bir diz, kalın bir uyluk. Dokunuşum cömert bir göbeği ve ağır bir göğsün hatlarını geçerken uğultu avucumda titreşiyor. Devam ediyorum, boyundan yumuşak yanağa, oradan da şarkıcının yuvarlak kulağına ve ipeksi saçlarına.

Hâlâ mırıldanıyor ama sesi artık kırılğan. Parmağımın üzerinden ıslak ve ılık bir şey damlıyor. Çekingen bir tavırla ıslak parmağı ağızma götürüyorum ve tuz dilimin üzerinde pathıyor. Ağlıyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, başparmaklarım ağızındaki dikişlerin üzerinde hafifçe geziniyor. "Aradığım kişi sensin, değil mi?" Fısıldıyorum. "Sen benim rehberimsin."

Avuçlarıma karşı başını sallıyor. Ondan küçük bir hıçkırık kaçıyor ve ben kendi gözlerimde yaşların toplandığını hissediyorum.

"Bu!" Kim dinliyorsa ona bağıriyorum. "Bunu seçiyorum!"

Hiç tepki yok. Hiçbir kapı açılmıyor, mağaraya gün ışığı girmiyor. Ancak diğer tutsaklar, sanki son yaşam şanslarının da ellerinden kayıp gittiğini hissediyormuşçasına daha da telaşlı bir şekilde kıpırdanıyorlar.

Kadının ayakları ve elleri bağlı, ancak demir infüzyonu iplerde dikişlerde olduğu kadar güçlü değil. Birkaç denemeden sonra ayak bileklerindeki düğümü çözebiliyorum, arada bir nefes almak ve acıdan kurtulmak için dinleniyorum. Ama mahkûmlar yaklaşıyor - etin ete çarpışını ve kabarışını, bize yaklaşmak için birbirlerinin üzerinden geçerken acı çığlıklarını duyabiliyorum. Yaklaşmanın kaçmalarına nasıl yardımcı olacağını düşündüklerinden emin değilim. Belki de sadece bizi çevrelemek ve kaçmamızı engellemek istiyorlar, çünkü kendileri için umutları yok.

Kulağına ulaşana kadar dudaklarımı kadının yanağında gezdiriyorum. "Sürünmek zorundayız. Benimle misin?"

Tekrar başını sallıyor.

Birlikte ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde diğer tutsakların arasından bir yol açmaya çalışıyoruz. Üzerimdeki kıyafetleri hissedebiliyorlar. Onlardan biri olmadığımı biliyorlar. Biz ilerledikçe sözsüz inilti korosu acı ve yoğunlukla artıyor.

Mağaraya nereden girdiğimi tamamen kaybettim ve bir kapı bulup onu açmaktan ve labirente geri döndüğümüzü keşfetmekten korkuyorum.

Yanımdaki kadın bilekleri birbirine bağlı olduğu halde elinden geldiğince sürünüyor. Sonunda duraklıyor, omzuma dayanıyor ve bağlı elleriyle diğer kolumu kavlıyor. Kolumu çekiyor ve Avucumu sert bir taş bastırıyor. Mağaranın duvarına.

Onu öpmek istiyorum. Mağara duvarı bize yol gösterdiğine göre, yakında ya girişe ya da çıkışa varacağız.

Ama biz daha fazla ilerleyemeden bir ışık huzmesi karanlığı yarıyor. Bir kapı açıldı ve çıplak, çırpınan bedenler denizinin üzerine beyaz bir parıltı saçtı.

Kapı aralığından buzlu duvarları görebiliyorum. Burası benim geldiğim giriş, labirente giden yol.

Kapının yanında bir hareketlilik patlak veriyor, boğuk çığlıklar ve vahşi hırıltılardan oluşan bir fırtına. Etin yırtıldığını, dişlerin kemiğe sürtündüğünü duyabiliyorum.

Canavarlar mağaraya salındı.

Yanımdaki kadın ceketimi çekiştiriyor. Karanlıkta onu ilk kez görüyorum; solgun ve iri gözlü, altın sarısı saçları var. Siyah dikişler dudaklarını kesiyor. Siyah kan ağzını ve çenesini kaplıyor. İlerideki bir çift kapıyı işaret ediyor.

Diğer tutsaklardan birkaçı çıkışı çoktan fark etmiş. Diğer tutsaklar kemirilerek parçalanırken, onlar da çıkışa doğru ilerliyor ve vücutlarını çıkışa doğru fırlatıyorlar.

Tavan benim ve kadının eğilerek koşabileceği kadar yüksek, bu yüzden ona yardım ediyorum ve çıkışa doğru ilerliyoruz. Çıkış zaten çıplak figürlerden oluşan bir yığınla yarı yarıya örtülmüş durumda, ama kaçmaya çalışan tutsakların tepesine tırmanıyorum ve kadını da yanımda sürüklüyorum. Uzuvarları botlarımın altında eziyor, cesetleri acımasız bir güçle bir kenara fırlatıyorum. Birkaç dakika önce bu talihsiz tutsaklara karşı hafif *bir* sorumluluk duygusu hissettim, ama bu duygu bunu kurtarmak için duyduğum çaresizlik içinde boğuldu. Kararlılığım acımasızım, gücümle acımasızım.

Sonunda kapının kolunu açabildim. Çeviriyorum, tüm gücümle itiyorum ve dışa doğru açılıyor.

Tuhaf bir şekilde, esirlerden hiçbirisi yuvarlanarak güneş ışığının ötesine geçmiyor. Geçmeye çalışıyorlar ama büyülü, görünmez bir duvar onları mağaranın içinde tutuyor, kurtuluş görünürde olsa bile kapana kısılmış durumdalar.

Kadını yakaladım ve çıkışa doğru ittim. Sonra kendimi onun peşine attım.

Kaçışımı bir ses cümbüşü karşılıyor; kimi alkışlıyor, kimi alay ediyor. Ani parlama benim için çok fazla. Labirente başladığımda gökyüzü karanlıktı ama şimdi parlak gün ışığının içine yuvarlandık.

Kadın altımda yatıyor, koyu altın rengi kirpikleri solgun yanaklarına yapışmış. Üzerinden hızla kayıyorum, paltomu çıkarıyorum ve vücuduna yayıyorum. Sarı saçları birbirine karışmış ve uzuvlarında çürükler var. Ama en kötüsü ağzını, çenesini ve boğazını kaplayan koyu kan maskesi.

Biri yaklaşıyor... beyaz saçlı, çivit rengi gözlü, uzun boylu bir kadın, lavanta rengi buz sarkıtlarından bir elbise giymiş. Avucunun üzerinde küçük bir kar tanesi bulutu döndürüyor.

Onun kim olduğu ya da nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Hızla etrafımızdaki araziye inceliyorum; karla kaplı geniş bir vadi. Vadinin kenarındaki ağaçların yaz yaprakları var, ama hepsi buzla kaplı ve kar taneleri

Sanki yere inerken durgunlaşmışlar gibi havada titriyorlar. Ağaçların ötesinde, büyük bir kalenin duvarlarını görüyorum.

Az ötede, beyaz gözlükler takmış izleyicilerle dolu donmuş koltuklar duruyor. Arkamda labirentin kapısı var. Görebildiğim tek şey Labirentin kendisi birkaç kat yüksekliğinde, katı beyaz buzdan büyük bir bina. Gezindiğim tüm koridorları ve tuzakları içerecek kadar büyük görünmüyor. Yeraltında da devam ediyor olmalı, ya da belki de tanık olduklarımın bir kısmı sihirle yaratılmış bir illüzyondur.

Sihir. Konsepti hatırlayabiliyorum ama sanki büyük bir eksiklik varmış gibi hissediyorum.

Kimin ve nasıl kullanabileceğine dair bilgi yığınları. Bize doğru yürüyen kadının büyüğü olduğu açık. Suyu buz ve kar şeklinde kontrol edebiliyor. Kaşlarını çatarak kendi ellerime bakıyorum ve bir şeylerin -güç ya da potansiyel- sızısını hissediyorum.

"Aferin, Favorite," diyor beyaz saçlı kadın, ses tonunda küçümseyici bir bükülme. "Her şeye rağmen onu kurtardın."

Sesini duyunca vücudumdan zorlayıcı bir ürperti geçiyor. İhtiyacım olan ses bu değil. Bu ses acımasız ve soğuk. Beyaz saçlı kadın buranın ve labirentin sorumlusu gibi görünüyor, bu da demek oluyor ki

o esirlerin ölümünden ve kurtardığım güzel insanın sakatlanmasından sorumludur.

Buz gibi kadına gözlerimi kısıyorum. "Rehberimi incittin." "Onu tanımıyorsun. Neden umurunda olsun ki?"

Kızın baygın yüzüne bakıyorum, kan ve çürüklerle lekelenmiş, zehirli ipliğin siyah dikişleriyle gölgelenmiş. "O beni seviyor."

"Nereden biliyorsun?" Buz gibi kadının sesi vahşi bir acı taşıyor. "Her zaman nasıl *biliyorsun*?"

"Anlamıyorum-" Başlıyorum ama umursamaz bir çığlıkla bana saldırıyor, beyaz pençeleri yüzümü kesiyor. Pençelerden biri sağ gözümü kesiyor ve gözümdeki görüş kayboluyor.

Kurtardığım kadının önünde eğiliyorum, kanım vücudunu kaplayan kırmızı paltoya damlıyor.

Kalabalık, belki de buz gibi kadının patlamasından ürkerek sessizleşir.

Sağımdan başka bir Fae yaklaşıyor; yeşil tüylü kanatları olan iri bir erkek. "Belki de Lúbra'nın kazananlarına küçük bir ödül verilmeli, Leydim?" diye girişimde bulunuyor. "İyileştirilip beslenebilirler ve bir sonraki eğlence turundan önce birlikte kısa bir zaman geçirmelerine izin verilebilir mi?"

Kadın bir hırıltıyla ona doğru yaklaşıyor, pençeleri seğiriyor. Büyük erkek bir adım geri çekiliyor.

"Sadece bir öneri," diye duraksıyor. "Konuklarınız Lúbra'dan geçmeyi başarmanın bir zafer olduğunu ve Banrion'ları tarafından ödüllendirildiğini görmek isteyebilir.

Aksi takdirde kimse kazanmaya çalışmaz ve o zaman eğlenceye gerçekten aç kalırız." Gülümsüyor ama bu çarpık bir sırıtış, korkudan kaskatı kesilmiş.

"Pekâlâ," diye tersledi Leydi. "Onları iyileştirilebileceği mutfaklara götürün. Onu iyileştirin ve isterlerse sevişmelerine izin verin. Sonra onları tekrar test edeceğiz."

Dönüyor ve bir kar fırtınası üzerinde uçup gidiyor.

Büyük kanatlı erkek yaklaşıyor ve yanımda diz çöküyor. "Onu senin için taşıyayım mı? Oraya yürümek zorundayız -" ağaçların tepesindeki büyük kaleyi işaret ediyor- "Griem Dorcha'ya. Ve sen bitkin görünüyorsun."

"Hayır." Kelime sert bir törpü, kendi kanım ve yırtık dudaklarımdan dökülüyor. "Onu ben taşıyacağım. O benim."

Başını sallıyor, avuçlarını küçümseyen bir hareketle açıyor. "Adil olan adildir. Seninle birlikte yürüyeceğim ve iyileşmeni sağlayacağım."

"Burası neresi?" Yaralı ağzımla geveliyorum. "Kimsin sen? Ben kimim? Bu neden oluyor?"

Kanatlı erkek kaşlarını çatıyor. "Beni hatırlamıyor musun?" "Labirent dışında hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Siktir." Alnını ovuşturur ve iç çeker. "Benim adım Raptor. Taşındığının adı Rosebud. Bana o isim verdi."

Kadınımı tanıması ve onun adını vermesi, ondan mantıksız bir tutkuyla nefret etmeme neden oluyor. Ama kendimi tutuyorum ve tepki vermek yerine kızı sessizce kollarıma alıp kaleye doğru yürümeye başlıyorum.

"Senin adın Kuzgun," diyor Raptor yardımsever bir şekilde, adımlarıma ayak uydurarak. "Bana kim isim verdi?"

"Hanımefendi. Banríon. Buzlu olan." Yüzünü buruşturuyor. "Sen onun favorisisin."

"Bu ne anlama geliyor? Neden buradayım ve neden bu labirente konuldum?"

"Emin değilim," diye yanıtlıyor. "Senden çok daha uzun süredir burada değilim. Leydi'nin seni test ettiğini biliyorum. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum.

onu da dahil et-" kollarımdaki kızı işaret ediyor- "ama Leydi senin anılarını almış gibi görünüyor. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim." Sesi soluyor ve kaşları çatılıyor. "Acaba-ah!" Sanki biri kaburgalarına hançer saplamış gibi keskin bir ses çıkarıyor. Bir saniye sonra kaşları düzeliyor ve hoş, sakın bir ifadeye bürünüyor. "Hadi seni biraz şifa için mutfağa götürelim! Acı yok, sadece zevk var!"

Bence o deli. Ama başka seçeneğim olmadığı için yine de onu takip ediyorum.

İkimiz de iyileştik. En azından fiziksel olarak.

Lir'in yırtılan gözü onarıldı ve benim yırtılan dudaklarım onarıldı. İkizler üzerimizde çalışırken ikimiz de konuşmadık.

Griem Dorcha'nın mutfakları.

Her birimize birer kase güveç veriliyor, Fintan bana sessizce insan değil geyik eti olduğunu söylüyor. Lir'e bakışlarım arasında mutfakta kraliyet muhafızlarını, yoldaki refakatçilerimizi arıyorum. Ama kilerden ocağa gidip gelen üç Fae'den hiçbirini tanımıyorum.

Ya mağarada ölen tutsaklar arasında bizim muhafızlarımız da varsa?
Ya Lir ve ben kaçarken onlar çılgınlık atarak yenilselerdi?

Bunu düşünemem, yoksa kusarım ve acilen yemeğe ihtiyacım var. Bu yüzden kendimi yahniyi yemeye devam etmeye ve o an için diğer tüm endişeleri bir kenara bırakmaya zorluyorum.

Daha sonra Raptor bize daha önce görmediğim bir odaya kadar eşlik ediyor; odanın ana özelliği beyaz yastıklarla dolu, sayvanlı dev bir yatak. Çalışma masasının üzerinde yatağın tamamını yansıtan büyük bir dikdörtgen ayna ve tavanda da oval bir ayna var. İki pelüş bornoz bir sandalyenin üzerine örtülmüş, ama onlara dikkat etmiyorum. Üzerimdeki yumuşak tunik ihtiyacım olan tek şey.

Lir, gece mavisi bol, kadifemsi bir tunik giymiş, üzerinde beyaz salon pantolonu. Rüyadaki bir adam gibi odaya giriyor. Raptor çıkıp göz kırparak kapıyı kapattığında Lir öylece duruyor, kolları iki yanında gevşekçe sallanıyor.

"Uzanabiliriz," diye önerdim. "Yorgunum ve eminim sen de yorgunsundur."

"Bana kim olduğumuzu söyleyecek misin?" İkiz kar taneleri yeşil gözlerinde parıltıyor.

"Yapamam."

Çenesi geriliyor ve burun delikleri açılıyor. "Eğer iddia ettiğin gibi beni seviyorsan, bunu açıklamanın bir yolunu bulursun."

Kalbimde umutsuzlukla karışık bir kızgınlık titreşiyor. "Benden şüphe ediyorsun

Şimdi mi? Tüm bunlardan sonra mı?"

"Yeşil kanatlı dostumuz Raptor ile aranızdaki ilişki nedir?" "O bir arkadaş."

"Bir *arkadaş*." Dudakları kıvrılıyor.

"Arkadaşlarım olabilir," diye karşılık veriyorum. "Sen ve ben olsak bile-" Ama büyü beni kısa kesiyor, dilimin ucundaki kelimeleri durduruyor. *Sen ve ben evli olsak bile*. "Kıskanmana gerek yok."

"Öyle değil mi? Herkes seni benden daha iyi tanırken mi? Sen beni sevdiğini iddia ederken, ben seninle tanıştığımı hatırlayamazken?" Omuzlarımı kavırıyor. "Bana ne oldu böyle? Nereden geldim ben? Neden buradayız?"

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşıyor. "Sana söyleyemem. İstiyorum ama kelimeler gelmiyor."

"Saçmalık."

Birden öfkelenerek kendimi ondan uzaklaştırdım. "Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok! Bunun ne demek olduğunu anlamıyorsun. Gibiydi. *İşkence* gibiydi. *Bana* kızmaya hakkın yok. Banríon'a, İkizlere ya da başka birine kızabilirsin. Ben değil. Kes şunu,

Şu anda. Bunu kabullenin ve bildiklerinizle hareket etmeye çalışın. Sahip olduğumuz az zamanın avantajını kullan-"

Beni tekrar yakalıyor, geriye doğru yatağa doğru götürüyor ve yatağa fırlatıyor. Bir saniye içinde kalçalarım bini ve tuniği belime kadar itti. "Bundan faydalanmak... böyle mi?" diye hırslıyor. "İstediğin bu, değil mi? Seni becermemi istiyorsun. Düşündüğüm ve hissettiğim her şeyi, taşıdığım her yükü görmezden gel ve *seni becer*. Ben hâlâ yükü taşıırken, senin kendini özel, önemli, rahatlamış ve hafiflemiş hissetmeni..." Yüzünü buruşturuyor, keskin bir acı çekiyormuş gibi elini alına götürüyor.

Kıpırdamadan altına uzandım, sertliği karşısında şok oldum. Söylediklerinin bazıları sanki hatırlıyormuş gibi geliyor. Ya da belki de bu duygular o kadar derindir ki anıları olmasa bile yüzeye çıkabilir.

Bir an için dikkati dağılmışken kendimi kaldırıp ikimizi de ters çevirerek onu yatağa sabitliyorum. Bileklerini kavradım ve yüzüne dik dik baktım. "Asla yüklerden kurtulamayacaksın. Her zaman seni ağırlaştıran, dikkatini dağıtan, seni benden, *bizden* uzaklaştıran bir şeyler olacak. Tek istediğim, bazen bu görevleri ve endişeleri bir kenara bırakmayı öğrenmen ve hayatının tadını çıkarman. Gerçekten benimle olman, sadece hareketleri yapmaman. Sana *orada* ihtiyacım var. *Orada* olmana ihtiyacım var. Bir denge olmalı. Evet, her zaman tüm ilginize sahip olmak isterdim ama bu ihtiyacım olandan fazlası. Uzlaşmaya, sizinle yarı yolda buluşmaya hazırım ama benimle yarı yolda buluşmanız için *hepinize* ihtiyacım var, yarınıza değil-tanrım, ne dediğimi bilmiyorum, sadece-"

Lir ensemden tuttu. Ezici, yakıcı, öfkeli bir öpücük için ağzımı onunkine doğru sürüklüyor.

Ayrılıyorum, nefesim kesiliyor. "Beni *dinliyor* musun? Hiçbir zaman tam olarak dinlemiyormuşsun gibi hissediyorum, sanki aklın hep bir yerlere koşuyormuş gibi başka."

"Labirentte de dinledim, şimdi de dinliyorum."

"Ama hatırlamayacaksın." Gözlerimden sıcak, sefil yaşlar süzülüyor. "Bundan sonra bize ne yapacağını kim bilebilir. Keşke... kahretsin, ihtiyacım var..."

Lir doğruluyor, beni üzerinden itiyor ve yataktan kalkıyor. Gözleri parlayarak gömleğini ve pantolonunu çıkardı. "Çıkar şunu," diye emrediyor, tuniğimi göstererek. "Şimdi."

Sıçradım, giysiyi başımdan geçirdim ve bir kenara attım. O Bana saldırıyor, beni duvara çarpıyor, elleri kabaca üzerimde geziniyor.

Vücuduma sahip çıkıyor. Göğüslerimi sıkıyor, birinin meme ucunu öyle sert emiyor ki inliyorum. Karnımın şişliğini okşuyor, amımın hemen üstündeki dolgun et tümseğine bastırıyor, sonra parmaklarını kalçalarımın arasına daldırıyor. Nefesim kesildiğinde, bacaklarımdan birini dizimin altından kavırıyor ve ona açık olmam için yukarı kaldırıyor.

Sonra sikini içime sokuyor ve beni duvara yaslayarak vahşice sikiyor. Her itişinde boğazımdan yumuşak bir çığlık kopuyor.

Beni öpmüyor. Bana kaşlarını çatıyor, gerçekten öfkeli, şehvet ve öfkeyle hasta.

"Bunu açıklamak için yeterince çaba göstermediğin için senden nefret ediyorum," diye hırlıyor. "Yeterince çaba göstermediğin için senden nefret ediyorum, *asla*," diye hıçkırıyorum.

Dişler. "Her zaman deneyen ben oldum. Dikkatini çekmeye çalıştım, onu korumaya çalıştım, kendim olmaya devam ederken yeterli olmaya çalıştım, memnun etmeye çalıştım

Herkesin benden beklediği şey olacağım - Tanrım, denemekten bıktım."

Geri çekiliyor, acımasız bir hamleyle sikini içime sokuyor. "Yalnız hissetmekten bıktım. Her şeyi içimde tutmam gerekiyormuş gibi hissetmekten, her zaman kontrolde, her zaman bilge, her zaman anlayışlı kalmaktan -tanrılar-kafam

- "Acı dolu bir nefes çekiyor. "Orada hissedebiliyorum, gerçeği ama ona ulaşamıyorum. *Her şeyin* ağırlığını hissediyorum ve hepsini taşıyorum ve hala benden daha fazlasını istiyorlar, daha fazlasını ve daha fazlasını *istiyorsun* ve ben *yapamıyorum*-"

Dişlerini sıkarak daha sert sokuyor ve ben yine hıçkırıyorum, aynı anda hem kırılmış hem de mutlu bir şekilde. Vücudum ısı, şehvet ve pervasız öfke, ve ben damlıyorum, sıkıyorum, neredeyse geliyorum. Ağlıyorum çünkü o hatırlamıyor ama yine de hatırlıyor, çünkü ikimiz de acı çekiyoruz ve ikimiz de haklıyız ve aynı zamanda ikimiz de çok yanlıyoruz.

Lir iki avucunu da duvara vuruyor. Çığlık atana, acı çekene, yükselene ve bıçak sırtında titreyene kadar sikini içime sokuyor. Sonra başını boynuma indiriyor ve *ısırtıyor*.

Dişlerini batırdığında boşalıyorum.

Bir gök gürültüsü gibi, beyaz bir şimşek gibi geliyorum. Kanımı içmeye başladığında geliyorum, tıpkı eskiden yaptığı gibi.

Adı ağzımda ama söyleyemiyorum. Kalçalarımı sallayarak sessizce çığlık atıyorum, o da boynuma doğru inliyor ve zorlayıcı bir titremeye içime boşalıyor. Kanım boğazından aşağı akarken, döller bedenime doluyor.

İkinci dalga ikimizin de üzerinde patlıyor, Seçilmiş bağ bizi göz kamaştırıcı, anlaşılmaz bir zevkle yıkıyor. Ciğerlerim çalışmıyor. Bir saniyelikliğine

Sanırım kalbim durdu, ama orada, çarpmaya devam ediyor.

Lir boynumdaki kilidi açıyor ve zayıf, sert vücudunu yumuşak kıvrımlarına yaslıyor. Beni öpüyor, kanlı dilini ağzımın içinde gezdiriyor.

Birden kulağı seğiriyor ve başını yana çeviriyor. "O da neydi?"

Sessizlikte ben de duyuyorum, tatmin edici bir orgazmın ardından gelen nefes nefese inlemeleri.

Sesin kaynağına doğru bakıyorum; çalışma masasının üzerindeki büyük dikdörtgen aynaya. Kenarları buzla kaplanmış ve biz izlerken camın üzerinden daha fazla buz geçiyor.

Bu ayna aynı zamanda odaya açılan bir pencere görevi görüyor olmalı. Tüm bu zaman boyunca, gözleniyorduk. Ve sanırım Banrion'a o çok arzuladığı orgazmı yaşattık.

Bir yanım mahremiyetimizin bozulmasına kızıyor ama bir yanım da seviniyor, çünkü *belki* de artık bu amacına ulaştığı için bizi bırakacak.

Lir kalın aletini içimden çıkarıyor ve ardından boşalıyor. Bu sefer normalden çok daha fazla. Bu bazen Fae erkekleri şiddetli duygular yaşadıklarında ve partnerleriyle daha derin bir bağ kurduklarında olur. Ayrıca kızışmaya başladıklarında da olabilir.

Tanrım, umarım Lir'in durumu böyle olmaz. Burada değil, burada değil. Şim

di. "Bizi izliyordu," diyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"İnsanların bazen izlemesine aldırıldığımı sanmıyorum," diyor yavaşça.

"Ama

Önceden izlediklerini bilmek isterim. Bunun farkında olmak isterim. Bu bana kutsal bir şeyin ihlali gibi geliyor."

"Umurunda olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım değil." Dudaklarındaki kanımın son damlalarını yalıyor, sonra çekmeceleri açıyor ve ipek bir eşarp çıkarmadan önce bir süre etrafı araştırıyor. Eşarby dikkatlice boynuma doluyor.

Bandaj görevi görecek kadar sıkı ama beni boğacak kadar da sıkı değil.

Bunu yaptıktan sonra yatağın sol tarafına yüzüstü uzanır.

-Evde tercih ettiği taraf, başı sağa, bana doğru dönük.

Bornozlardan birini giydim ve yanına uzandım.

Yanında olmama rağmen bana bakmıyor. Hiçbir şeye bakmıyor, gözleri boş ve acı dolu.

"Senden nefret etmediğimi biliyorsun," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum."

Derin ve ağır bir şekilde iç çekiyor.

O yorgun iç çekişin sesini duyduğumda, acı kalbimi bir mengene gibi kavıyor. O benim için tatlı, aniden, sonsuz derecede değerli. Yüzünün yarısı çarşaflara gömülmüş halde yatarken ona doğru eğiliyor ve parmaklarımı siyah saçlarının kısa, ipeksi dalgalarının arasına sokuyorum. Yeşil gözünün üzerinde kemerli siyah kaşını öpüyorum. Düz burnunun çizgisini, elmacık kemiğinin açısını izliyorum, dudaklarının yayını.

Cevap vermiyor. İleriye bakmaya devam ediyor, ara sıra koyu renk kirpiklerini kırıştırıyor.

Parmaklarımı boynundan aşağı, çıplak omuzlarına doğru izliyorum. Avuç içim

kürek kemiklerinin üzerinden, sırtı boyunca fırçalıyorum. Omurgasının tümseklerine hafifçe bastırıyorum ve kıcının ikiz kıvrımlarına ulaştığımda titrediğini hissediyorum.

Uzun zamandır benim için bu kadar hareketsiz olmamıştı. Ne zaman seks yapsak, sonrasında hep acele etmek zorunda kalırdı. Her zaman yapacak bir işi vardı. Hiçbir zaman sarılmayı seven biri olmadım, ama hemen kalkıp bir işle ilgilenmesi beni biraz rahatsız ediyordu.

Eğilip omurgasının alt kısmına, tam kıcının kıvrımının başladığı yere bir öpücük konduruyorum.

Yine de cevap vermiyor.

Beni hatırlamıyor. Bu ilgiyi benden istemiyor. Yine yapıyorum - yapmamam gerekirken kendimi onun üzerine itiyorum.

İç çekerek teniyle olan teması sonlandırıyorum ve yataktan kalkmaya başlıyorum. Ama eli bir anda dışarı çıkıp bileğimi kavıyor. "Lütfen." Nefesimi tutuyorum ve bir kez olsun konuşmak yerine bekliyorum. "Lütfen," diye mırıldanıyor Lir. "Lütfen bana dokunmaya devam et."

Garip yerlerde uyanmaktan çok yoruldum.

Lir ile yatakta yattığımı hatırlıyorum. Onunla birlikte olduğumu. Ona dokunduğumu.

Okşamam zihninde kopan fırtınayı dindirmiş gibiydi.

Bize ne olduğunu ve onun neden bu kadar kaybolmuş hissettiğini açıklamak için söylemek istediğim kelimeleri fiziksel olarak söyleyememek beni incitti. O uyuduktan sonra uzun süre sessizce ağladığımı hatırlıyorum.

Bir hizmetçinin odaya şarapla girdiğini hatırlıyorum ve biraz içtim çünkü dinlenmek istiyordum. Uyuyana kadar içmek ve bir süreliğine acıyı unutmak istiyordum.

Ama o şarabın içinde bir şey olmalı -Fae karışımı, büyü, bir bitki- beni o kadar derin bir bilinçsizliğe sürükleyen bir şey ki şimdiye kadar uyanmadım.

İnce gri gövdeler arasındaki karanlığın içinden süzülen parlak kar taneleriyle loş bir şekilde aydınlatılmış bir ormandayım. Tepemde parlayan kırıgılarla süslenmiş koyu mor yapraklar var.

Banríon'un büyüğü mükemmel, hakkını vermeliyim. Erimeyen buz, parlayan buz, akla gelebilecek her şekilde buz, buz ve Her renkte kar. Bütün binalar ve buz labirentleri. Zeki, yaratıcı ve hassas. Yıkıcı derecede güzel ve kötücül derecede zalim.

Beni ve Lir'i sınamak için ne tür yeni dehşetler uydurduğunu ancak hayal edebilirim. Ne zaman tatmin olacak?

Eğer sadece fiziksel tatmin arıyorsa, bence dün gece bunu başardı. Tüm işaretler oradaydı. Ama belki de *daha fazlasını* istiyordur. ya da aradığı şeyin ne olduğuna ikna olana kadar bağımızı araştırmaya devam eder.

Kendimi ormanın zeminindeki yaprakların arasından kaldırıyorum. Üzerimde beyaz, dar bir elbise ve ipek astarlı kırmızı bir pelerin var. Güzel ama ormanda gezinmek için pek de iyi bir kıyafet sayılmaz.

Solumda bir şey çatırdıyor, sonra tekrar çatırdıyor. Başım O yöne doğru kırbaçlanıyor ve bir an için ne gördüğümü anlayamayacak kadar şok olmuş bir şekilde bakakalıyorum.

Benim.

Aynı kıyafeti giymiş, aynı uzun altın saç örgüsüne ve mavi gözlere sahip, tam olarak benim ölçülerimde ve şeklimde genç bir kadın. Benim burnuma, benim yuvarlak yanaklarıma, benim çeneme sahip. O *benim*.

Aramızda bir bakış geçiyor, sonra endişeyle arkasına bakıyor ve harekete geçerek korkmuş bir geyik gibi ağaçların arasından fırlıyor.

Lanet olsun.

Sıradaki test bu. Banríon en az bir kişiyi, muhtemelen daha fazlasını bana benzemesi için büyüledi ve Lir'in ne yapması gerekiyor? Beni bulması mı? Az önce gördüğüm kız korkmuş görünüyordu, sanki bir şeyden kaçıyor gibiydi.

Belki Lir'in beni kurtarması gerekiyordu, mağaradaki gibi. Belki de Ormanda canavarlar dolaşıyor ve o da *hangimi* kurtarmak istediğini bulmak zorunda.

Siktir et onu. Burada hayatımı kurtarması için Seçilmiş bağımıza güvenmiyorum, bu çok aptalca. Lir'in doğru zamanda beni kurtaracağına dair şansa da güvenmeyeceğim. Odama giren canavar konusunda oldukça aptalca davrandım ama bu sefer daha iyisini yapmaya niyetliyim. Kendi kurtarmamı kendim yapabilirim.

Her şeyden önce neler olduğunu gözlemleyebileceğim daha güvenli bir yer bulmalıyım. Daha zayıf olsaydım, muhtemelen bir ağaca tırmanabilir ve bu şekilde bir bakış açısı kazanabilirdim, ancak çevredeki tüm ağaçlar çok ince görünüyor

ağırlığımı taşıyorum. Zemini tarıyorum ve hafifçe yukarı doğru eğimli gibi görünen yönü bulup o tarafa doğru yürüyorum. Yeterince eminim, orman zemini çıkıntılı kayalarla süslenmiş hafif bir sırta tırmanıyor.

Elbisemi yukarı çekerek en büyük kayaya tırmanıyorum, yaptığım tüm antrenmanlar ve kazandığım kaslar için geçmişteki benliğime teşekkür ediyorum. Zirveye ulaştığımda üşüyen parmaklarımı ısıtmak için üflüyorum ve ormanı inceliyorum. Çok fazla irtifa kazanmadım ama ağaçların arasından biraz daha uzağı görebiliyorum, bu da kötü bir şey yaklaşırsa daha fazla uyarı alacağım anlamına geliyor.

Düşmüş büyük bir dal, üzerinde durduğum kayaya yaslanmış, ben de uzanıp onu tutuyorum. Fazla dalları kopardıktan sonra iyi bir sopa oluyor.

Yüksek bir yerim ve silahım var. Beklemekten ve sıcak kalmaya çalışmaktan başka yapacak bir şey yok.

Parlayan kar tanelerini göz kırparak uzaklaştırıyor, bir ayağımdan diğerine geçerek sopayı avuçlarımda tartıyorum. Bekliyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ormandan fırladı; koyu renkli, zayıf bir şekil, kürklü ve sırkı gibi. Belki bir kurt, ya da kurda benzer bir şekli olan bir Fae. Kayalara tırmanıyor, uzun, tüylü bir kolla bana doğru uzanıyor. Boğazından bir hırıltı yükseliyor.

Canavarın koluna sopayla vuruyorum ve bir hırıltıyla geri çekiliyor. Sonra tekrar tırmanıyor, pençeleri taşları tırmalıyor.

Bir bağırıyla sopayı yüzünün yan tarafına savuruyorum.

Darbe onu kayalıklardan düşürecek kadar ağırdı. Yan tarafına düşüyor, ben de kaya yığınının karşı tarafına geçip koşmaya başlıyorum.

Lanet olsun, koşmamalıydım, olduğum yerde kalmalıydım. Hızlı bir koşucu değilim. Yüksek yerden vazgeçtim. Lanet olsun.

Kendimi sorgulamam için artık çok geç.

Canavar arkamda bir yerde uluyor ve nefesim kesiliyor. Hızla kenara, bir ağaç kümesinin arkasına kaçıyorum. Sırtımı bir ağaç gövdesine dayadım ve sopamı kavrayarak bekledim.

Çıtır çıtır yaprakların üzerinde dörtnala koşan pençeler. Sonra durur, rahat edemeyeceği kadar yakındır.

Çıtır çıtır yapraklarda bir pençenin kayması ve basılması, sonra diğeri. Kesin *bir koklama* sesi.

Tilkiyi takip eden bir tazı gibi kokumu takip ediyor. Tilkiler akıllıdır -Akıllı ol, Louisa. Bir şeyler düşün.

Yavaşça eğilip yerden sessizce birkaç gevşek taş koparıyorum. Sonra onları çalılıkların içine fırlatıyorum. Çarpmanın uzaktan gelen gümbürtüsü ve hışırtısıyla canavar açgözlülükle inliyor ve sese doğru uzaklaşıyor.

Daha büyük, daha kalın ağaçlardan oluşan bir koruya ulaşana kadar koşabildiğim kadar koşuyorum. Ne yazık ki en alt dalları ulaşamayacağım kadar yüksek, ama en büyük gövdelerden biri bir bahçıvanın kulübesi büyüklüğünde ve üzerinde geniş bir açıklık var. gövdesinin dibinde, köklerine yakın bir yerde. Sanki uzun zaman önce iki ağaç birleşip tek ağaç olmuş gibi görünüyor.

Ağaç yarı ölü görünüyor ve gövdesi boyunca büyüyen ışıldayan mavi mantarlar havayı tuhaf, küflü bir kokuyla kokluyor. Ama seçici olacak bir yerde değilim.

Kendimi çatlağa sıkıştırırken, Lir'le aylar önce böyle bir yerde nasıl saklandığımızı hatırlamadan edemiyorum. Yalnızdık, fındıkkıran lanetini kırabilmek için Bitmeyen Havuz'a ulaşmaya çalışıyorduk.

O zamanlar onu çok istiyordum. Onun ilgisini, yakınlığını arzuluyordum. Bazen benimle küçümseyici bir şekilde konuşmasından nefret ediyordum, ama aynı zamanda bunu arzuluyordum, tıpkı birinin yumuşak bir yemeğin içindeki baharatın sıcaklığını arzulaması gibi. Saklandığımız zaman O ağacın kovuğunda, ondan beni tekrar ısırmasını istedim. Ama ben bundan daha fazlasını istiyordum ve o da bunu biliyordu.

Başımı gövdesine yaslayıp bir an için gözlerimi kapatıyorum ve o konuşmayı dün gibi hatırlıyorum.

"Neden, Lir? Beni istediğini itiraf etmekten neden bu kadar korkuyorsun? Duyduğuma göre, pek çok Fae insanlarla yatıyor. Bunda yasak bir şey yok."

"Ama ben sadece seninle yatmak istemiyorum!" dedi. "Tanrım, kokunu sakladığında biraz rahatlayacağımı düşünmüştüm ama bu hiç bitmiyor, bu "Senin yanındayken savaşmalıyım. Yemek ve seks gibi koktuğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bana daha fazlası gibi kokuyorsun. Kokun... şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor. Bana göre uyarlanmış, karşı koyamayacağım tek koku olarak tasarlanmış. Babamın Seçilmiş'ini bulduğunda böyle tarif ettiğini duymuştum.

Annem."

Sonra da bu kelimeyle neyi kastettiğini açıkladı: Seçilmiş.

"Kraliyet Fae'leri yaşamları boyunca böyle bir kokuya sahip birden fazla potansiyel eşle karşılaşabilir ya da hiç karşılaşmayabilir. Bu kadersel bir eşleşme değildir.

Ama koku iki varlığı birbirine çeker. Ve eğer aşkı bulurlarsa, birbirlerinin Seçilmişleri olabilirler. Bu başka hiçbir yerde olmayan bir bağıdır.

Peri deneyimi, sadece hükümdar ve onun seçtiği eşi arasında yaşanır. Ve bu bağ, çoğu Fae'nin ya da insanın bilebileceğinden çok daha üstün bir zevk, çok daha kalıcı bir sadakat ve çok daha doyurucu bir aşk getirir."

Sanırım o zamanlar Seçilmiş bağına çok dar bir bakış açısı vardı, ya da belki babası onu yanlış bilgilendirdi. Açıkça görülüyor ki "hükümdar ve onun seçilmiş eşi" böyle bir bağı deneyimleyebilen tek Fae değil, çünkü Banrion'un kendisinin de geçmişte bir eş bağı vardı. Belki de Lir'in babasının ve sadece ülkenin hükümdarının gerçek bir bağ yaşayabileceğine inanıyordu. Ama belki kraliyet soyundan gelen başkaları da bunu yaşayabilirdi ve Lir'in babası bunu kabul etmek istemiyordu.

Kulaklarım beni avlamak için geri dönen kurdun sesini ararken, zihnim Lir'in aylar önce o gece bana söylediklerini tekrarlamaya devam ediyor.

"Beni zorlayan tek şeyin senin kokun olduğunu sanıyordum - beni sana saplantılı hale getiren. Ama kokun artık benden gizleniyor ve ben hala bu hislere sahibim - seni kaybetme düşüncesinden duyduğum içsel korkuya, bu acıya,

Yanımdayken bile, çünkü yeterince yakın değilsin, çünkü sana ihtiyacım var - bedenine değil, sadece ona değil, daha fazlasına. Sana hayranım, Louisa. Kendine güvenine, keskin zekana, her şeye karşı duyduğun güzel coşkuya, kriz anlarındaki cesaretine hayranım. Senin gibi olmayı arzuluyorum. Keşke kendimi kaybedebilsem

tamamen senin içinde. Seni Faerie'deki yaşam hakkında korkutmaya çalıştığımı biliyorum - gitmeni istedim, çünkü o zaman bu ıstıraptan biraz olsun kurtulabilirdim. Kalırsan hayatının kısılacığını söylemiştim. Bunun olmayacağına söz veremem.

Doğru, ama eğer kalırsan, arada bir sana sarılmama izin verirsen ve bu gece yaptığın gibi bazen saçlarımı okşarsan, seninle her tehlike arasında duracağıma söz verebilirim."

Gururum okşandı, evet, ama korktum da, özellikle de şöyle dediğinde:
"Kanın bana değdiği anda, ellerinde canlandığım anda kalbim seni seçti. Buna karşı savaştım - yıldızlar, çok savaştım. Aklım bana senin aptalca bir seçim olduğunu, Kraliçe olarak yanımda yaşamaya uygun olmadığını söyleyip durdu. Ama yanıldığımı pek çok kez kanıtladın. Uygun olmayan bendim. Sen, sen inanılmazsın. Sen benim Seçilmişimsin."

O itirafından sonra - göğsünü yırtıp kalbini önüme serdikten sonra - korkumun beni ele geçirmesine izin verdim ve söyleyeceğim sözleri söyledim.

Şimdi çekilebilseydim. *"İstediğim bu değildi. Sadece seni becermek istedim."*

Sonra sustu. Kraliyet muhafızlarıyla buluşana kadar, çadırıma gelene kadar benimle bu konu hakkında bir daha konuşmadı. Fae'lerin nadiren yaptığı bir şey olarak benden özür diledi ve ben bu özrü kalbimde taşıdım. *"I Tanıştığımızdan beri sana söylediğim şeyler için özür dilerim Louisa. Hissettiğim acı ve kafa karışıklığı ne olursa olsun, sözlerimle kalbini yarmaya hakkım yoktu. Bunu affedemezsen anlarım. Ama beni sevip sevemeyeceğini, beni seçip seçemeyeceğini bir kez daha soruyorum. Eğer yapmazsan ve yapamazsan, seni yalnız bırakacağım. Bir daha itirafta bulunmayacağım ve seni bu konuda rahatsız etmeyeceğim."*

Ona korkumu, aramızdaki bağdan yorulacağımı ve sonunda onu inciteceğimi söyledim. O da şöyle dedi: *"Birini sevmek kalbini acıya açmaktır. Bunu anlıyorum ve kabul ediyorum. Eğer beni seçerseniz ve daha sonra benden sıkılırsanız, sizi mutluluğunuzu aramaktan alıkoymayacağım. Ama seni temin ederim,*

Seçilmiş bağ, türümün bildiği en keskin zevki sağlar. Bu zevki başka biriyle yaşadıktan sonra tatmin olacağınızı sanmıyorum.

Ben. En azından ben öyle duydum. Beni istedin, baştan çıkardın. Bana sahiptin. Şimdi karar senin. Seçim özgürlüktür."

Ve o anda seçtim. Düşüncesizce, onu seçtim. Aramızdaki bağı kabul ettim ve isteyerek onun hayatına adım attım.

Ne anlama geldiğini gerçekten anlıyor muydum? Hayır. Onu gerçekten tanıyor muydum? Tabii ki hayır, onunla daha yeni tanışmıştım.

Bu düşüncesizlik, bu anlayışsızlık seçimimi daha mı az samimi yapıyordu?

Hayır.

O zaman da ciddiymdim, şimdi de ciddiym.

Lir benim. Drosselmeyer'in evindeki fındıkkıranı ilk elime aldığımdan beri benim. O zaman bile beni büyülemişti. Ve onu yere düşürdüğümde, kolundan kopan parçayla yerde yattığını gördüğümde kalbim tepki verdi. Onu tamir edene kadar rahat edemezdim, sadece vaftiz babamın eseri olduğu için değil, onda beni çağıran bir şey olduğu için. Beni çağırdı.

Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. O başka bir formdaydı, korkunç bir lanet altındaydı ve ben onu düşünmeden edemiyordum, onun hasarını onarmak istiyordum.

Belki de önce ben onu seçtim.

Söyleyebileceğim kadarıyla saatlerdir buradayım ve pelerine rağmen soğuktan titriyorum. Kendi üzerime kıvrılıyorum, gerçekte ayak parmaklarım uyuşurken, uzuvlarımdan yayılan ısıyı hissediyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. I botlarımın içinde umutsuzca oynatıyorum.

O kadar acıktım ki, ağacın kovuğunun kenarında yetişen mantarlardan birkaçını koparıp yemeyi ciddi ciddi düşünmeye başladım. Ama parlak renkli, parlayan şeyler insanlar âleminde genellikle *zehir* anlamına gelir ve gördüğüm kadarıyla Peri'de de durum pek farklı değil.

Bacaklarımda ve kollarımda efordan ve gıdasızlıktan kaynaklanan titrek bir güçsüzlük var. Son yediğimden bu yana kaç saat geçti?

Belki kurt canavarı öldürmeyi başarırsam onu yiyebilirim ama açıkçası büyük bir dilim pastayı tercih ederdim. Babamın doğum günlerimizde bana ve Clara'ya aldığı gibi kuru üzümlü, kuru, ufalanmış bir kek değil; babam özellikle işle meşgul olduğunda yerel fırından gizlice sipariş ettiğimiz gibi, yumuşak, kalın krema ile nemli, lezzetli bir kek. Sütçüye, nalbanta ve ara sıra gelen öğretmenlerimize ödeme yapmak için sakladığı çantadan bozuk para aşırırdım. O kurtarılmış paralar bir düğme kutusunun dibinde yaşıyordu ve ben onlara "mutluluk fonumuz" diyordum. O pastadan bir dilim yemek için neler vermezdim ki -dişlerimi kremalı krema tabakasına, o yoğun, zengin, lezzetli-

Ormanın içinde bir yerde bir çılgılık duyuyorum. Tüylerim diken diken olurken, omurgamda ölümcül bir ürperti dolaşüyor. Hareketsiz kalıyorum, kurt canavarın avından memnun kalacağını ve peşimden gelmeyeceğini umuyorum. Bu korkunç bir düşünce ve muhtemelen bunu düşündüğüm için kötüyüm. Ama eğer bu benimle göz kamaştırıcı bir Fae arasında olacaksa bilemem...

Bekle...

O da ne? Yakınımda, kulağımın hizasında garip bir ses. Alçak, ağır, boğuk, tekrarlayan bir ses.

Nefes alan bir şeyin sesi. *Büyük bir* şeyin. Ve saklandığım ağacın hemen yanında oturuyor.

Hemen, içgüdüsel olarak, kendi nefesimi tutuyorum.

Ağacımın yanında oturan şey o uzaktaki çığlının sebebi olamaz. Bu da demek oluyor ki bu ormanda birden fazla tehlikeli yaratık var. Raptor Griem Dorcha civarında iyi avcılık yapıldığından bahsetmişti ama *ne* avladıklarını hiç belirtmemişti.

Ağır nefes alıp verme devam ediyor. Köpek sesi gibi. Kurt gibi. Kalın, aç, sert, hayvani bir nefes.

Soğuk parmaklarım silahımın etrafında daha sıkı kıvrılıyor.

Neden orada öylece oturuyor? Kokumu alıyor olmalı. Ya da belki mantarların tuhaf kokusu benim kokumla karışıyor ve yaratığın kafasını karıştırıyordur.

Ciğerlerim daralıyor, bu yüzden dudaklarımı aralıyorum ve tuttuğum nefesi olabildiğince sessizce bırakıyorum.

Nefes alışları değişiyor, hızlanıyor. Ritim neredeyse seksüel.

Clara burada olsaydı, şu anda ne düşündüğümü bilseydi, kaşlarını kaldırırdı. *Böyle bir zamanda neden seksi düşünüyorsun?*

Bundan daha uygunsuz bir an olamazdı.

Ve sırf onu şok etmek için cevap verirdim, *Çünkü ben seks takıntılıyım. Her zaman bunu düşünürüm. Ben böyle biriyim.*

Bana atacağı ilkel, dehşet dolu bakışı hayal ediyorum. Ya da belki de dehşete düşmezdi. Fin'le tanıştığından beri çok daha yaramaz ve maceraperest oldu, ya da Fin'in verdiği ipuçlarından anladığım kadarıyla ara sıra düşünüyor. Aslında, bence onların seks hayatı benim ve Lir'inkinden daha heyecan vericiydi. En azından bu yolculuğa kadar.

Tanrım, beynim. Tehlikedeyken yine yoldan çıkıyor. Odaklanmam gerek. Hayatta kalmalıyım. Kendimi kurtarmalıyım.

Ağır nefes alıp vermeler devam ediyor ve kar daha kalın yağmaya başlıyor, karanlıkta mavi ışıklı tüy parçaları. Görebildiğim tek şey bu ve etrafa bakmak için kafamı çatlaktan dışarı çıkarmaya cesaret edemiyorum.

Ama sonsuza kadar da burada kalamam. Bedenim gergin *bir* enerjiyle uğulduyor ve Lir'le dev köstebek faresinden saklandığımız ve çok ama çok hareketsiz kalmamız gereken zamanı hatırlıyorum. Saklanmak için yaratılmamıştım. Kaçmam ya da savaşmam gerekiyor.

Yavaşça pozisyonumu değiştiriyorum, sadece birazcık. Kurttan bir iz görürsem saldırmak için kollarımı daha iyi bir konuma getirmeye yetecek kadar.

Sadece küçük bir hareket.

Kurt gibi bir surat dönen karların arasından fırlayıp kovuğuma giriyor. Çıglık atarak sopamı canavara doğru savuruyorum ve ağzına vuruyorum. Geri çekildi

Ağaç kovuğundan çıkıp kenara yuvarlanmama yetecek kadar.

Hemen ayağa kalkıp koşmaya başladım. Ama parıldayan kar taneleri bana biraz ışık verse bile, gece ormanda koşmak çok tehlikeli. Saniyeler içinde ayak parmağımı bir kayaya çarptım ve çalıkların arasına doğru uçtum.

Yuvarlandım ve omurgam bir ağaca çarpana kadar kırımın üzerinde geriye doğru çabaladım. Sopamı kaybettim. Hay sikeyim.

Alçak bir hırıltı soğuk kasvetin içinden süzülüyor ve ağaç gövdelerinin arkasında dolaşan kurt benzeri devasa bir form görüyorum.

Tam orada. Beni izliyor. Beni takip ediyor.

Kendimi toparlayarak tekrar koşuyorum, bu sefer dikenlerin arasından geçiyorum. Dikenler pelerinime takılıyor ve beni dolaştırıyor, ta ki giysiyi çözüp geride bırakmak zorunda kalana kadar.

Koşmaya devam ediyorum, buz gibi havayı ciğerlerime çekiyorum, gecenin içine sıcak nefesler üflüyorum. Sağ yanımda, kaburgalarımın hemen altında ağırlar var ve kalçalarım titriyor.

Derin bir nefes almak için çaresizce durup eğiliyorum ama bir türlü alamıyorum. Soluk soluğa kalıyorum ama hava ciğerlerimin dibine kadar gitmiyor, tıpkı çaresizce ihtiyaç duyduğum gibi.

"Kahretsin," diye hıçkırıyorum. Korkum ve fiziksel eforum arasında kalbim korkutucu bir hızla çarpıyor. Sakinleşmem gerekiyor ama avlanırken kim sakın olabilir ki?

Sonunda tatmin edici bir nefes almayı başarıyorum ve acele ediyorum. Bu sefer koşmaktan çok topallayarak koşuyorum ve yine de yanlış adımlar atmamı başarıyorum.

bir yamaçtan aşağı yuvarlanır. Daha fazla diken. Pürüzlü kayalar. Kendimi kurtarıyorum, bu sırada eteğimin yarısı ve bir kolumun bir kısmı yırtılıyor. Bacaklarım morarmış, ellerim ve kollarım kanıyor ama yine de koşuyorum.

Barınağa ihtiyacım var. Başka bir silah. Yüksek bir yere. Yardım edin.

Yarı donmuş bir dere yıldız ve kar ışığında parıldıyor. Üzerinden atlamaya hazırlanırken, karanlıktan kocaman bir şekil fırlıyor ve göğsüme çarpıyor. Yere yığıldım, uzun bacakları ve keskin tırnaklı pençeleri olan hantal bir canavar tarafından kısırıldım.

Kurt yüzümün üzerinde beliriyor, sivri kulakları ve tüylü omuzları soğuk çivit rengi gökyüzüne ve gri bulutlara karşı silüet oluşturuyor. Düşen Kar, iri cüssesinin etrafında minik mavi ateş böcekleri gibi dans ediyor.

Ağzını indirerek önce yanağımı, sonra da boynumun kıvrımını kokluyor. Ondaki alçak bir memnuniyet sesi yükseliyor ve uzun

Dilim dışarı kayıyor, ıslak bir şekilde yüzümü okşuyor.

Yaltaklanıyorum ve iki büklüm oluyorum, onu savuşturmaya hazırlanıyorum ama o ağırlığını üzerime yerleştiriyor.

Ve sonra vücuduma *uzandı*.

Garip olan şu ki, hala korkuyor olsam da, o sıkı ağırlık beni sakinleştiriyor. Özellikle de kurt canavarı iki ön pençesini göğüslerime yerleştirip ağzını onların arasına dayadığında, tüylü kaşları yüzümü izlerken seğirdiğinde.

Bana saldırmıyor.

Vücudunun sıcaklığı içime sızarken orada hareketsiz kalıyorum.

Kar yağışı yine azaldı; şu anda sadece çiseliyor.

Birkaç dakika sonra kurt nemli burnunu göğüslerimden birine daha sert sokuyor, sonra açıkta kalan deriyi coşkuyla yalamaya başlıyor.

"Bu çok garip," diye fısıldıyorum.

Sızlanıyor, ağzını kulağımın altındaki hassas deriye dayıyor ve yorgun bir rahatlamayla iç çekiyor.

Elimi yavaşça kaldırıp boynunun yan tarafına koyuyorum. Kürkü siyah, parlak, yer yer neredeyse dalgalı ve beklediğimden daha yumuşak.

Bir çığlık daha ormanda yankılanıyor. Kurt başını sertçe kaldırıyor, kulakları seğiriyor.

Sonra bana baktı.

O anda bulutlar değişiyor ve ay ışığı ikimizi de yıkıyor, gözlerini aydınlatıyor ve bana ilk kez renklerini gösteriyor.

Ortasında kar taneleri olan yeşil gözler.

Duyguların çatışması benim için çok fazla. Dehşet, şok, neşe, keder, umut, korku... Bunlarla başa çıkamıyorum ve donup kalıyorum.

Ona bakıyorum.

Kurt gırtlığından çıkan özlem ve keder dolu hafif bir ıslıkla tekrar sızlanıyor ve yanağımı yalıyor.

Lir.

Beni tanımıyor. Hatırlamıyor. Ama yine de *burada*.

Bu halimle bana duyduğu çekim kaderle, sevişmekle, görünüşümle, hatta kokumla ilgili değil, çünkü sarayıma bahse girerim ki Banríon kokumu bir şekilde kopyaladı ve görsel ikizlerimi onunla ıslattı. Bu ormanda bana benzemek ve muhtemelen benim gibi kokmak için büyülenmiş kadınlar dolaşıyor ve yine de o burada.

"Seni güzel, imkânsız piç," diye boğuluyorum. Yavaşça onu geri itiyorum, böylece oturabiliyorum. Yanımdaki kalçalarının üzerine oturuyor, uzun çenesiyle nefes nefese kalmış, beklentiyle beni izliyor.

"Banrion'a geri dönmeliyiz," diyorum ona. "Söylediklerimden bir şey anlıyor musun? Onu nasıl bulacağımızı biliyor musun?"

Lir'in gözleri onun gözleri ama açık, masum, yavru bir şefkat dışında her şeyden yoksunlar. O anlamıyor.

Ama ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaştığımda hırlıyor.

Dikkatle geri dönüyorum. Boynundaki ve omuzlarındaki tüyler saldırganlıkla kabarıyor. Başını eğmiş, kulaklarını geriye atmış ve dişlerini göstermiş. Uyarı çok açık. Eğer kaçarsam, beni kovalar. Gitmeye çalışırsam, kalmamı sağlayacaktır.

Ne yapacağımı düşünürken bir ses gecenin sessizliğini yarıyor; keskin, delici bir ıslık, kış rüzgârı kadar soğuk.

Anında kurdun kulakları dikildi. Yaprakları kaplayan hafif kar örtüsünün arasından ilerliyor, sonra arkasına bakıp bana havlıyor. Onu takip etmemi istediği çok açık.

Onu kimin çağırdığını söylememe gerek yok ve ona itaat etmesinden nefret ediyorum. Ama o benim gitmem gereken yere gidiyor ve benim yerim her halükarda onun yanı, ikimizden biri ne şekilde olursa olsun.

Bu kurt formu kesinlikle geçici olmalı. Banrion onu böyle bırakmazdı.

Ama onun insan formunda olması gerektiğini hiç belirtmedim.

Bedava.

İşte bu yüzden perilerle pazarlık yapılmaz Louisa, seni lanet olası Salak.

Lir-kurdunun peşinden ormanda tökezlerken, pazarlığımızı daha iyi ifade edebileceğim tüm farklı yolları düşünüyorum. Kapatabileceğim tüm boşlukları. Sadece tüm açıları düşünmemiştim. Strateji ve hızlı analiz konusunda çok iyi olan beynim beni hayal kırıklığına uğrattı.

Lir ve ben ağaçların arasında yürürken, koşan ayakların sesini duyuyorum. Görsel ikizlerimden biri çılgınca hıçkırarak yanımdan hızla geçiyor. Bir hırıltı geceyi yırtıyor ve iki büyük şekil onun peşine takılıyor, çeneleri geniş ve yırtıcı. Kurtlar onun üzerine atlıyor, dişleri omuzlarına batıyor ve onu yere indirip etini parçalamaya başlıyorlar. Büyüsü titriyor ve kırılıyor, pembe tenli ve beyaz boynuzlu bir Fae ortaya çıkıyor.

Yüzünü göremiyorum, emin olamıyorum ama sanırım kraliyet muhafızlarımızdan biriydi.

Bir ılık atarak ona doğru ilerliyorum ama Lir hırılıyor, bedeniyle yolumu kesiyor ve kolumu sertçe itiyor. O kurtlara ve ödüllerine daha fazla yaklaşmama izin vermiyor.

Gardiyanı kurtarmak için çok geç olduğunu biliyorum ama onu orada bırakmak beni üzüyor.

Onun ölümü kalbime yerleşiyor, yorgun ayaklarımdaki sızıdan daha kötü, donuk bir acı.

Yanımda Lir'le birlikte, diğer kurtların dehşetinden dolayı iyi bir tempo tutturmayı başarıyorum. Artık her zamankinden daha fazla titriyorum, sadece soğuktan ve yiyeceksizlikten değil, sinirlerimdeki gerginlikten de.

Soğuk giderek kötüleşiyor. Ve yürüdükçe kar kalınlaşıyor, ağaçların arasında göz kamaştırıcı beyaz girdaplar oluşturuyor.

Rüzgâr ağaç gövdeleri arasında kesiliyor ve savrulan dallarda uğulduyor. Sanki ormanın öfkesi yükseliyor.

Üzerimizdeki kollarda parıldayan buz sarkıtları oluşuyor ve ölümcül bir anilikle düşüyorlar. Lir ve ben onlardan kaçınmak için kenara atlamak zorunda kalıyoruz. Biri kolumun üst kısmını, diğeri elimin arkasını kesiyor.

Banrion bizi test etmeye mi yoksa öldürmeye mi alışıyor?

Sonunda ölümcül buz sarkıtları düşmeyi bırakıyor ama kar fırtınası şiddetleniyor, çığlık çığlığa esen rüzgâr o kadar şiddetli ki yavaşlayarak acı verici bir şekilde yürümek zorunda kalıyorum. Lir-kurt yanıma geliyor, kolumun altından dürtüklüyor. O kadar uzun ki biraz omuzlarına yaslanabiliyorum.

Sonunda, uzun, çok uzun bir süre sonra, önümde açık bir arazi görüyorum. Neredeyse ormandan çıktık.

Ormanın saaklarından dışarı adım attığımızda, yüzümü ısırın rüzgârdan ve yağın kardan korumak zorunda kalıyorum. Parmaklarım soğuktan o kadar çok acıyor ki, zor dayanıyorum. Önümüzde, Griem Dorcha'nın duvarına doğru eğimli bir zemin uzanıyor. Orman ile duvar arasında aralıklarla birkaç ağaç duruyor ve bu buzla kaplı ağaçlardan birinin altında Banrion var. Ellerinden buz sarkıtları gibi uzun pençeler uzanırken, içinden pervasız, muhteşem bir büyü akıyor.

İkizler onun arkasına sinmiş, kar fırtınası şiddetlenirken birbirlerine tutunmuş, gözlerinde acıma ve dehşetle beni ve Lir'i izliyorlar. Bu sefer başka tanık yok.

Lir-kurdu bileğimi nazikçe ağzına alıyor ve sahibine avının ganimetini getiren bir evcil hayvan gibi beni Banrion'a doğru çekiyor.

"Bu lanet olası bir şaka." Banríon'un dudaklarında hain bir gülümseme titriyor. Lir-kurduna bakıyor, gözleri vahşi ve öfkeli. "Hepsi ona benziyordu, onun gibi ses çıkarıyordu, onun gibi kokuyordu ve sen bana *onu* getirdin. Nasıl getirdin? Nasıl mı? Her zaman nasıl biliyorsun?"

Kız ona bağırırken Lir-kurt bileğini bırakıyor ve geriye doğru büzülüyor. İkizler bir adım öne çıkıyor ve Fintan Lir'in kafasını kavrayıp hareketsiz hale getirirken, Fionn çenesini açıp dilini çıkarıyor. Büyü orada yazıyor olmalı, tüm vücut değiştirme için görünmez bir mürekkep kanı tılsımı. Lir sızlanırken, Fionn kardeşinin bileğinin arkasını keser, tüy kalemini kanına batırır ve büyüü çözer.

İşini bitirdiği anda kurt Lir'e dönüşüyor. O olduğunu bilsem de, bu keşifle midemden bir heyecan geçiyor.

Hareketsiz duruyor, kara başı Banríon'un öfkesi karşısında eğilmiş.

"İkiniz de bu bağı hak etmiyorsunuz," diye kükrüyor, siyah gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Ne sen, boyun eğmek için yalvaran asil kanlı zayıf çocuk, ne de kokusundan ağzının suyu akan insan fahişe. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Beni kandırıyorsun.

Bir şekilde benimle oynuyorsunuz, benimle alay ediyorsunuz. Dün geceki maskaralıklarınızı görmekten zevk aldığım için kendimden nefret ediyorum... İkinizden de nefret ediyorum, sizi sefil, sızan *solucanlar*..."

Banríon'un pençeleri uzuyor ve sağ elinin dört parmağını Lir'in boynuna saplıyor.

Çılgılık atıp ileri atılıyorum ama İkizler kollarımdan tutup beni geri çekiyorlar.

Lir boğuluyor, kan tükürüyor, kendi pençeleriyle Banríon'u tırmalıyor ama Banríon duraksamıyor. Onu boynundan tutup yamaçtan aşağı, ormanın hemen kenarındaki düz bir alana sürüklüyor.

"O ne yapıyor?" İkizlerin tutuşuna karşı hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. "Seni öldürecek," diyor Fintan ve Fionn mırıldanıyor, "En iyisi burada kalmak."

"Hayır, hayır!" Gücümün son kırıntılarıyla mücadele ediyorum ama yorgunum,

Yaralıyım, açım, neredeyse hiçbir şeyim kalmadı. Kurtulamıyorum. Ona yardım edemem.

Banríon Lir'i sırt üstü yere fırlatır, bacaklarını ve kollarının üst kısmını buzla kaplayarak onu hareketsiz hale getirir. Elllerinde buzdan sivri uçlar belirir ve onları Lir'in gözlerine, kulaklarına, burun deliklerine saplar. dilini çıkarır ve bir buz bıçağının keskin kenarıyla keser.

Elini bileğinden kavırıyor, parmak uçlarını kesiyor. Aynısını diğer eline de yapıyor.

Çığlık atıyorum, kükrüyorum, sesim kısılıyor, çaresizim ve içimde ölüyorum, Banríon'a lanetler yağdırıyorum, İkizlerin demir pençesiyle savaşıyorum. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum, vücudumda şişen korku ve aciliyet beni öldürecekmiş gibi, onu öldürüyormuş gibi.

Eğer o kaybolursa, ben de ölürüm.

Sonunda Banríon Lir'in parçalanmış bedeninden uzaklaşıyor, göğsü kabarıyor. "Ona dokunamaz, koklayamaz, göremez, tadamaz ya da duyamazsın!" diye bağırıyor uğuldayan rüzgârın üzerinden. Lir'in bacaklarının etrafındaki buz gıcırıyor ve esniyor.

Kemikleri çatlıyor. Dilsiz ağzından acı içinde haykırıyor.

"Ve sen yürüyemiyorsun," diyor öfkeli bir neşeyle. "Şimdi değerli Seçilmişini bul da görelim!" Adamın bedenini bağlayan buz parçalıyor, sonra da

onu yüzüstü yere, yerde giderek kalınlaşan kar örtüsünün içine atar.

Gözlerinde çılgınca bir amaçla, yamaçtan yukarıya doğru yürüyor.

Ben.

Banríon yaklaştıkça, İkizler geri çekiliyor ve beni kendi halime bırakıyorlar.

Kader. Sendeleyerek ilerliyorum, ölmeyi bekliyorum, ölmeden önce iyi bir yumruk atmayı umuyorum.

Ama Banríon beni öldürmüyor. Bileğimin etrafında siyah buzdan bir zincir oluşturuyor ve onu yakındaki bir ağaca sabitliyor. Ona zarar vermek için çaresizce zincire doğru hamle yapıyorum ama ulaşamayacağım bir yerde.

"Kal ve onun acı çekmesini izle," diyor.

"Çok kötüsün amina koyayım," diye çıkışıyorum ona. "Unvanına rağmen hükümdar falan değilsin, sadece korkak bir tacizcisin. Ben senin asla olamayacağın kadar kraliçeyim. Bir zamanlar sana acırdım, ama şimdi senden nefret ediyorum. Anlamadığın şeylerden nefret ediyorsun ve asla sahip olamadığın şeylere sahip olduğumuz için bizden nefret ediyorsun. Sen acımasız, kıskanç, lanet bir *amcık*sın."

"Ve sen burada öleceksin," diyor sırtarak. "Donarak öleceksin. Ve o da ölebilir. Eğer iyileşmeyi başarırsa, kan boşalana kadar beni becermesini sağlayacağıma inansen iyi edersin. Kısıtlama iğrenç bir şekilde abartılıyor."

İkizlere bir parmak şıklatarak Griem Dorcha'ya doğru geri adım atıyor. İkizler onu uysalca takip ediyor ve bana sempatik bakışlar atıyorlar.

Acımalarından nefret ediyorum. Bu gerçek bir cesaret ya da empati değil.

Bana ya da Lir'e bir faydası yok. Onlar acımasız bir kraliçeye hizmet eden zayıf korkaklar.

Sakinleştğinde, sözlerinden ve hareketlerinden pişman olabilir. Hayatlarımızı bağışlayacak ve ikimizi de içeri, hapishanenin sığınağına geri getirecek kadar kısa sürede yumuşayabilir. Ama ona bir daha asla en ufak bir güven duymayacağım. Tanıştığım hasarlı ama makul kadın, kıskançlığının, acısının ve umutsuzluğunun tüm bilgeliği ve mantığı ve bir zamanlar sahip olduğu merhamet kırıntılarını boğmasına izin verdi.

Çağırdığı fırtına o gidince azalmıyor. Aksine daha da kötüleşiyor. Kar kalınlaşıyor, dondurucu rüzgar tarafından vahşi girdaplara savruluyor, Lir'in buruşmuş bedenini hiç göremeyene kadar.

Gözyaşlarım yanaklarımda dondu. Tenimde çatırdadığını hissedebiliyorum. Kar taneleri kirpiklerimde toplanıyor ve onları göz kırparak uzaklaştırıyorum. Soğuktan titriyorum ama en azından henüz tamamen uyuşmuş değilim.

Lir'in adını haykırmaya çalışıyorum ama mürekkep kanı pazarlığı bana izin vermiyor. Kulaklarına o buzlu çivileri sapladıktan sonra beni zaten duyamazdı. Herhangi bir iksir ya da büyü olmadan, o yaraların doğal yollarla iyileşmesi ne kadar sürer bilmiyorum. İyileşme hızı her Fae için farklıdır ve bazen, yaralar yeterince kötü ve enerjileri çok düşükse, ölümcül olmaması gereken yaralardan bile Solabilirler.

Arkadaşım şu anda karda ölüyor olabilir. Gözleri görmüyor, sesi çıkmıyor, duyamıyor ya da yürüyemiyor, soluyor, griye dönüyor olabilir. Ben burada, bu ağaca zincirlenmiş halde otururken vücudunda çatlaklar oluşacak ve küle dönüşecek.

Ona gideceğim. Bileğimi kırmak ve elimi koparmak zorunda kalsam da umurumda değil. Banríon'un buzdan zinciri kırılmaz olabilir ama ben değilim.

Dönen karların arasında karanlık bir şekil gördüğümde zihinsel olarak kendimi çabaya, ıstıraba hazırlıyorum. Alçak ve pütürlü bir şey. Bir şey.

Bu Lir. Tepeye doğru, karda sürünerek ilerliyor, parçalanmış parmakları beyaz üzerinde kırmızı çizgiler bırakıyor. Vücudunu sırtında taşıyor. Ön kolları ve dirsekleri, kırık bacakları arkasından sürükleniyor. Gözleri görmüyor. Kulaklarından ve burnundan kan damlıyor, çenesini lekeliyor. Ve yine de doğruca bana doğru geliyor.

Ve ben kırılıyorum.

Kalbimden daha derin bir yerde, varlığımın tam merkezinde, kırılıyorum ve kanıyorum.

"Neden bırakmıyorsun?" Beni duyamayacağını bildiğim halde haykırıyorum. "Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığım halde neden beni sevmekten vazgeçmiyorsun?"

Beni seçmen için, beni bu kadar çok istemen için hiçbir neden yok. Ben buna layık değilim."

Hala kendini bana doğru sürüklüyor. Yaklaşıyor, daha da yaklaşıyor. Zincirim sonuna kadar sürünüyorum ve ona doğru uzanıyorum.

"Seni seçiyorum," diye hıçkırarak bağıyorum. "Seni seçiyorum ve yaşadığım sürece bunu tekrar tekrar yapacağım. Söz veriyorum sevgilim, söz veriyorum."

Titreyen, hasarlı parmakları dizimin üzerinde kayıyor. Biraz daha ilerledi. İşkence görmüş başını kucağıma koydu.

Ve o değerli başın üzerine eğildim, kollarımı o kanlı yüze doladım, hıçkırarak ağladım, kırıldım.

"Beni mantığın, aklın ve kaderin ötesinde seviyorsun," diye fısıldıyorum ona. "Senin aşkın acımasız. Benimki de öyle."

Biraz kaykılıp yüzünü gökyüzüne çeviriyor ve ben ağlarken gözlerimden sıcak yaşlar doğrudan onun gözlerine düşüyor.

O gözyaşları yere düştüğü anda, harap olmuş gözbebeklerindeki kar taneleri yeşil bir parıltıyla yanıp söner.

Bu parıltıyı daha önce de görmüştüm, bu özel tonu. Bir lanetin kırılma rengi.

Nefes nefese kaldım, hâlâ ona doğru eğiliyordum ve iki damla gözyaşımın daha gözlerine damlamasına izin verdim.

Ve kar taneleri eriyip gidiyor, geriye sadece berrak yeşil kalıyor. Lir göz kırpmıyor.

Bana bakıyor.

Aramızda donmuş bir berraklık, bir farkındalık anı var. Zihninin hızla çalıştığını, hatırladığı anıları gözden geçirdiğini, hepsini sıraladığını ve durumu değerlendirdiğini görebiliyorum.

Beni tanımak.

Sonra... kim olduğunu hatırlıyor.

Bir Faerie Lordu. Seelie Kralı.

Bu unvan doğuştan gelen muhteşem bir hak, tanık olmayanların hayal bile edemeyeceği bir güçle birlikte gelir; özellikle de krallık tehdit altındayken. Ne kadar zamandır Griem Dorcha'dayız bilmiyorum ama tüm kalış süresi onun güvenliğine ve refahına yönelik uzun bir saldırı oldu. Ve o saldırı altındayken krallık da saldırı altındadır. Bu da, içinde yatan daha derin enerji kuyusundan yararlanabileceği, daha hızlı iyileştirme güçlerine erişebileceği ve sahip olduğu en dramatik yetenekleri çağırabileceği anlamına geliyor.

Gözlerimin önünde iyileşmeye başladı bile. Parmak uçları tekrar büyüyor. Yırtık kulakları iyileşir ve derisindeki kan kaybolur. Onun Burun delikleri titriyor ve dili düzelirken ağzını açıp "Louisa" diyor.

Sonra gözleri şok ve suçlulukla açılır. "Tanrım, ben başka biriyle yattım-" "Hayır!" Elini sıkarak araya giriyorum. "Sen yapmadın. Her seferinde ben yaptım. Her şeyi açıklayacağım ama şu anda tehlikedeyiz."

"Banrion'dan." Ayağa kalktı, sertçe başını salladı ve kırık bacaklarından birini düz bir şekilde iyileşmesi için mide bulandırıcı bir şekilde düzeltti. "Siktir et o kaltağı."

Kısmen hıçkırık olan bir kahkaha atıyorum. Sırtımda garip bir his var - Fintan'ın üzerime yazdığı büyü yok oluyor, pazarlığın önemli bir koşulu değiştiği için Lir'e tekrar her şeyi söyleme özgürlüğüne sahip oluyorum.

"Bence anıların artık güvende," diyorum ona. "Ve biz gittiğimizde onları kaybedeceğini sanmıyorum. Anladığım kadarıyla onları çalan büyü buranın etrafında bir duvar gibi ve sadece içeri giren insanları etkiliyor. Banrion diğer herkesin hafıza kaybının kalıcı olduğunu söyledi. Sen kendininkini geri aldın çünkü ben senin eşim ve birbirimize bağlıyız, bu yüzden anıların yok edilmedi, bastırıldı ama muhafızlarımızdan bazıları öldü, belki de hepsi ve-"

"Louisa." Sesi derin, şefkatli ve çılgınca gevezeliklerimi nazikçe bastırıyor. Bir eliyle yüzümü kavıyor. Diğer eliyle zincirimi kavıyor ve toz haline getiriyor. "Tatlım, çok güçlüydün. Nelere katlandığını hayal bile edemiyorum-"

"Her şey bitti," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yeniden kabarıyor. "Artık her şey bitti."

"Dün gece ne dediğini hatırlıyorum. Senin yanında olamadım. Seni incittim, bencillik ettim-"

"Hayır. *Hayır.*" Başını yukarı çekiyorum, yüzünü ellerimin arasına sıkıştırıyorum, anlaması için umutsuzca çırpınıyordu. "Sadece sen değil. İkimiz için de. Tanıştığımızda sana yaptığım şeyler... O zamanlar ve o zamandan beri her gün aptalca, bencilce ve hatalıydım. Ve eminim yine aptalca, bencilce ve hatalı olacağım, ama öyle olmamak için çabalayacağım, bilinçli olarak *çabalayacağım*. Bu aşk için çalışacağım, çünkü bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi şey." Tereddüt ediyorum ve sonra kendim hakkında söylediğim en cesur sözleri söylüyorum. Umarım bu sözlerin tamamını bir gün inanmak. "Tüm kusurlarıma rağmen böyle bir aşkı hak ediyorum, sen de öyle."

Lir beni kendine çekti. Beni usulca öpüyor ve vücudunun sıcaklığı benimkine akıyor, beni ısıtıyor, tıpkı onun gerçek gücünü ilk kez gördüğüm o gün Bitmeyen Havuz'da olduğu gibi beni iyileştiriyor.

Biz öpüşürken, formu genişliyor, boyu uzuyor ve genişliyor. Normal boyunun on katına kadar uzayabiliyor ama bu sefer o kadar ileri gitmiyor, sadece yarım beden büyüyor. Yine de kocaman ve güçlü; sırtından metalik gümüş ejderha kanatları fırladığında içimden alkışlamak geliyor.

Beni karlı zeminden kaldırıyor, kollarına alıyor ve Griem Dorcha'ya doğru yola çıkıyor.

OceanofPDF.com

Banríon bizi bekliyor.

Anılarım geri döndüğünde, Louisa ile aralarındaki pazarlık sona erdiğinde bunu hissettiğine inanıyorum. Onun için geleceğimi biliyordu.

Onunla yaptığım her konuşmayı hatırlıyorum.

Louisa'nın haberi yok. Banríon bana onun gerçek adını söyledi, Caitríona. Bana geçmişinden ayrıntılı hikayeler anlattı. Bana itiraf ettikten sonra her birini bastırdı ama anılarımın geri dönebileceğini tahmin etmiş olmalı. bir gün. Sanırım birilerinin onun hakkındaki tüm bu şeyleri bilmesini istiyordu. Bugünkü hasarlı ruhunu yaratan uzun işkenceleri ve paramparça olmuş umutlarını anlamasını.

Birinin onu görmesini istiyordu. Önemsemesini.

Ve birçoğumuzun yaptığı gibi, o da bu konuda tamamen yanlış bir yol izledi.

Banríon'un büyük salonunun kapısında Louisa'yı yere bıraktım. Karda çıplak ve kırık bir halde bırakılmıştım ama Seçilmişlerim sayesinde yeniden bir bütün oldum. Makamıma uygun kıyafetleri hak ediyorum, kraliçem de öyle. Ben

kuzenim kadar yetenekli ya da yaratıcı değilim ama Gördüğüm ve dokunduğum kıyafetleri taklit ederek kendim için güzel bir takım elbise ve zengin bir pelerin yapıyorum. Louisa için, giydiği yırtık pırtık elbisenin yerine sıcak tutan, uzun kollu bir elbise ve ona da bir pelerin yapıyorum.

Bu halimle eşimin üzerinde yükseliyorum, ancak o hiç görmediğim kadar asil görünüyor - belki de çektiği acılar yüzünden ayılmış. Sunduğu ciddi özgüveni sevsem de, evlendiğim şamatacı, güneşli Louisa için kalbim kan ağlıyor ve bu sınav geçtikten sonra o yönünü geri kazanmasına yardım edeceğime yemin ediyorum.

Şimdilik, kral olarak görevimi yerine getirmeli ve bana ve benimkilere bu kadar zarar veren kişiye karşı adaleti sağlamalıyım.

Louisa ve ben Akıl Aynası'na ve Banríon'un tahtına doğru ilerlerken, hepsi boş olan buz gibi koltuklara bakıyorum.

"Onları gönderdin mi, yoksa hepsini öldürdün mü?" Ona sesleniyorum. "Birçoğu Lúbra'da, birçoğu da av sırasında ormanda öldü."

Banríon cevap veriyor. "Geri kalanlar, senin için araya girerek beni kızdıran üç kişi hariç, kendi bölgelerine gönderildi."

Buzdan pençeleri, köpüklü kürkleri, parıldayan inciler ve dantellerden oluşan bir denizde buzun üzerine yayılmış olan eteklerinin kumaşına kıvrılıyor. Kumaşı kendine doğru toplarken, buzun üzerinde yüzüstü yatan üç bedenin üzerinden kayıyor.

İkizlerin derileri çoktan grileşti ve çatlıyor. Umutları tükenmiş.

Raptor, soluk yeşil kanatlarının arasında yüzü koyun yatıyor. Ne durumda olduğunu söyleyemem.

Louisa keder ve öfke karışımı boğuk bir ses çıkarır. O Umutsuzca bana bakıyor ve ben başımı sallayınca Raptor'a doğru koşuyor, yeni iyileşmiş vücudunun tüm gücünü kullanarak onu ters çeviriyor.

Tahtın ve içindeki ince Fae'nin üzerine çıkana kadar buzun üzerinde ilerlemeye devam ediyorum. Şimdi çok küçük görünüyor. Anılarım onun gücü tarafından hapsedildiğinde olduğundan çok daha az tehditkâr.

Hakkını yemeyelim, buz büyülerinden hiçbirini çağırmıyor ya da kendini savunmaya çalışmıyor. Böyle bir dövüşün ne kadar çabuk ve kararlı bir şekilde sona ereceğini biliyor. Hafızam sağlamken, sahip olduğum her güce nasıl erişeceğimi biliyorum. Bir şahinle dövüşen bir solucan da olabilir.

"İşin bu noktaya geleceğini biliyordun,"

diyorum. "Olabileceğinden

şüpheleniyordum."

"Sona ermeden önce söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

İrisleri, gözlerinin lacivert kürelerine karşı soluk halkalar halinde parlıyor. Dudakları önce geriliyor, sonra konuşurken biraz titriyor. "Sadece bu *adil* değil. Adil ya da doğru değil. Hangi kader ya da tanrı yıldızı size bu görkemli bağı verdiyse ve benimkini zehre dönüştürdüyse, bu adaletsizlik için sonsuz acıyı hak ediyorlar. Hangi güç bu insan kızın hüküm sürmesi gerektiğine karar verdiyse Ben yüzyıllar boyunca esaret altında yaşarken, bu ölçsüz bir kötülüktür ve son derece adaletsizdir."

Louisa, Raptor'un yanındaki yerinden kalkarak konuşur. "Haklısın, bu adil değil. Hayat çok acımasız olabilir. Ancak çektiğiniz acıyı acımasızca başkalarına aktarırsanız - kendinizi daha iyi hissedebilmek için onlara duygusal ya da fiziksel olarak işkence ederseniz - bu en kötü zayıflık türüdür. I

Ne dediğimi biliyorum, çünkü bunu daha önce birçok kez yaptım, sevgili kız kardeşime bile. Artık bundan daha güçlü olduğumu düşünmek istiyorum. Daha iyi bir insan."

Louisa duraklar, nefesi yarı hıçkırıkla kesilir, elleri kenetlenir. "Hayatının sonunda, sihrinle harika şeyler yapabiliydin ama bunun yerine başkalarından çalmayı, onları kullanmayı, son günlerini tamamen kendinle ilgili hale getirmeyi seçtin - geçmişin, çektiğin acılar Hoşunuza gitmeyen ayrıcalıklar. Sana karşı yapılan yanlışların sana başkalarına kötü davranma hakkı. Ve böylece sizi incitenler kadar kötü oldunuz. Bu gerçekten çok üzücü. Senin için üzülüyorum. Ama sen bana sahip olduğum ilişkileri -eşimin sevgisini, tadını çıkarmam için bana verilen hayatı ve bugünden itibaren üstleneceğim sorumlulukları- hafife almamayı öğrettin. İçimde bir on yıl yaşlandığımı hissediyorum." Louisa göğsüne dokunuyor. "Artık daha akıllıyım. Ve bunun için minnettarım."

Banríon'un yüzü taş gibi sertleşti, buz gibi soğudu. Louisa'nın söylediği her şeyin doğruluğunu duyduğundan ve son günlerini boşa harcadığını anladığından şüpheleniyorum. Belki de her şeyden pişmanlık duyuyor ama bu noktada pişmanlık çok dayanılmaz, bu yüzden kendini sertleştiriyor. Son yargıya hazırlanıyor.

Ve bunu daha fazla geciktirmeden teslim ediyorum, çünkü bu onun neden olduğu kayıp ve ölüm için adalet olsa da, bundan intikamcı bir zevk almıyorum.

"Caitríona, Buz Leydisi, Seelie Kralı ve Kraliçesini hapsettin, tehdit ettin ve onlara zarar verdin. Bunu yaparak tüm krallığı tehlikeye attın. Bu yüzden cezan derhal ölümdür. İşlediğin suçlar yüzünden yok edilmeyi hak ediyorsun. Ancak tanrı yıldızları size acırsa, kurtuluşunuzu hak ettiğiniz güne kadar Vahşi Av'la birlikte at sürmeniz için sizi gökyüzüne göndermeyi uygun görebilirler. Şimdi git ve bizi daha fazla rahatsız etme."

Ona elimi sürmeme gerek yok - bildirimde bulunmam yeterli. Bu şekilde, bu tür bir tehdit altında, krallığın bir düşmanına ölüm ilanı derhal yürürlüğe girer.

Banríon'un derisi koyu griye döner. Çatallı beyaz çizgiler yayılır ve birbirine bağlanır, binlerce parçaya ayrılana kadar derinleşir. Bu parçalar, büyülü elbisesiyle birlikte toz halinde küle dönüşür ve eriyip gider.

Ayaklarımın altındaki buz yok oluyor. Taht, koltuk sıraları, duvarlardaki ve tavandaki dekoratif buzlar ve kristaller de öyle. Griem Dorcha'nın salonu bir kez daha düz taştan ibaret.

"Kahretsin, öldüğüne inanamıyorum," diyor Louisa. "Tanrı yıldızlarına şükürler olsun."

"Teşekkür ederim." Ona göz kırpıyorum ve yarım bir gülümseme veriyorum.

O da bana gülümsüyor, alaylarım karşısında gözleri parlıyor. Bundan sonra daha fazla alay etmem gerekecek. Belki Finias bana biraz ders verebilir.

"Raptor'u iyileştirebilir misin?" diye soruyor, sesi çekingen. "O nazık biri. Sen-biz buradayken bana yardım etti."

Kararsız, kıskanacağımdan ve onun acı çekmesine izin vereceğimden korkuyor. Ama kalbimde kıskançlığın izi bile yok. Eminim yine olacaktır - belki de o şerefsiz Kaptan Dónal'la ilgili olarak- ama bu olduğunda Louisa ve ben bunu tartışır ve birlikte üstesinden geliriz. Şimdilik Raptor'a karşı hissettiğim tek şey minnettarlık.

Onu iyileştirmek bir anlık bir iş. Kendine geldiğinde, Louisa Ben odanın içinde dolanıp bir sonraki hamlemizi düşünürken ona bir şeyler açıklıyor. İkizlerin bedenleri Banríon'unkinden daha yavaş parçalanıyor ama birkaç dakika içinde yok olacaklar. Varlıklarından ya da eşsiz büyülerinden geriye hiçbir iz kalmayacak. Şimdi onları ve Banríon ile aralarında geçen konuşmalara kulak misafiri olduğumu hatırlayabiliyorum.

Onu dizginlemeye çalışmaları gerekirdi, ama bunun yerine dostluk adına onun zalimliğine olanak sağladılar.

Artık sadece bir anı. Odadan tekrar geçerken botlarıma yapışan yerdeki bir parça toz sadece.

Louisa Raptor'la konuşmasını bitirdiğinde yanına gidip ona hitap ediyorum. "Geçici olarak buranın sorumlusu olmaya ne dersin?"

Gözleri büyür. "Kralım, bundan onur duyarım ama ben öyle biri değilim - en azından hatırlayabildiğim kadarıyla."

"Sen en iyi seçimsin," diyorum ona. "Anılarına sahip olmayabilirsin ama burada neler olduğunu anlıyorsun ve bu bilgi Griem Dorcha'yı yönetmene yardımcı olabilir. Bence en iyisi başka kimseye anılarının çalındığını söylememek. Bunu yapmak onlara sadece gereksiz acı verir. Ne yazık ki hafıza büyüsü, onu yapan kişinin ölümüyle geri alınmaz. Kraliçe ve ben Beannú'ya dönüp

Bu büyüyü tersine çevirmenin bir yolu olup olmadığını keşfetmek için. Bu Hafıza çalan büyü çemberi hapishanenin etrafında hâlâ bozulmamış olabilir, bu yüzden onu tespit edip sökebilecek uzmanlara ihtiyacımız olacak. Bu arada siz de herkesi sakın tutabilir ve burayı çalışır halde tutabilirsiniz."

Raptor eğilir. "Bunu bir onur olarak kabul ediyorum. Ama bunu tek başıma yapmayı tercih etmem. Scarlet'i ikinci komutanım olarak atayabilir miyim?"

"Şuraya bak," diyor Louisa sinsice. "Nasıl delege edileceğini bilen biri. Ondan bir şeyler öğrenebilirsin, kocacığım."

Ona alaycı bir gülümseme fırlatıyorum. "Evet Raptor, sana yardımcı olmaları için başkalarını görevlendirebilirsin ama dediğim gibi, biz dönene kadar hafıza kaybı konusunu gizli tut."

"Elbette, efendim."

"Kraliçe ve ben hemen ayrılacağız. Kim olduğumuzu bilmek kalan sakinler arasında sadece endişe ve huzursuzluğa neden olur. Ayrıca, bu yerde bir dakika daha geçirmek istemiyorum ve Seçilmiş'im de benimle aynı fikirde olduğunu sanıyorum."

"Evet," diyor Louisa. "Hadi gidelim, hemen şimdi."

Raptor'un omuzlarını sıkıyorum. "Terk edilmeyeceksin, yemin ederim. Anılarınızı geri getiremesek bile, sizinle ilgilenilecek. Buradaki bazı mahkumlar için bu kayıp, kılık değiştirmiş bir hediye olabilir. Her ne olursa olsun

Geçmişlerinde var olan suçlar silinir ve istedikleri herhangi bir rolde topluma yeniden katılabilirler."

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

Louisa Raptor'un elini sıkıyor, ona veda gülümsemesi veriyor, sonra beni koridor boyunca takip ederek fuayeye, oradan da avluya çıkıyor.

Kaçma arzusu Louisa'nın vücudunun her çizgisinde titreşiyor; neredeyse kapılara doğru koşuyor. Alçak bir hırıltıya dönüşen bir kahkahayla en sevdiğim formlardan birine bürünüyorum; parlayan metal pulları olan gümüş bir ejderha. Louisa'nın yanına sürünerek yaklaşıyorum ve çömeliyorum ki boynuma atladı.

Bu şekli ilk aldığımda konuşmak zordu. O zamandan beri birkaç kez pratik yaptım, bu yüzden bu formun çakıllı sesiyle "İyi kavırıyor musun tatlım?" diye sorabiliyorum.

"Hazırım," diye yanıtlıyor nefes nefese.

İleriye doğru atılıyorum, hapishanenin dış duvarına tırmanıyorum ve kulelerinden gece havasına sığıyorum.

Louisa sevinçle çığlık atıyor ve ben de bir zafer ve özgürlük çığlığı atmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama bu Griem Dorcha sakinlerini korkutur ve onlar yeterince şey yaşadılar.

Banrion yok olduğunda kar ve buz yok oldu ve orman altımızda mor ve yeşilin derin tonlarında uzanıyor. Tepemizdeki karanlık gökyüzü kar taneleri gibi yıldızlarla süslü. Ufukta, soluk bir açık renk dalgası var. Rüzgâr serin, soğuk değil ve ben de kanatlarımı ona göre açıp, dalgalanmalarına ve kabarmalarına biniyorum.

Yeterince yükseldiğimizde, dağlık rüzgâr hafifliyor ve ben sabit bir akıntı boyunca süzülüyorum. Yaklaşan şafağa doğru usulca yol alırken burası sessiz.

"Anlat bana," diye hırlıyorum, ejderhanın sesiyle. "Başına gelen her şeyi anlat bana."

Louisa da öyle yapıyor. Bana her ayrıntıyı anlatıyor; endişelerini, korkularını, hatalarını ve zaferlerini.

O konuştukça, onu düşündüğüm kadar derinlemesine anlamadığımı fark etmeye başlıyorum. Eşimi her zaman parlak, açık sözlü, cesurca kendini ifade eden, aklından geçenleri söyleyen bir kadın olarak görmüşümdür. Açık sözlü biri ama yine de içinde çok fazla şey saklıyor. Evliliğimizden şüphe duyduğunu bilmiyordum.

çok derinden. Ne kadar yalnız hissettiğini, onu gerçekten sevip sevmediğimi ya da sadece kokusunun ve Kader'in elinin kurbanı olup olmadığını nasıl merak etmeye başladığını fark etmemiştim.

"Bu kader ya da alinyazısı değil," diye onu temin ediyorum, hikâyesini bitirdikten sonra. "Ya da eğer kaderse, bu resmin sadece bir parçası. Her çiftin tanışmasında kaderin bir parmağı olduğuna inanıyorum, ama sonrasında nereye gidecekleri onlara kalmış.

Ve şimdi her şeyi hatırladığıma göre, sana kesin olarak söyleyebilirim ki, her seferinde seni *seçtim*. Kaderi değil... *kendimi*. Belki her seferinde biraz daha farklı bir nedenle seni seçtim ama tüm nedenler senin bir parçandı ve hepsinin altında yatan neden *sendin*. Senin özün, senin ruhun. Seni herhangi bir biçimde bulabilir, herhangi bir yaşamda sevebilirdim."

"Anlat bana," diyor. "Bana kendi tarafını anlat."

Duygularımı göstermek benim için her zaman zor olmuştur. Ailem duygularımı açıkça göstermemi engelledi ve ben de hissettiklerimin çoğunu bastırmayı, sadece toplum içinde değil, aile içinde de sakın ve soğukkanlı kalmayı öğrendim. Louisa'ya ilk kez aşkıma itiraf etmek elimden gelen tek şeydi ve beni bir kez reddettikten sonra onunla bu konuda tekrar konuşmak zordu. O zamandan beri ona karşı biraz itidalli davranıyorum. Çok fazla, ben Şimdi farkına var.

Hikayenin bana düşen kısmını sorduğunda, kalbimi çıplak bırakma düşüncesiyle içim ürperiyor. Bu içgüdüsel bir isteksizlik, zaman içinde geliştirilmiş. Ancak anılarımın geçici olarak bastırılması sayesinde, ailemden gelen talimatların bir kısmı bulanıklaştı ve yumuşadı, üzerimdeki etkisini hafifletti. Louisa'ya her şeyi kendi açımdan anlatmaya başladığımda, bunun ne kadar özgürleştirici olduğunu fark ettim. Ne kadar kolay. Ne kadar tatmin edici.

Birlikte yaşadıklarımızdan sonra beni kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyor. Beni iki kez yıkılmış, kimliğimden sıyrılmış, tutsak ve güçsüz gördü - bu sefer Drosselmeyer'le olan olaydan daha kötüydü. Yine de beni hala seviyor; gücüm ve direncime hayran olduğunu söylüyor. Tebaamın çoğundan saygı görmeme rağmen, diğerleri hala benimle alay ediyor. Drosselmeyer tarafından hazırlıksız yakalandım. Benim zayıf olduğumu, yönetmeye uygun olmadığımı düşünüyorlar. Ama Louisa hayranlığını ifade ettiğinde, sadece bu sözlerin bile beni yüzyıllar boyunca ayakta tutabileceğini hissediyorum.

Karımla uzun uzun konuşuyorum ve o da beni dinliyor, ancak uçarken pullarımın kenarlarıyla oynuyor. Bu beni biraz rahatsız ediyor ama biliyorum ki

Uzun süre kelimelere odaklanmak için hareket gerekiyor, bu yüzden buna izin veriyorum. Birbirimizi böyle önemsiyoruz.

"Bundan anladığım," diyor, "yöneticiliğin sıkıcı kısımlarında sana daha fazla yardım etmemi istediğin. Yapmak zorunda olmadığımı söylemiştin ama yapmak *istiyorum*, eğer bu birlikte daha fazla zaman geçirebileceğimiz anlamına geliyorsa ve seni daha fazla rahatlatacaksa. Yoğun günler olacağını anlıyorum.

Zamanımız sınırlı olacak ve yardım istemeyi öğrendiğiniz ve her şeyi kendiniz yapmaya çalışmayı bıraktığınız sürece bundan memnun olabilirim."

"Ve duyduğuma göre, yoğun ve zor zamanlarda bile zevkinize öncelik vermemi, sizinle hem fiziksel hem de duygusal olarak bağlantı kurmamı istiyorsunuz," diye cevap veriyorum. "Krallığı istikrara kavuşturmak ve gelişmesine yardımcı olmak değerli hedeflerdir, ancak aynı zamanda hiç bitmeyen görevlerdir. Kendimi sana adamayı öğrenmeliyim. Başka şeylere, hayatımın tadını çıkarmaya ve sizin için en anlamlı olan yollarla sevgimi onaylamaya zaman ayırın."

Kısa bir duraksamadan sonra Louisa, "Peki sana yardım etmeme izin verecek misin? Krallığın idaresinde?"

Tereddüt ediyorum, onun şamatacı tavırlarını düşünüyorum. Seelie Fae'lerin örf ve adetleri. Babası gibi kısıtlayıcı değiliz ama toplumumuzda kabul edilemez olarak görülen şeylere karşı benzer bir hoşgörüsüzlüğümüz var. Louisa'nın zaman zaman kabalığını, sabırsızlığını, zaman zaman ilgisizliğini kabul edebilirim ama Halkımın da seveceğinden eminim. Bu yolculuğun amacı da buydu zaten; ülkeyi gezmek ve diğer Seelie'lerin de benim gibi ona aşık olmasına izin vermek.

Ama önce en iğrenç görevi tamamlamayı seçtim.

Griem Dorcha'nın tutsakları ve şimdi yolculuğumuzun geri kalanını ertelemeli ve Beannú'ya dönmeliyiz.

Louisa'nın eğitiminin onu, canlı kişiliğinin ve keskin stratejik zekâsının en çok kabul göreceği yer olan kraliyet muhafızlarına ve Seelie ordusuna götürmesi gerekiyordu. Ama devlet işlerinde ona güvenebilir miyim? bazen mahkeme politikasının hassas anlaşmaları?

Çok uzun süre sessiz kaldım ve tekrar konuşuyor, sesi incinmiş gibi sert. "Lir. Hemen inmeni istiyorum."

"Tuvaletini mi yapman gerekiyor?" Sebebin bu olmadığını bildiğim halde soruyorum. Birbirimizi çok iyi anladığımızı düşünürken, şimdi onunla bu tartışmayı yapmak istemiyorum.

"Kara," diye tekrarlıyor.

Çok uzakta olmayan çimenli bir kayalık görüyorum ve oraya doğru aç yapıyorum. Louisa hemen sırtımdan kayıyor ve bana doğru dönüyor.

"Seninle Fae formunda konuşmak istiyorum," diye talepte bulunuyor.

"Bunun içinde kalsam kendimi daha güvende hissederdim," diye mırıldandım. Ama gözlerindeki bakış tartışmaya yer bırakmıyor, ben de her zamanki halime dönüşüp çıplak bedenimi basit siyah cüppelerle örtüyorum.

"Bana güvenmiyorsun." Louisa'nın gözleri hançer gibi, sesi göğsüme saplanan bir mızrak gibi. "Bunca şeyden sonra hâlâ bana güvenmiyorsun."

"Bu güvenle ya da bizimle ilgili değil. Bu *onlarla* ilgili. Benim halkım."

"Senin *insanların*." Kelimeyi neredeyse tükürüyor. "Lir, sen bir süredir Ülkeyi Fare Kral'ın artık kölelerinden ve canavarlarından temizlemenin dışında, Beannú'da halkınızla *birlikteydim*. Arkadaşlar edindim. Biraz kültür öğrendim. Tüm bu süre boyunca yastıklara uzanıp tatlı yediğimi düşünüyor gibisiniz."

"Antrenman yaptığını biliyorum-"

"Yemek yemekten, antrenman yapmaktan ve uyumaktan daha fazlasını yaptım. Öğrenmeye başladım. Keşfettim

Seelie'de gerçekten hoşlanmadığım şeyler olduğu gibi, hayranlık duyduğum pek çok şey de buldum. Birçok Seelie'nin de benim hakkımda aynı şekilde düşüneceğini tahmin ediyorum. Herkes tarafından sevilmemek umurumda değil. Ama siz başarısız olmaktan o kadar korkuyorsunuz, sizi utandıracağımdan o kadar korkuyorsunuz, sevilmemekten o kadar korkuyorsunuz ki bana neler yapabileceğimi kanıtlama *şansı* vermekten bile çekiniyorsunuz."

"Öğreniyor olmana sevindim," diyorum hemen, o tekrar sözümü kesmeden önce. "Ama Fae'ler uzun yaşar ve bu nedenle kültürümüz dört ayda özümsememeyecek kadar karmaşıktır. Benden sana bir şeyler vermemi istiyorsun.

sorumluluklar için hazır değilsin-"

"Hayır!" diye haykırıyor tutkuyla, yumrukları iki yanında sıkılı. "Ne zaman *tüm* sorumlulukları bana vermeni ya da hangileri olduğunu belirtmeni söyledim? Sadece *bazı* konularda bana güvenmeni istedim, böylece sana yardım edebilirim."

Kendi hayal kırıklığım onunkıyla buluşmak için yükseliyor. "Pek yardımcı olamayacaksın. İşlerin nasıl yapılması gerektiğini sana öğretmek, kendim yapmaktan iki kat daha uzun sürecektir."

"İlk başta daha fazla zamanınızı alabilir, evet, ama sonunda omuzlarınızdaki yükleri alabilirim."

"Bu sadece dakikalar, saatler ve günlerle ilgili değil. Beklentilerle ilgili. Seelie'ler belli bir tür kraliçeye alışkındır. Benden de belli türde bir eş seçmemi bekliyorlardı."

"Yani belli türde bir eş seçmeyi beklediğini söylüyorsun." Mavi gözlerinde yaşlar parıldıyor. "Her zaman kim olmamı istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben o kişi değilim. Aklındaki o ideale asla uymayacağım. Beni sevmeyi seçeceğini kanıtladın ama beni kabul edebilecek misin? Yoksa beni istediğin eşe dönüştürmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyecek misin?"

Karşı argümanlar dilime dolanır; itirazlar, protestolar, iknalar. Nasıl tartışılacağını, bir tartışmanın nasıl sürdürüleceğini bilirim. Kazandığımı hissedene kadar asla pes etmem.

Nasıl yapacağımı bilmediğim şey ise boyun eğmek. Gururumdan vazgeçme ve ideallerimden daha azıyla yetinmeye razı olma konusunda çok az pratiğim var.

Ancak idealler yanlış olabilir ve gurur sevgi için ölümcül olabilir.

Beni istediğin eşe dönüştürmeye çalışmaktan hiç vazgeçmeyecek misin?

"Evet," dedim kısık sesle. "Evet. Duracağım. Hemen şimdi." Louisa bana baktı.

"Tekrar durmak zorunda kalabilirim," diyorum ona. "Ben derinden kusurluyum ve senin bana itiraf ettiğin gibi, ben de sana itiraf edeceğim - eski kalıplara geri dönebilirim, ama onlara karşı çaba göstereceğime, bilinçli düşünceyle onları reddedeceğime söz veriyorum. Seni olduğun gibi kabul edeceğim. Sonsuza dek benimsin. Eski idealim olmayabilirsin ama yeni hayalim sensin. Senin olmak çok daha derin bir mutluluk. mutluluk."

Öfkesi yumuşuyor, yüzündeki gergin çizgiler kırılğan ve değerli bir şeye dönüşüyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Bana doğru bir adım atıyor.

"Affet beni," diye fısıldıyorum.

Sonra kollarımda ve onu sıkıca tutuyorum, sanki Biri onu çalmaya çalışabilir. Yüzüm saçlarında, gözyaşlarım birbirine karışmış altın buklelere düşüyor.

"Her şeye sahip olabilirsin," diyorum kırık bir sesle. "İstedığın tüm sorumluluklara."

Ağlamaklı bir kahkaha atıyor. "Kendimizi kaptırmayalım." "Ve eğer biri sana karşı tek kelime etmeye cüret ederse, ben-"

"Hayır, Lir." Elini ağzımın üzerine bastırıyor. "Sert ya da mantıksız hiçbir şey yapmayacaksın. Olduğun gibi adil, nazik bir hükümdar olacaksın ve Beni sevmemelerine izin vereceğim, çünkü bu onların tercihi. Biz de başkalarının onayı olsun ya da olmasın hayatımızı yaşamaya devam edeceğiz."

"Pekala."

Avucunu kaldırıyor ve beni öpüyor, tuzlu gözyaşları dudaklarımı ve onunkileri ıslatıyor. Sonra tekrar geri çekiliyor ve başını eğiyor. "Belki bazen, insanlar bana *çok* kaba davranırsa, onları tehdit edebilirsin. Sadece birazcık."

"Teşekkür ederim," diyorum hararetle. "Ne de olsa Kraliçelerine hak ettiği saygıyı göstermeyi öğrenmeliler."

"Kesinlikle. Bazı yaramaz durumlarda izin alarak bana saygısızlık edebilecek tek kişi sensin." Güzel beyaz dişleri dudağını çekiştirerek beni inceliyor. "Ejderhana ne kadar süre erişebileceksin? form?"

"Birkaç saat daha."

En güçlü yeteneklerimde kısıtlamalar var. Krallık ve ben büyük bir tehlike altında olmadığımız sürece, sadece birkaç ayda bir ve sadece kısa bir süreliğine devasa formuma dönüşebiliyorum. Daha sık ve daha uzun süreler için ejderhaya dönüşebiliyorum ama her dönüşümden sonra bunu tekrar yapabilmem için haftalarca beklemem gerekiyor.

Louisa'nın bana bu soruyu neden sorduğunu biliyorum. Birkaç kez ejderha formumu keşfetmek istediğini ima etti, hatta onu bir ejderha olarak becermemi istedi. Titanik formumun cinsel potansiyeli hakkında da merakını dile getirdi.

Kendime ve krallığa yönelik tehlike çok yeni olduğu için, bir süreliğine her iki formun da kontrolü bende. Ve Faerie'nin uzak bir bölgesindeyiz, çoğunlukla ıssız. Karımın merakını gidermek için daha iyi bir yer olamazdı.

Bunu ona borçluyum. Bir aydan uzun süredir evliyiz ve ondan önce de birkaç aydır birlikteyiz - gerçi bu sürenin çoğunda ben yoktum. Sabırlı olmaktan çok daha fazlasını yaptı. Cinsel özgürlük onun için çok önemli ama yine de onunla deneyler yapma, *her şeyi* deneme sözümü yerine getirmedi.

Tüm eski çekingenliklerimi, ayık isteksizliğimi, dikkatimi dağıtan telaşlı programımı hatırlıyorum ve yine de bunların hiçbirisi şimdi uzaktan bile önemli görünmüyor. Damarlarımda aceleci bir özgürlük dalgası dolaşüyor ve tek düşünebildiğim Seçilmiş'imın o yaramaz isteklerini yerine getirmek.

"Tatlım," diye mırıldanıyorum, alnından öperek. "Sana birkaç şey göstermek istiyorum. Bir ejderha olarak. Eğer çok yorgun değilsen."

"Aslında harika hissediyorum," diyor. "İyileştim, tazelendim... ama Lir, anılarını daha yeni geri aldın. Korkunç, istilacı bir deneyim yaşadınız, gerçek işkenceden bahsetmiyorum bile. Bunun doğru olduğuna emin misin? zaman?"

Fedakâr, düşünceli ve nazik davranıyor ama tatlı kızım sesindeki heyecanı gizleyemiyor. Kalbim ona olan sevgimden neredeyse patlayacak.

"Eminim," diyorum ona. "Önce aklımdaki şey için daha iyi bir yer bulalım."

Ejderha formuna geri dönüyorum ve Louisa sırtımda uçuyorum. Yumuşak mavi çimenlerle kaplı ve mor çiçeklerle beneklenmiş küçük bir çayır görene kadar ormanda ilerliyorum. Çimenlerin üzerine dört ayak üzerinde iniyorum, uzun gümüş kuyruğum çiçeklerin arasından kayıyor.

Louisa boynumdan aşağı iniyor.

"Önce ejderha formu mu, yoksa titanik formu mu?" Ona sordum.

"Ejderha, lütfen." Nefes nefese, yanakları pembeleşmiş ve gözleri parlıyor.

Yan dönüyorum ve karnımı saran uzun, düz gümüş pulları ortaya çıkarıyorum. Pullar arkaya doğru inceliyor ve son göbek pulu ile kuyruğumun kökü arasında, ette bir dikiş var.

Louisa yavaşça yaklaşıyor ve arka bacağımı kaydırıyorum, böylece ejderha sikimi yavaşça yarığından çıkarırken engelsiz bir görüşe sahip oluyor. Bu

Her zamankinden neredeyse iki kat daha uzun ve kalın, gümüşi gri renkte, dokunulduğunda yumuşak ve yivli bir dokuya sahip. Ucu benim Fae sikime göre daha sivri ve esnek.

Louisa'ya "Taşaklar içerde," diye açıklıyorum. Sonra ırkiliyorum, çünkü bana dokunuyor. "Tanrım, bu... ahh..." İnliyorum ve ses dalgası vücudumda yuvarlanıyor, artan bir yoğunlukla boyum boyunca titreşiyor.

Louisa yumuşak bir sevinç çığlığı atıyor. "Titreşiyor."

"Demek öyle." Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Onunla işlemekten başka bir şey yapmadım, bir kere. Bunlarla pek dokunamıyorum." Kalın, keskin pençelerimi esnetiyorum.

"Çok kalın," diyor Louisa. "Bu ilk seferde dayanabileceğimden emin değilim.

Ama denemek istiyorum."

"İncinmeni istemiyorum."

"Lir." Ejderha suratına bakmak için yaklaşıyor. "Dur. Bana zarar verip vermeyeceğini bu kadar merak ettiğim yeter. Eğer bu konuda endişelenirsem, sana söylerim. Anladın mı?"

"Evet." Dilim çenelerimin arasından dışarı kayıyor, sanki onun tadına hasret kalmış gibi. Geri çekmeye başlıyorum ama o sadece gülüyor, ben de yanağını ve boynunu yalıyorum. Bu haldeyken tadı her zamankinden daha güzel ve sikim sertleşiyor, zonkluyor. "O kıyafetlerin gitmesini istiyorum, tatlım."

Sırıttıyor. "Majestelerinin istediği gibi."

İlk gördüğümünden beri Lir'in ejderha formu tarafından becerilmeyi hayal ediyordum. Ve bu fantezi gerçek oluyor.

Çırılçıplak, yemyeşil mavi çimlerin üzerinde yüzüstü yatıyorum, çayır çiçeklerinin kokusu duyularımı dolduruyor. Güzel bir gümüş ejderha üzerime doğru alçalıyor, göbek pulları kış yanaklarıma sürtünüyor. Aleti devasa ve bir an için dehşete kapılıyorum, en iyi ve en çılgın şekilde.

Sırılsıklam oldum, onun için kaygan. Ama yine de dar olacak, tabii sığarsa.

Pozisyonumu biraz ayarlıyorum, duruşumu genişletiyorum ve ejderhanın sikinin esnek ucunu tutmak ve girişime yönlendirmek için bacaklarımın arasına uzanıyorum.

"Yavaşça Lir," diye nefes nefese kalıyorum devasa horoz am dudaklarımın arasına girerken. "Yavaşça."

Cevap olarak hırlıyor ve gürleyen ses doğrudan sikine gidiyor ve onu titreştiriyor.

Hiç bu kadar yoğun, bu kadar şiddetli ve enfes bir şey hissetmemiştim. Çılgılık atıyorum, gözlerim geri dönüyor. "Evet, evet! Tekrar Lir, lütfen, tekrar yap!"

Bir gümbürtü daha ve siki bana karşı titreşiyor. Karıncalanma hissi bedenimi sarıyor, hassaslaşmış etimi eziyor.

"Boşalacağım," diye nefes nefese kaldım. "Tanrım, Lir, sik beni, hemen sik beni!" Ejderha homurdanıyor ve içime doğru itiyor.

Sadece ucu, giriş yerimin kayganlığını yokluyor, kalınlığı beni daha geniş, daha geniş gerene kadar daha derine kıvranıyor...

Neredeyse çok fazla.

"Dur," diye bağırıyorum. "Dur, dur, bana bir dakika ver. Kıpırdama, yapabilirsen."

Lir ejderi boğuk bir ses çıkartıyor ve aleti titriyor ama bekliyor.

Yavaş yavaş kendimi ona daha da yaklaştırıyorum. "Aynı anda iki siki birden almak gibi," diye mırıldanıyorum. "Bunu yapabilirim."

"Benim küçük kraliçem," diye gürlüyor. "ok iyi bir kız, çok fazla ejderha siki alıyor."

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Böyle konuşmaya devam edersen hepsini alırım."

"Böyle şeyleri sever misin?" Sesi biraz utanmış olsa da memnun olmuşa benziyor. "Böyle şeylere bayılırım."

"Senin amın kalın ejderha siki için yaratılmış," diyor saçlarımı okşayarak. "Seni doldurmama izin ver, seni tatlı, güzel kadın."

Böylece cesaretleterek onu daha derine götürüyorum.

Lir ejderhası üstümde ihtiyaçla titriyor. Tekrar homurdanıyor ve titreşim amıma çarptığında hareket ediyorum, kendimi cesaret edebildiğim kadar derinden beceriyorum. sikini.

Muhteşem bir mutluluk bedenimi sarıyor, beni öyle güçlü bir dalgayla yıkıyor ki neredeyse yere yığılıyor. "Siktir," diye hıçkırıyorum. "Bu nasıl bir his... bu kadar mükemmel...

tanrı yıldızları..." Geriye doğru daha sert sallanıyorum ve Lir ejderhası şiddetli bir iniltiyle üzerime eğilip *sikmeye* başlıyor. İçime giriyor, kabaca ama çok derine değil; canım acıyacak ama zarar görmeyeceğim. Penelerine dikkat ederek bir n ayağını dikkatlice etrafıma sarıyor ve beni sikerken bedenimi karnına yaşlıyor.

Mutluluk dolu, yumuşamış bir şehvet karmaşası içinde eriyip gidiyorum. Ejderha beni kullanırken gözlerim odaklanmıyor, ağzım açık, saçlarım ve göğüslerim sallanıyor. Uzunluğunun sadece yarısı içimde ve hiç bu kadar gerilmemiş ya da bu kadar tamamen dolmamıştım.

Gırtlaktan gelen bir kükremeye boşalıyor. Aleti içimde vızıldıyor, dölleri karnıma akarken bile ikinci bir kr edici orgazm başlatıyor. Bu çok fazla

Vücudumun dayanması için geri çekilmesi gerekiyor ve sperminin geri kalanı altıma ve kalçalarımına fişkırıyor, bacaklarımdan aşağı damlıyor.

Son bir iniltiyle bana sertçe sürtünüyor, sonra kendi üzerine yuvarlanıyor. yan.

Zevkten güçsüz ve sersemlemiş bir halde ona doğru sürünüyorum ve titreyen bir el ile uzun, zarif ağzını okşamak için uzanıyorum. "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız," diye soluyorum.

Lir kıkırdıyor, pullu yanları bir kahkahayla kabarıyor. "Gerçekten de öyle."

Güneş mor ve lavanta ağaçlarının tepesinden görünene kadar orada uzanıyoruz. Bir keresinde bu ormanda canavarlar olabileceği ihtimalinden bahsettim ama Lir bana güvende olduğumu garanti etti. Hiçbir şey bizi rahatsız etmeye cesaret edemez.

Kendini biraz toparladıktan sonra ejderha formundan devasa formuna geçiyor - normal boyunun on katı, tek bir adımda ormanın bir bölümünü ezip geçebilecek güçte. O çayırdaki çıplak yataken ben onun karın kaslarının muazzam düzlemleri boyunca yürüyorum ve kollarımı onun muazzam ereksiyonuna doladım. Tüm çıplak vücudumu ona sürtüyorum, bu kadar büyük bir siki yanında olmanın sefahatini yaşıyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en garip şeydi ve Lir'le birlikte gülmekten kendimizi alamıyoruz, özellikle de ayağımı kaybedip taşaklarının üzerine yuvarlandığımda.

Sonunda meseleyi kendi eline alıyor, ben izlerken kendini okşuyor. Sayısız kez hayal ettiğim gibi, bir döl nehri salıyor ve çayır boyunca yılan gibi kıvrılan beyaz bir dere oluşturuyor. İğrenç, saçma ve lezzetli bir şekilde kötü ve daha mutlu olamazdım, çünkü kendini bu vahşi deneyime tüm kalbiyle iyi bir doğayla attı, tek bir dürtü için beni yargılamadı, dilini çıkarmasını istediğimden bile, ucuna çıplak oturabilmem için. Hayal ettiğimden daha ıslak ve daha az seksi, bu yüzden bundan sonra Lir her zamanki boyutuna geri dönüyor ve yavaşça yere ıslanan sperm nehrinden biraz uzakta bir ağaca karşı sevişiyoruz.

"Benimle hovardalık ve şehvet düşkünlüğü yapmana bayılıyorum," diye fısıldıyorum beni ağacın gövdesine yapıştırıp bacaklarımın arasına yavaşça sokulurken.

"Bundan büyük keyif aldım." Ağzımı öpüyor. "Ama belki de şu devasa boşalma olayını bir daha yapmayız. Yerel bitki yaşamı üzerinde nasıl bir etkisi olabileceğini bilmiyorum."

Ben kahkahayı patlatıyorum, o da sırıtıyor, yanağında bir gamze beliriyor.

Bu sefer, ikimiz de geldiğimizde, bu aşkın bir şey. Neşeli ve tamamen tatmin edici.

Yıllardır ilk kez gerçekten, derinden doymuş hissediyorum.

Lir benim için giysiler hazırlıyor, tekrar ejderha formuna geçiyor ve ejderha formunun azaldığını hissedene kadar Beannú'ya doğru uçuyor. İndikten sonra, daha ileri gidemeyecek kadar uykum gelene kadar yürüdük. Yol kenarında bir han bulabiliriz, ama ödeyecek paramız yok, çünkü kraliyet mücevherlerimiz ve eşyalarımız Griem Dorcha'da bir yerde. Ayrılmak için çok hevesliydik ve ikimiz de hiçbirini geri almayı düşünmedik.

Çiçekli çalıların altında, uydurma battaniyelerden oluşan bir yuvada birlikte kıvrıldığımızda, beynimin başımıza gelen her şeyi ve olabilecek tüm farklı sonuçları prova etmesine engel olamıyorum. olmuştur. Lir sonunda kuru bir sesle "Biraz daha yürüyelim mi?" diyene kadar pozisyonumu değiştirmeye ve bir taraftan diğerine yuvarlanmaya devam ediyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Eninde sonunda sakinleşeceğim. Düşüncelerim dışında odaklanabileceğim bir şey olursa iyi gelir. Bana şarkı söyler misin?"

"Finias kadar iyi şarkı söyleyemiyorum."

Dirseğime dayanarak yarı oturuyorum. "Kendini Fin'le kıyaslamayı bırak." "Karşılaştırmamak zor," diyor Lir. "O çok gösterişli. Ve yetenekli." "Ama onda senin güçlerin yok. Ve onu canım gibi sevmeme rağmen

Kardeşim, ben *seni* tercih ederim." "Neden lan?"

"Birbirimiz hakkında bunu daha yeni öğrenmedik mi?" Ben haykırıyorum.

"Seni seviyorum çünkü *sen sensin*. Bu kadar şüphe yeter. Kabullen bunu."

Biraz gülüyor. "Pekala."

"Ben kendimi Clara ile kıyaslamayı bırakacağım, sen de kendini Finias ile kıyaslamayı bırakacaksın."

"Bu resmi bir pazarlık değil," diye karşı çıkıyor. "Söz veremem ama deneyeceğim."

Battaniyeye yaslanıyorum, omzum onun omzuna geliyor ve gece gökyüzüne karşı solgun çiçekli dallardan oluşan kafeslere bakıyorum.

"Kimseyi kıskanmamıza gerek yok."

Lir biraz kımıldıyor ve ne düşündüğünü hemen anlıyorum.

"Dónal ile antrenman yapmayı bırakmamı ister misin?" diye sordum. Sessizlik... sonra sessizce "Evet" diyor.

"O zaman yaparım. Birlikte çalışacak bir sürü başka savaşçı var." "Ama o en iyisi."

"Fark etmez," diye cevap veriyorum. "Onunla antrenman yapmak sana acı çektirmeye ya da şüphe duymana değmez. Döner dönmez yerine birini bulacağım."

İç çekiyor ve ben gülümsüyorum, çünkü o nefes verişte bir rahatlama var. Birbirimize güveniyoruz, evet. Ama bu güveni çok fazla zorlamamak bir nezakettir.

Lir elini kaldırıyor ve avucundan bir sürü küçük turuncu kıvılcım yükselerek tepemizdeki çiçeklerin arasında dans ediyor. Ben onları keyifle ve büyülenmiş bir halde izlerken, o şarkı söylemeye başlıyor.

Mağarada ona mırıldandığım melodi, ezbere öğrendiğim ilk Fae şarkısı. Seçilmişlik törenimizden sonraki baloda o şarkıyla dans etmiştik.

Sesi yumuşak, aşırı yorulmuş beynimi rahatlatıyor. Dans Seçilmiş'in sesi beni uykuya daldırırken, gözlerim ağır ağır, yavaş yavaş kırışıırken turuncu ışıklar bulanıklaşmaya başlıyor.

Louisa ve ben Beannú'ya dönüş yolunun bir kısmını yürüyoruz, ama sonunda bir kraliyet karakolunda duruyoruz ve kimliğimi açıklıyoruz. Şaşkın muhafızlar bize şehre kadar eşlik etmeyi teklif ediyor ama biz reddediyoruz.

"Tek ihtiyacımız bir at," diyorum ve hemen ellerindeki en büyük ve en güçlü atı, biraz yiyecek ve para ile birlikte bize veriyorlar.

Yalnız seyahat etmek Louisa ve bana saatlerce konuşma ve canımız istediğinde düşüncesizce sevişmek için duraklama şansı veriyor. Özellikle küçük ve güzel bir vadiye sapıyoruz, bu da ilerlememizi yavaşlatıyor ama sonunda şehrin görüş alanına giriyoruz. Görüş alanımıza girdiğimiz anda bir tantana kopuyor.

"Kapı muhafızlarımız aşırı hevesli," diye mırıldanıyorum, tombul poposu kalçalarının arasında baştan çıkarıcı bir şekilde yuvalanmış olan Louisa'ya. Ama o kuzeye, yol ayrımına yaklaşan bir çift atlıya bakıyor. Karmakarışık pembe saçlarını ve tül gibi mavi kanatlarındaki güneş ışığının parıltısını fark ediyorum.

Finias.

Hayatımda kuzenimi gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim; Fare Kral'a karşı ondan ilk kez yardım istediğimde bile. O zamandan beri daha da yakınlaştık, kardeş gibi olduk ve onu özledim. Vahşi olabilse de Clara'yla tanıştığından beri daha istikrarlı. Güçlü, zeki ve zorlu bir savaşçı. O yanımdayken, her zaman sadık bir müttefikim var.

O ve Clara hevesle bize doğru geliyorlar. Sanki onlar da uzun bir yolculuktan dönüyorlarmış gibi biraz yorgun görünüyorlar.

"Tanrım, kuzen," diye haykırıyor Fin. "Kendine ne yaptın böyle? Korkunç görünüyorsun."

Belki de onu hiç özlemedim.

"Sen, tatlı Louisa, enfes görünüyorsun." Fin ona gülümsüyor.

Clara ikimizi de inceliyor, o keskin kahverengi gözleriyle görünüşümüzü değerlendiriyor.

Louisa kız kardeşinin bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Yolculuğumuz planlandığı gibi gitmedi."

"Size anlatacak çok şeyimiz var," diye ekliyorum.

"Anlatacak çok şey var mı?" Fin çenesine vurur. "Sen, bir ihtimal, bir Kaçırılan bir hizmetçiyi kurtarmak ve güçlü bir büyü işçisinin elinden Tama Olc'u çalmak için Unseelie bölgesine mi gittiniz? Kalpsizlerin akılsız sürüleriyle savaştınız mı, tüm Dehşet Sarayı'nı büyülerle kandırdınız mı ve o sinsi Kraliçe'nin, Kalp Yiyen'in yok edilmesine yardım ettiniz mi? Tüm Unseelie krallığının yeni keşfedilen özgürlüğünü kutladınız ve bir insan kızı sağ salim evine gönderdiniz mi?"

Ona bakakaldım, tamamen şok olmuşum.

"Clara!" Louisa haykırır. "Seni küçük fingerdek! 'Bir arkadaşını ziyaret edeceğini' söylemiştin!"

"Öyleydik. Fin'in her yerde arkadaşları var," diye yanıtlıyor Clara.

"Eğer 'arkadaşlar' gevşek tanımlanmış bir terimse." Fin bize geniş bir sırıtış attı. "Görünüşe göre önümüzde uzun bir hikaye anlatma gecesi var."

Bizimkini teşvik ediyorum

At daha hızlı yürümeye başladı. "Yiyeceğe ihtiyacımız olacak. Saraya vardığımızda yiyecek isteyeceğim."

"Ve şarap," diye ekliyor Fin. "Bolca şarap. Ben tatlı yapacağım."

"Lütfen," diyor Louisa hararetle. "Uzun zamandır güzel, kalın bir dilim pasta yememişim."

Yıkandıktan sonra ziyafet çekiyoruz. Hem pasta hem de şarap boldu ve her iki tarafın hikayelerindeki trajediye rağmen, hiçbirimiz

üzülmek için kalbimizde bir yer buluruz.

"Griem Dorcha sakimleri hakkında ne düşünüyorsun, Fin?" Ben soruyorum. "Hafızaları geri getirilebilir mi?"

Fin yüzünü buruşturur. "Sanmıyorum. Kitaplarıma ve birkaç arkadaşına danışacağım ama bildiğim kadarıyla böyle bir sihir hem nadir hem de kalıcı. Ama iyi haber

-Hapishanenin etrafındaki büyü şimdiye kadar çoktan buharlaşmış olmalıydı. Test etmemiz gerekecek elbette. Çok sıkıcı bir saray mensubu bulabiliriz. Beline bir ip bağlayın ve onu hapishaneye giden yol boyunca koşturun, sonra geri çekin ve aklının yerinde olup olmadığını anlamak için onu sorgulayın. Eğer değilse, büyük bir kayıp olmayacaktır." Başını arkaya yatırır ve ağzına şarap doldurur.

Clara sitem dolu bir "Fin!" diye mırıldanıyor ama gülüyor, Louisa da öyle.

"Bergis'i gönderelim derim," diye öneriyor karım. "O tanıdığım en sıkıcı saray mensubu."

"Aman Tanrım, sus!" Clara kıkırdarak fısıldar. "Hizmetçiler seni duyacak ve ona böyle söylediğini söyleyecekler."

"Ona biraz daha canlı olmayı öğretebilir," diye cevap veriyor Louisa. Ama sonra ayıldı ve bana döndü. "Eğer hafızaları geri getirilemezse ne yapacaksın? Restore edildi mi?"

"Söz verdiğim gibi onlarla ilgileneceğiz," diyorum ona. "Kraliyet yeni bir hayata başlamaları için gereken her şeyi sağlayacaktır."

"Birlikte seyahat ettiğimiz muhafızlar," diyor şarap kadehine bakarak. "Sanırım çoğu öldürüldü ya da yenildi. Kesin olarak öğrenip ailelerine söylememiz gerekecek."

Parmaklarımı onunkilerin üzerinde kaydırıyorum. "Yarın aileleriyle kendim görüşüp durumu açıklayacağım."

"Ben de seninle geleceğim." Gözlerime bakıyor ve sertçe başını sallıyor.

Karşılaşacağımız görevin ağırlığına rağmen, kalbim hafifliyor. Bu hala benim Louisa'm ve daha da sevimli. Bu toprakların kralı olarak bazen taşımam gereken yükleri taşımama yardım edecek kadar güçlü.

Fin bizi izliyor, sarı gözleri parlıyor. "Siz ikiniz daha iyi görünüyorsunuz. Daha önce iyi olmadığından değil, ama Louisa, hiç bu kadar kraliçe gibi görünmemiştin ve Lir-açıkça görülüyor ki kraliyet kışından devasa bir sopa çıkarılmış."

Ona doğru hamle yapıyorum ve sandalyesinden hafifçe sıçrayıp ulaşamayacağım bir yere uçuyor.

"Siktir et," diye homurdanıyorum ve sırtımdan gümüş kanatlar çıkarken gömleğimi çıkarıyorum. Havaya sığıyorum ve Fin'i tavanda kovalıyorum, birkaç hafta önce yapmayı asla hayal edemeyeceğim bir şey.

"Ho-ho!" diye bağırır Finias. "Demek Kral şimdi eğlenmeye tenezzül ediyor, öyle mi?"

O

mu? "Hiç adil değil," diye bağırır Louisa. "Biz uçamıyoruz! Biz de eğlenmek istiyoruz!" Clara sandalyesinin üzerine atlıyor ve kuzenime Masanın üzerindeki altın kaseden şekerlemeler. Louisa onaylayarak ciyak ciyak bağırıyor ve yemek atmaya başlıyor -peynir dilimleri, tartlar, bisküviler, meyveler- ta ki Finias ve ben merhamet edip yemek artıklarıyla kaplı olarak aşağı inene kadar.

Finias Clara'yı kaldırıp etrafında döndürüyor, ben de Louisa'nın yüzünü ellerimin arasına alıyorum. O ve ben dönmüyoruz, dans etmiyoruz ya da gülmüyoruz. Birbirimize bakıyoruz, bize yapılan her şeyin ağırlığıyla ve Yapacağımız her şeyin sözünü veriyoruz. Fin ve Clara'ya ne anlatırsak anlatalım, ne onlar bizim çektiklerimizi anlayabilir ne de biz onların yolculuğunu tam olarak kavrayabiliriz. Ama birlikte biz bir aileyiz.

Louisa'nın yumuşak ağzını öperken, kitap okumak için bahçeye çıktığım ve Drosselmeyer tarafından yolumun kesildiği günü düşünüyorum. O sefil deneyimin beni hayatımın en büyük hazinesine götüreceğini bilmiyordum. -Gelinim, eşim, seçilmişim.

Bu kitabı beğendiniz mi? Bu serinin yan kitabından iki örnek bölüm için okumaya devam edin: *Çok Vahşi ve Acımasız Bir Av*. (Okuma kılavuzunu ve tetikleyici uyarıları web sitemde bulabilirsiniz.)

ÇOK VAHŞİ VE ACIMASIZ BİR

AV 1

Öncelikle ailem öldü. Bundan kesinlikle eminim. Ve ölümler itaat talep etmek, ceza vermek ya da af dilemek için geri dönemezler. Onlar sadece çürüyen toprakta gözleri görmeden yatabilir, böcekler dudaklarının arasında sürünürken ve kurtlar kulaklarına girerken.

Bazen annemi ve babamı bu şekilde hayal etmek bana acı veriyor. Ama çoğu insanın düşündüğü nedenlerden dolayı değil.

Ailem öldü, buna şüphe yok... ve bana parçalanmış bir krallık ve hor gördüğüm bir halkın hükümdarlığını bıraktılar. Bu onların son, acımasız Beni bu lanet dünyaya getirmenin korkunç şakası gibi.

Yirmi üç yaşında, onların tek varisi ve Revallen'in hükümdarıyım. Ne şanslıyım.

Başka bir yalvaran, uzun kıvılcık halıya doğru yaklaşıyor. tahtıma götürüyor. Uzun bir masanın arkasında duran ve notlar alan katibim Kratchet'e ismini vermek için duraklıyor. Kratchet bana bakıyor ve yalvaranın adını yazmadan önce parmak uçlarını ısıtmak için üflüyor. Gözlerimi deviriyorum ve başka tarafa bakıyorum. Kratchet her zaman burayı çok soğuk tuttuğumu ima ediyor. Ama bunu ısıtmak için kömür ya da odun harcamak aptalca.

muazzam bir taht odası. Bu cereyanlı mekânı kısmen bile olsa sıcak tutmanın maliyetini düşündükçe kusmak istiyorum.

Yalvaran kişi ellerini birleştirerek ilerliyor. Çorap şapkalı, kıllı çeneli, cılız bir adam. Üzerindeki ceket daha çok eski, yıpranmış bir cübbeye benziyor.

Tahtımın yanındaki küçük masaya uzanarak bir parça kan portakalı alıyorum ve iki keskin tırnağımı ortasına sokarak ikiye ayırıyorum. İnce kabuğun yırtılma şeklini, koyu renkli, etli hücrelerin birbirinden ayrılma şeklini seviyorum. Kan portakalları ve narlar, tadını çıkarmak için kendime izin verdiğim birkaç lezzet arasında yer alıyor.

Köylü kemikli bir dizinin üzerine çöküyor ve başını hafifçe eğerek saygı duruşunda bulunuyor, ta ki yüzünde görebildiğim tek şey uzun burnu, sivri çenesi ve kıl gibi gri kaşları olana kadar.

"Majesteleri, Yüce Qu-"

"Onursal sıfatları geç. Bugün onlardan çok duydum. Ne istiyorsun?" Yarım dilim kan portakalını ağzıma attım.

"Ben Eben, İthaya'ya giden dağ geçidinin yakınında bulunan sınır köyü Lirac'ın belediye başkanıyım. Size ulaşmak ve içinde bulunduğumuz kötü durumu anlatmak için günlerce yol kat ettim. İthayalılar bizi sürekli taciz ediyor, bahçelerimizden yiyeceklerimizi alıyor, çitlerimizi kırıyor, koyunlarımızı çalıyor ve kuyularımızı kirletiyorlar. Bir kasaba bekçimiz var, ama bu, çok sayıdaki yağmacıyla başa çıkmak için yeterli değil.

sınırdan geliyor. İki hafta önce demirci dükkanımız basıldı ve yeni silahlardan oluşan bir zula çalındı. Bu istilacıları durdurmaya çalışan altı adam öldürüldü. Size yalvarıyorum Kraliçem, müdahale için asker gönderin."

"Geçidi koruyan kalede hiç asker yok mu?"

"Evet, ama bize yardım etmeyecekler. Görev yerlerinde kalmaları gerektiğini söylüyorlar."

"İstilacıların önünü kesmek için de öyle yapmalılar."

"Evet Majesteleri, ama bu arada düşmanlarımız dağlara kayalık patikalardan tırmanıyor ya da gizli tünellerden geçiyor."

"O zaman depoya gidin ve orada barınmaya çalışın."

"Ama çiftliklerimiz, Majesteleri, ve sürülerimiz-"

Öne eğilip kan turuncusu bir tohumu öyle bir tükürüyorum ki, tam önündeki siyah mermer zemine çarpıyor. Başkan irkilerek geri çekildi.

Yavaşça yükseliyorum, eteklerimin zengin koyu renkli ipeğinin yerine oturmasına izin veriyorum. Çoğu kadından daha kısayım ama kraliyet terzim Orseau'nun beni daha uzun göstermenin yolları var, bunların çoğu yüksek, kıvrımlı belli elbiseler ve çok kalın platform tabanlı ayakkabılar içeriyor. Tacım, görüldüğünden çok daha hafif olan bükülmüş gümüş kulelerden oluşan yüksek bir yapı. Bu da yanılısamaya katkıda bulunuyor ve tahtımın oturduğu kürsünün yüksekliği de öyle.

"Yani size asker vermemi istiyorsunuz," diyorum soğuk bir şekilde.

"Erkekleri ve kadınları ailelerinden çalmamı, onları her zamanki görev yerlerinden almamı ve sizin küçük sınır köyünüze göndermemi mi istiyorsunuz? Böyle bir operasyonun maliyeti hakkında bir fikriniz var mı? Ne kadar para gerekir?"

Belediye başkanının uzun, yumru yumru parmakları tekrar tekrar birbirine dolanıyor. Yırtık pırtık, kirli tırnakları var. Kim yöneticisini böyle bir halde görmeye gelir ki?

Devlet mi? Bu bir saygısızlık işaretidir.

Ona en iyi küçümseyici alayımı gösterdim. "Yaşadığınız yeri beğenmiyorsanız, belki de taşınmalısınız."

Adam başını kaldırıp bana baktı, bitkin yüzünde şaşkınlık ve inanmazlık okunuyordu. "Ama... Majesteleri..."

"Eve gitsen iyi olur." Tahtıma geri çöktüm ve elimi salladım. İki muhafız belediye başkanının iki yanına geçerek benimle görüşmesinin sona erdiğini kesin bir dille ifade ettiler.

"Bana başka seçenek bırakmadınız!" diye sesleniyor belediye başkanı yan kapıdan çıkarılırken. "Seni yargılamak için geldiklerinde buna pişman olacaksın!"

Ne saçmalıyor bu? Bu neredeyse bir tehdit. Kraliçesine bağırmaya cüret ettiği için onu hapse attırabilirdim, ama neredeyse gözden kayboldu, bu yüzden görmezden geleceğim. Çaresiz insanların bana bağırmasına alışkınım. Onlara istediklerini verin.

Bir çift yalvarıcı daha tahtıma doğru uzun bir yürüyüşe başladı. Onlar da para için yalvarıyorlar; buharla çalışan bir fabrika kurmak istiyorlar. Anlattıkları bana çok şüpheli geliyor - biraz fazla büyüye benziyor, bu yüzden sorgulanmak üzere götürölmelerini emrediyorum.

Sırada, kan davaları hizmetkârlarının ailelerine sıçrayan ve bir dizi dayak, sakatlama ve genel kargaşaya neden olan komşu lordlar var. Mülkleri arasına büyük bir duvar inşa etmek için para istiyorlar - sanki bu sorunları sona erdirecekmiş gibi. Onlara taht odamdan gülerek çıkıyorum.

Onların ardından kucağında bir bebekle bir kadın giriyor. İkinci bir çocuk kadının eteklerine yapışmış, etrafından bana bakıyor.

"Diz çök," diye tıslıyor genç çocuğa. "Kraliçe'nin önünde diz çök."

Çocuk sadece bakıyor, parmağını emiyor. Annenin yüzü geriliyor ve dehşet dolu bir endişeyle bana bakıyor.

Ama ben çocukları cezalandırmam. Çocuğu görmezden gelerek annesiyle konuşuyorum. "Neden geldiniz?"

"Wickenwood'un kenarında bir kulübede yaşıyoruz," diyor. "Kocam şu anda orada, topraklarımızı koruyor. Kendisi de gelebilirdi ama ormanda iki kez periler gördük ve Majestelerine haber vermek için bizi buraya göndermenin en iyisi olduğunu düşündü. Güvende olmak için bir süre kız kardeşimle birlikte şehirde kalacağız."

"Periler mi?" Kalp atışlarım hızlanıyor ve istemsiz bir ürperti tenimi kaplıyor. Okul arkadaşım Castalia'nın örümceklere verdiği tepkinin aynısı. -O kadar derin bir korku ki mantığın ötesinde. Fae'lerden nefret etmek için bir sürü sebebim olması dışında. "Bana ne gördüğünü anlat."

Kadın gördüklerini hızlıca anlatıyor, bunların uykusuz, şarap bağımlısı bir köylünün saçmalıkları değil, gerçek Fae'ler olduğunu anlamama yetecek kadar detaylı. O konuşurken ruhumda kindar bir neşe yükseliyor. O aşağılık yaratıkları yeni saklandıkları yerde tekrar buldum. Bu sefer her birinin kökünü kazıyacağım.

O daha hikâyesini bitirmeden ben Kratchet'e başımı salladım bile. "Bu raporun bir kopyasını Komutan Marleigh için yaz ve hemen ona teslim et. Canavarların yuvasını karıştırıp onları yok edeceğiz."

"Oh, teşekkür ederim, Majesteleri!" diye ağlıyor anne rahatlamış bir şekilde.

"Herkes ne kadar nazik olabildiğimi söylemeyi unutma," diyorum kuru bir sesle. "Git."

Onlar çıkarken salonun arka tarafında asılı duran büyük saate bakıyorum. Nihayet, bu iki saatlik mahkeme oturumu sona erdi ve kaçabilirim.

"Kapıları kapat, Kratchet," diye emrediyorum. "Bugün başka kimseyi içeri almayın." Tacımı tutan iğneleri çıkarmak için uzanıyorum ve onu bir hizmetkâra veriyorum.

onu kilitlemek için acele ediyor. Taç ne kadar hafif olsa da, sarayda ya da halk arasında görüldüğüm zamanlar dışında taç takmayı sevmiyorum.

Tahtımdan sertçe kalkıyor ve kürsünün arkasındaki basamaklardan iniyorum. Korumalarım beni taht odasının arkasından geçen dar koridora kadar takip etmek için acele ediyor, ancak onları sert bir hareketle uyarıyorum ve koridora tek başıma giriyorum.

Bu pasajı seviyorum çünkü kan kırmızısı halısı, desenli kızıl duvar kâğıdı ve ara sıra damlayan bir mumla donatılmış siyah aplik. Kasveti bana uyuyor, beni kucaklıyor, lanet dünyanın geri kalanını kapatıyor, böylece *düşünebiliyorum*.

Köy muhtarının yüzündeki şok ihanet ifadesi aklımdan çıkmıyor. Ama onu reddettiğim için kendimi suçlu hissetmiyorum. İthaya sınırına takviye göndermemin ne anlama geleceğini anlamıyor. Bu, İthaya'nın dengesiz kralına saldırganlık sinyali verirdi ve o da aynı şekilde karşılık verirdi. O akıncıları biliyor ve benimle alay etmek için şiddetlerinin kontrolsüz kalmasına izin veriyor. Ne de olsa ben genç ve deneyimsiz bir kraliçeyim, çevredeki tüm ulusların kolay bir av olarak gördüğü bir kraliçeyim.

En kötü komşumuzu, en ufak bir provokasyonda bize savaş açabilecek olan komşumuzu kızdırmayı göze alamam.

Kıpkırmızı koridor, babamın av ganimetleriyle süslü uzun, kasvetli bir odaya açılıyor. Kafaları asla doldurtmazdı; onun yerine kemiğine kadar soydurur ve monte ettirirdi. Duvarlardan dallanan siyah şamdanların ışığında, kafataslarının gölgeleri tehditkâr bir şekilde dans ediyor. Hizmetçiler bu odayı temizlemekten nefret ettikleri için ölü hayvanların boynuzlarını ya da boynuzlarını zaman zaman örümcek ağları süslüyor.

"Hâlâ mezarın ötesinden insanları korkutuyorsun, değil mi baba?" Mırıldandım. Kralın çıktığı tüm av gezilerini hatırlayarak odanın içinde dolanıyorum-

Hatta bazıları yatılı okulunun bulunduğu kuzey bölgelerine kadar uzanıyordu ama yine de beni ziyarete hiç gelmedi. Bu hayvanlar onun kızından daha heyecan vericiydi, kafatasları benim sevgimden daha değerli bir ödüldü.

Bu boynuzlu kafalardan birine sahip olsaydım, belki dikkatini çekebilirdim.

Dürtüsel bir şekilde alttaki ödüllerden birine, bir geyik kafatasına uzanıyorum ve onu yuvasından çıkarıyorum. Okulda arkadaşlarım oyun oynarken ya da ders çalışıyormuş gibi yapıp dedikodu yaparken antrenman salonunda geçirdiğim saatler sayesinde boyuma göre güçlüyüm.

Geyik kafatasını elime alıp göz hizama kadar kaldırıyorum ve pencereye doğru dönüyorum.

Yılın bu zamanında gece erken gelir ve kalın camı bir aynaya dönüştürür.

Geyik kafatası yüzümün önünde, kalçalarım arsız bir meydan okumayla eğilmiş halde poz veriyorum. Kemik kafalı ve boynuzlu çılgın bir dansçıya benziyorum.

"Şimdi ne olacak baba?" Nefesimin altında tıslıyorum. "Zamanına değer miyim

Şimdi mi?"

Ama toprakta çürüyor ve beni duyamıyor. Neredeyse iki aydır ölü.

Başımı ve geyik kafatasını aynı anda eğiyorum, yansımamın tehdidinin tadını çıkarıyorum. Ne kadar doğal değil, neredeyse-

Neredeyse

Fae.

Kahretsin.

Bir ürperti ve öfkeli bir çılgınlıkla boynuzlu kafatasını fırlatıyorum -çok şiddetli bir şekilde. Boynuzlardan biri pencere camını parçalıyor ve geriye çerçeveye yapışan sivri parçalar kalıyor. Buz gibi rüzgâr odaya hücum ediyor, tüllü siyah kollarımı yakalıyor ve onları çırpınan gölgelere dönüştürüyor, abanoz saçlarımı kaldırıyor ve yarısını tutan tokaları test ediyor.

"Kraliçem?" İki muhafız en uzaktaki kapı çiftinden odaya daldı. Nereden çıkacağımı biliyorlardı ve beni beklemek için etrafımda dönmüş olmalılar.

Kırık pencereden döndüğümde, gözlerim dolu dolu, yumruklarım sıkılı, eteklerim ve saçlarım rüzgârdan savrulmuş, ikisi de geri çekiliyor. Bunu onların yüzünde görüyorum.

Benden korkan, benden hoşlanmayan yüzler.

Burada kimse beni sevmiyor. Neden sevsinler ki? Beni hiç tanımıyorlar. Ben uzaktaki prensesim, hiç evde olmayan yarı deli. Bir yabancıyım.

Çenemi kaldırıyorum, duruşum sertleşiyor. "Pencere kırıldı," diyorum alaycı bir şekilde. "Biri tamir etsin."

"Evet, Kraliçem."

Odamdan çıkıp odama gitmeye niyetlendim ama şehir planlamacısı, Festivallerin Efendisi ve Andregg Tapınağı'nın Baş Rahibi, saray hizmetkârlarımdan biri tarafından takip edilerek bana doğru geliyorlar.

Festivallerin Efendisi kürklü bir pelerin giymiş, yuvarlak, pembe bir adamken, şehir planlamacısı zayıf ve endişeli, sürekli kırışan bir alnı ve manşetlerini çekiştirme alışkanlığı olan biridir.

Baş Rahip çok daha uzun boyludur, sarı tenlidir ve gri sakalları ruhban cübbesinin göğsüne kadar uzanır. Kemerinde şu sembolleri taşır Revallen'de taptağımız tanrı -küçük adalet terazileri, kolları çeşitli açısız pozisyonlarda tek ayak üzerinde dengede duran erkek figürleri. Denge tanrısı Andregg her zaman böyle tasvir edilir; tek ayak üzerinde durur.

Bana yaklaşan adamların yüzlerini ve rollerini hatırlıyorum ama isimlerini değil. İki aydan az oldu, henüz herkesin ismini öğrenecek zamanım olmadı. Gerçekten denediğimden değil.

"Eğer bir dinleyici arıyorsanız, şansınızı kaçırdınız," diyorum onlara.

"Majesteleri," diye girişimde bulunur kâhya. "Şehir yetkililerinin diğer yalvaranlarla birlikte beklemek için. Majestelerinin ilgisini başka zamanlarda da talep edebilirler. Onları kabul salonuna götürmek üzereydim, sizin memnuniyetinizi beklemek için."

"Benim için zevk mi?" Dudaklarım kıvrılıyor. "Peki hangisinin zevk alacağını söyler misin?"

Okuldayken, ilgimi çekmek isteyen azgın oğlanlardan herhangi birine yöneltilen böyle bir espri, diğer sınıf arkadaşlarımdan kontrolsüzce kıkırdamasına neden olurdu. Ama burada, şehir yetkilileri sadece kekeliyor ve beceriksizce öksürüyorlar ve Baş Rahip fena halde gücenmiş görünüyor.

"Boş ver." Rahatsızlıklarını el sallayarak geçiştiriyorum. "Bu kadar önemli olan ne?"

Başrahip, "Bu konu kabul salonunda daha rahat tartışılmaz mı?" diye sorar.

"Hiç de değil. Siz üçünüz ayaklarınızın üzerinde daha fazla zaman geçirebilirsiniz," diye cevap veriyorum. "Ne istiyorsunuz?"

Üç adam bakışlarını değış tokuş eder ve Festivallerin Efendisi boğazını temizler. "Şey... görüyorsunuz, yılın bu zamanlarında Kış Ortası Glee için hazırlıklara başlamak adettendir."

"Midwinter Glee?" Buz gibi bir bakışla onu sabitliyorum. "Annemle babam öleli iki ay olmamışken mi? Şölen ve eğlence için, oyunlar ve şarkılar için, şaka ve saçmalıklar için uygun bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Majestelerinin affına sığınarak söylüyorum, Kış Ortası Neşesi eğlence ve saçmalıktan daha fazlasıdır," diyor Baş Rahip. "Bazı yoksul vatandaşlarımız için, Kraliyet'ten parasal hediyeler alma zamanıdır, bu da onların

önümüzdeki yıl hayatta kalmak. Krallığımızın pek çok hayır kurumu da kraliyet bağışlarına dayanıyor. Annen her zaman-"

"Ben annem değilim," diye araya girdim. "Böylesine kederli ve çalkantılı bir dönemde başkentte bir festival düzenlemek son derece uygunsuz görünüyor. Ve tehditler her sınırda belirirken, köylüyü şımartmak için kraliyet kasasını boşaltmak aptallık olur. Ailemin ölümünü bu kadar kolay geçiştirirsem ve yılın bu karanlık aylarında başlarını öne eğip sıkı çalışmaları daha iyi olacakken vatandaşları eğlenmeye teşvik edersem nasıl bir kraliçe olurum?"

"Ama tatilin getirdiği neşe ve rahatlama olmadan, birçoğu yılı çıkaramayacak," diyor Baş Rahip. Kahverengi teninde yüksek elmacık kemikleri kızarmış ve ağzı sert bir çizgiye oturmuş. Beni tamamen onaylamadığı çok açık.

"Tatil," diye düşünüyorum, işaret parmağımla dudaklarıma dokunarak. "Saraya hiç böyle bir tatil için dönmediğimden bu terime pek aşına değilim. eğlenceler."

"Bu yılki Midwinter Glee'yi unutulmayacak bir festival haline getirmek için bir neden daha mı?" Şehir planlamacısının sesi gergin bir şekilde yükseliyor ve umutlu görünme çabası onu her zamankinden daha endişeli gösteriyor.

"Hiç sanmıyorum," diyorum soğukkanlılıkla. "Kutlama yapmak umurumda değil ve başkaları kutlama yapabilsin diye neden saray kaynaklarını tüketeyim? Hayır, şimdi söylüyorum, kesin olarak-Kış Ortası Glee iptal edilmiştir. Kratchet'e bu yönde bir ferman yazdıracağım." Bakışlarımı kâhyaya çeviriyorum. "Kratchet'i oturma odama gönderin ki fermanı yazabilsin. Eğer eve gidiyorsa, onu geri çağırın."

"Evet, Majesteleri," diye titriyor kâhya.

"Geri kalanınıza gelince, eve acele etmelisiniz. Geç oluyor ve gece soğuk."

Bununla birlikte, aralarından süzülüp yoluma devam ediyorum. Arkamdan öfkeli mırıltılar yükseliyor ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle bir şey söylememeye dikkat ediyorlar.

Koridorlarda süzülerek ilerliyor, hizmetkârların benim yaklaşmam karşısında dağılmalarının ya da sinmelerinin tadını çıkarıyorum. Kısa süren hükümdarlığım sırasında

Benden korktun. Korku saygıdan daha iyidir. Saygı kolayca kaybedilir; korku ise zamanında yapılan güç gösterileriyle pekiştirilebilir.

Revallen'in büyük sarayı, komşu krallıklardaki çoğu sarayın aksine, tek katlıdır. Büyük kralımın ihtiyaçlarını karşılamak için inşa edildi.

Kas erimesi hastalığı olan ve hayatının büyük bir bölümünde yürüyemeyen büyük büyükbabam. Koridorlar, odalar ve kapıların hepsi ekstra geniş. kullandığı tekerlekli sandalyeye uyum sağlıyordu. Oğlu, büyük büyükbabam da aynı hastalığa sahipti, ancak daha az derecede ve büyükannemde de bir miktar vardı. Neyse ki bu durum ondan bana geçmedi. Yine de hastalığın ortaya çıkacağı korkusu peşimi bırakmıyor ve beni her zamankinden daha fazla

Okuldaki antrenman odalarında yorucu egzersiz seansları. Bu rejimi burada da sürdürdüm ve süitindeki odalardan birini bu amaca hizmet edecek şekilde donattım.

Süitime vardığımda korumalarıma dışarıda kalmalarını emrediyorum. İki hizmetçim ellerini arkalarında kavuşturmuş, gözlerini kocaman açmış ve tetikte bekliyorlar.

"Kratchet birazdan uğrayıp benim için bir duyuru hazırlayacak," diyorum onlara, saçındaki tokaları çekiştirmeye başlayarak. "Hemen ardından yulaf lapamı ve çayımı içeceğim."

Karşılıklı bakışıyorlar ve çilli olan Arin temkinli bir şekilde şöyle diyor, "Saray aşçısı bu akşam yemeğinizi yemek salonunda yemek isteyip istemeyeceğinizi merak ediyordu. O hazırladı-"

"Neden bu salak benim hiç ilgimi çekmediği halde görkemli yemekler hazırlamaya devam ediyor? Ona söyle, eğer durmazsa ellerini keseceğim, böylece bir daha yemek yapmaya heveslenemeyecek. Kalmasına izin verdiğim için şanslı. Hizmetçiler ve muhafızlar için hazırladığım menünün dışına çıkmaması için onu uyar. Ailemin eskiden izin verdiği müstehcen lüksleri karşılayamayız."

"Evet, leydim."

Kratchet birkaç dakika sonra aceleyle selam vererek içeri giriyor. Belli ki bu gece eve gitmek için can atıyor ama yapılacak bir iş varken onu şımartmak benim işim değil. Midwinter Glee'nin iptaline ilişkin bildiriye yazdığımı yüzü düştü ama hiçbir şey söylemedi.

"Saraydan çıkarken bunu fotokopi memurlarına bırakın," diyorum. "İletişim Müfettişi'ne söyle, bu gece tüm şehre asılmasını istiyorum. Haberi taşımaları için haberci kuşlarını hemen krallığın dört bir yanına göndersin."

Kratchet tamamen umutsuz görünüyor. "Söyleyecek bir şeyin var mı?" Keskin bir şekilde soruyorum.

"Hayır, Majesteleri. İyi dinlenin." Omuzları her zamankinden daha çökük bir şekilde eğilir ve odadan çıkar.

Hizmetçim Arin eğitim için kullandığım tayt ve kaşkolunu uzatıyor. "Üstünüzü değiştirdikten sonra saçınızı örmemi ister misiniz leydim?"

"Evet. Çabuk yap." Kollarımı kaldırıyorum ve ikinci hizmetçi Krissa aceleyle önce elbisemin düğmelerini, sonra da korsemın bağcıklarını çözüyor.

Süslerimi çıkarıp saçlarımı ördüğümde ve eğitim kıyafetlerimi giydiğimde daha rahat nefes alabiliyorum. Kraliyet kıyafetleriyle görünmekten hoşlanıyorum çünkü Yönettiğim insanlarda daha büyük bir huşu ve saygı uyandırıyor; ama ben sadece bir ya da iki hafif giysinin rahatlığını tercih ediyorum. Kendimi cüppe ve ziynetlerden arındırmak, her gece kozamdan sıyrılmak ve gerçekte olduğum gece güvesi olarak ortaya çıkmak gibi hissettiriyor.

Mahzeni ziyaret ediyorum ve döndüğümde yulaf lapası ve çaydan oluşan basit yemeğim en sevdiğim koltuğumun yanındaki tepside duruyor. Hizmetçilerimi gece için gönderdikten sonra, bir yandan yiyip içerken bir yandan da Alcinore'un

Ustaca Yönetme Stratejileri. Alcinore, Aşağı Diyarların imparatoruydu ve bazıları tarafından acımasız olarak görülürken, diğerleri onun ordulara komuta etme ve neredeyse hiç kan dökmeden sadece tehditle tüm ülkeleri ele geçirme yeteneğine hayrandı.

Zaman hızla geçiyordu ve sonunda uzun saate baktığımda neredeyse gece yarısı oldu. Kitabı bir kenara bırakıp son kalan soğuk çayı da yuttuktan sonra koltuğumdan kalkıyorum.

Yatmadan önce bir saat antrenman yapmalıyım. Eğer yapmazsam, uyuyamayacağım. Uyanıklık beni rahatsız ediyor ve sadece en katı metodik alışkanlıklar bana iyi bir gece uykusu için en iyi şansı verebilir. Her gece aynı rutini takip ediyorum: yulaf lapası, çay, okuma ve antrenman, bazen sonrasında hızlı bir banyo.

Oturma odamın dışında aniden yükselen sesler beni rahatsız ediyor. İnce bir bornoz kapıp üzerime sarıyorum ve kapıyı açıyorum. "Bütün bunlar da ne?"

Muhafız Yüzbaşı bir avuç askerle birlikte orada. İri yarı, kare şeklinde, sakallı ve keskin gri gözlü bir adam. "Majesteleri, olabildiğince çabuk gelmelisiniz. Tespit edildiler - yani onlar... kendiniz görmelisiniz."

Alnında ter izleri var ve kılıcının kabzasını kavrayan eli bembeyaz. Bu adam olabildiğince sağlam ve metanetli ama yine de sarsılmış. Dehşete düşmüş.

Cübbemin kemerini düğümlüyorum. "Önden buyurun."

Koridorda hızla ilerliyoruz. Kaptan devasa adımlar atıyor ve ben de ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyorum. Normalde şikayet ederdim ama o kadar paniklemiş görünüyor ki itiraz etmiyorum.

Koridorun sonundaki kapıdan aceleyle geniş bir avluya çıkıyoruz. Kaptan yukarıya, gece gökyüzünün büyük kısmını kaplayan ağır bulutlara doğru işaret ediyor.

Ay, bulutlardaki düzensiz bir aralıktan parlıyor, kenarlarını gümüşleştiriyor ve bu aralıktan... tanrılar adına... lanet olası gökyüzünde... atlılar görüyorum.

Belirsizler -kollarını kaldırmışlar, mızrak ya da kılıç kılçık, uzun saçları uçuşuyor, boynuzları ve boynuzları parıldıyor. Atları da puslu, uhrevi bir görünüme sahip. Hepsi kemerli boyunlar ve savrulan yeleler, sis ve ay ışığıyla birlikte dönen dörtnala koşan uzun bacakların parıltıları. Bulut kümesinin içine dalan atların arkasından beyaz duman kuyrukları uzanır, öfkeli toynaklarla ayın üzerinde sıçrayarak dörtnala koşarlar. Bir sonraki bulut dağına doğru sessizce ilerliyor ve uzaklaşıyor. Formları gecenin koyu karanlığına karışıyor.

Ve gittiler.

Eğer orada olsalardı.

"Onları gördün." Yüzbaşının sesi boğuk. Askerlerden biri nefesinin altında çılgınca bir dua mırıldanıyor.

Soğuk havayı burnumdan yavaşça içime çekiyorum ve burun deliklerimin içini kırıstırıyor. "Neyi gördün?"

Kaptan dönüyor. Bana baktığını hissedebiliyorum ama gökyüzüne bakmaya devam ediyorum. Ay bir kez daha örtülüyor ve kar yağmaya başlıyor. Bir tanesi elmacık kemiğimin üzerine düşüyor ve anında eriyor.

Kaptan bana doğru eğiliyor, nefesindeki alkol kokusu irkilmeme neden oluyor. "Majesteleri, Vahşi Av'dı. Hepimiz gördük-"

"Rüzgarın savurduğu garip şekilli bulutlar gördüm." Söylediğim sözlere inanmaya çalışıyorum, çünkü başka türlü mümkün değil... düşünülemez. Yerdeki Fae'ler tuzağa düşürülebilir, hapsedilebilir, idam edilebilir, ama gökyüzündeki binicilere ulaşamıyorum. Onları kontrol edemem ya da durduramam ve bu düşünce nabzımı paniğe sürüklüyor.

"Belki de biranız bu gece çok sertti, Kaptan. Evet, nefesinizden kokusunu alabiliyorum. Belki *hepiniz* katılmışsınızdır?" Yavaşça bir dönüş yapıp

Bakışlarımla korumaları. Her biri geri adım attı. "Görev başında içki içtiğiniz için *hepinizi* zindana atırmadığım için şanslısınız. Ve sen *beni* sarhoş hayallerine katılmaya ikna etmeye mi çalışıyorsun?" Soğuk bir kahkaha atıyorum ve bu kahkahanın sesi beni çelikleştiriyor, sonraki sözlerimi besliyor. "En ufak bir şeyin etkileyebileceği duyularıma güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Mantığa ve akla güvenmeyi tercih ederim. Şimdi görev yerlerinize doğru yola çıkın ve yarın bu korkunç başarısızlığınızın cezasına ben karar vereceğim."

İki korumama parmaklarımı şıklatarak içeri giriyorum, doğruca süitime gidiyorum ve oturma odasının kapısını çarpıyorum. Kaptan, saray saldırı altında olmadığı sürece bunu asla yapmamamı istemiş olsa da kapıyı da kilitliyorum. Korumaların odama girebilmeleri ve ihtiyacım olduğunda bana yardım edebilmeleri gerekiyor.

Ama bu gece, o küçük savunmasızlığa katlanamıyorum. Herkesle aramda kilitlere ihtiyacım var.

Ellerim titriyor.

Muhafız Yüzbaşısının görev başında sarhoş olması -azıcık bile olsa- affedilemez bir suçtur ve bu suçu işlemeye asla cesaret edemez.

ailemin kuralı.

Bu konuda ne yapabilirim? O ve askerleri benim uygulayıcılarım. Onların sadakati olmasaydı, kılıcı olmayan bir savaşçı gibi çok daha zayıf olurum. Tahtta bu kadar yeniyken Yüzbaşı'yı çok sert cezalandırmaya cesaret edemem.

Sikeyim.

Salonda bir ileri bir geri adım atmaya başladım. Ne gördüğümünden emin değilim.

Evet, öyle.

Bir şey değil. Ortak bir hayal. Geldiği gibi hızla geçen bir rüya.

Bundan daha fazlası var.

Hızlı bir nefes alarak kapıma dönüyorum, kilidi açıyorum ve muhafızlardan birine sesleniyorum. "Komutan Marleigh nerede?"

"Sanırım birkaç saat önce başkentten ayrıldı, Majesteleri. Wickenwood'daki bazı Fae raporları. Yanına bir grup asker almış onu."

Tabii ki biliyordu, çünkü o küçük çocuklu anneden gelen rapor yüzünden. Yani Marleigh az önce olanlara tanıklık etmek için burada değildi. Çok yazık. Açıklamasını duymak isterdim.

"Güzel." Sanki Marleigh'nin yokluğu tam da beklediğim şeymiş gibi başımı sallıyorum. "Senin gibi."

Kapıyı kapatıyorum ve bu kez hem üst hem de alt kilitleri sıkıyorum. Sonra egzersiz odama gidiyorum.

Eğitim alanım eskiden kişisel bir kütüphaneydi, yüksek bir tavanı vardı. bir sıra uzun pencere ve arka bahçeye açılan tek bir kapı var. Tüm kitapları, tabloları ve mobilyaları kaldırdım ve onların yerine küçük ağırlık setleri, tırmanma çalışmalarım için ipler, yumruk atmak için talaş doldurulmuş mankenler ve dövüş rutinlerini uygulayabileceğim matlar yerleştirdim. Burası okuldaki antrenman alanlarımla aynı değil ama süitimin bir parçası ve bu nedenle tatmin edici derecede özel ve erişilebilir.

Odanın bir ucundaki şöminede kısıp bir ateş var - sadece ışık ve biraz sıcaklık için yeterli. Hizmetçilerim birkaç haftalık can sıkıcı deneme yanılma sürecinden sonra nihayet tercihlerimi öğrendiler.

Hayatımın büyük bir kısmını, genç soyluların ve diğer varlıklı öğrencilerin erken çocukluktan yirmi beş yaşına kadar eğitim ve öğretim gördüğü Argemont Enstitüsü'nde geçirdim. Yirmi üç yaşında, onların eğitiminin sonuna yaklaşıyordum.

Akademik fırsatlar ve yaşımla ilerlediğinde ailemin eve dönmeme izin verip vermeyeceğini ya da beni koyacak başka bir yer bulup bulamayacaklarını merak etmeye başlamıştım.

Onların ölümü merakıma son verdi. Tanıdığım her şey, bildiğim herkes aniden yok oldu ve ben de kraliyet görevlerimi üstlenmek üzere başkente, zar zor hatırladığım ve çocukluğumdan beri ziyaret etmediğim bir saraya geri döndüm.

Belki de okuldan bu kadar kalıcı ve ani bir şekilde ayrılmak, arkadaşlarımdan herhangi biriyle özellikle yakın olsaydım veya romantik ilişkiler kurmaya başladım. Yine de, sarayda rutinlerimi ve ritüellerimi ayarlayana kadar - kendime alanlar, mabetler açmayı başarana kadar - değişimin muazzamlığı ruhumu oydu. Bu oda gibi.

Bir nefes egzersiziyle kendimi merkezledikten sonra, uzun pencere sırasına en yakın halının üzerinde bir dizi esneme hareketine başlıyorum.

Ay ışığı yine bulutların arasından süzülüyor ve birisi bahçede birkaç lamba yakmış - saçma bir kaynak israfı. Eğitim odasında ışık çok az olduğu için dışarıyı görebiliyorum.

Kar kalın, yumuşak taneler halinde yağıyor, bahçedeki çalıları ve taş döşeli patikaları örtmek için süzülüyor. Çalılar, koyu renkli pelerinlere sarınmış, başsız adamlar gibi duruyor. Ağaçlar çıplak, çarpık parmaklarını dondan büzüşmüş çiçek tarhlarının üzerine uzatıyor.

Her iki kolumu başımın üzerine kaldırıyorum ve sağa doğru eğilerek sol tarafımdaki esnemeyi hissediyorum.

Arkamdaki ateş, kalbimin göğsümde sarsılmasına neden olan bir çatırtı ve tıslamayla alevleniyor. Dönüp bakıyorum ama alevler sanki benim yanımda başlarını kaldırmaya cesaret edemiyorlarmış gibi kütüklerin üzerine çömeliyorlar.

Eğiliyorum, parlak siyah tırnaklarım ayak parmaklarıma kadar uzanıyor. Bazen antrenman için ayak bileklerimi veya bileklerimi sarıyorum ama bu gece zaman ayırmak istemedim. Rutinim yeterince bozuldu. Kendimi tanıdık bir egzersize kaptırmalıyım. Köyün belediye başkanının kıllı çenesini ve tekinsiz gözlerini ve gökyüzündeki atlıların dumanlı şekillerini unutmam gerekiyor.

Buz gibi bir hava esintisi sırtımın alt kısmında, taytımın kaşkorsemin arasındaki çıplak tende geziniyor. Doğrudum.

Bahçeye açılan kapı aralık. Kar taneleri aralıktan dans ediyor, gece esintisiyle taşıyor.

Bu imkansız. Kapı her zaman kilitlidir, birden fazla sürgü ile emniyete alınmıştır. Belki de dışarıda devriye gezen muhafızlardan biri açmıştır? Ama hayır... Bu çok saçma. Anahtarları yok ve bazı sürgüler sadece içeriden çözüldü.

Kapıyı iterek kapatıyorum ve kilitleri teker teker yerine oturtuyorum, zinciri ve çubuğu da ekliyorum. Kalbim küt küt atarken avuçlarımı kapının kalın tahtasına bastırıyorum. Çerçeve boyunca uzanan beyaz boya yer yer çatlamış ama bu sadece yüzeysel bir aşınma; ahşabın kendisi sağlam.

Zihnimde sarayın güvenlik önlemlerini prova ediyorum - kapı muhafızları, dış ve iç duvarlar boyunca daha fazla muhafız, bahçede ve koridorlarda devriyeler ve Marleigh'in saray arazisi boyunca ve başkent çevresi boyunca yerleştirdiği Fae tespit komutanı. Fae'ler ailemin canını alan saldırı gibi bir saldırıya kalkıştırlarsa bizi uyaracaklarına yemin ediyor.

Marleigh'nin sözleri zihnimde yankılanıyor: "Kraliyet aileleriniz güvenliklerini sağlamam için bana güvenmiş olsalardı, hâlâ hayatta olabilirdi."

Ben aynı hatayı yapmayacağım. Kişisel bir hedefim var: ailemin ölümünün yarı yıl dönümüne kadar krallığının sınırları içindeki tüm Fae ve büyücülerini yok etmek. Onların iyiliği için değil, benim iyiliğim için.

Marleigh Revallen'de yasal olarak çalışmasına izin verdiğim tek büyü kullanıcısı. Ne de olsa diğerlerinin kokusunu almak için bir fare yeter. Kendi gücünü küçümsediğine ve Fae tehdidi ortadan kalktığında onu kullanmayı bırakacağına yemin ediyor.

topraklarımızdan temizlenmesi için. Bu söz karşılığında ona Komutan unvanını verdim ve krallığımı büyü ve Fae'lerden temizlemek için gereken her türlü aracı kullanma yetkisi verdim.

O ne yaptığını biliyor. Saray ve başkent onun sayesinde güvende. Korkacak bir şeyim yok. Özellikle de bir anlığına ata benzeyen bulut parçalarından.

Mindere yürüyorum ve bir dizi metodik hareketle ilerlemeye başlıyorum, önce yavaş, sonra dövüş rutininin tanıdık akışına boyun eğdikçe hızım artıyor - dönüyorum, eğiliyorum, hayali bir düşmanın dengesini bozmak için bacağımla savuruyorum, vuruyorum, takla atıyorum, boğaz darbesinden sonra sağ kroşeden sonra yüksek tekme atıyorum. Ne kadar küçük olsam da ölümcül biriyim. En azından ben öyle düşünüyorum. Hiçbir zaman gerçek bir düşmana karşı sınanmadım ve okulda dövüştüğümde, rakiplerimin benimle tam güçleriyle dövüştüğünden asla emin olamazdım. Veliaht Prenses'in her maçı kazanmasına izin vermek

Yapılması gereken bir şeydi ve öğrencilerime bana merhamet göstermemeleri için bağırsam da, içlerinden herhangi biri gerçekten elinden gelenin en iyisini mindere getirdi mi bilmiyorum.

Bazen unvanımı umursamayan ve bana gerçekten meydan okuyacak değerli bir düşmana hasret kalıyorum.

Böyle birini bulmam pek olası değil.

Bir başka alçak dönüş ve yuvarlanmayı tamamladığımda, şöminedeki alevler aniden yükseliyor, ocağın üzerinde kıpkırmızı dokunaçlar gibi uzanıyor - ve sonra sönüyorlar.

Karanlık odayı kaplıyor.

Çömelmiş, nefes nefese, bir bacağımı uzatmış ve bir avucumu mindere dayamış halde duruyorum. Uzun örgüm omzuma dolanmış, hızlı hareketlerimden dolayı hâlâ sallanıyor.

Pencerelerden süzülen ay ışığı yerde gümüş dikdörtgenler oluşturarak mavi gölge çubuklarıyla kesişiyor. Oturma odama açılan kapının aralığından turuncu bir ışık süzülüyor.

Tek ses, gergin bir şekilde beklerken aldığım sert nefesler. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve derim karıncalanıyor.

Bu odada yalnız değilim. Buna yemin edebilirim, ama kimseyi göremiyorum.

Baş

ka. Yavaşça kendimi dikleştiriyorum, siyah köşelere bakıyorum.

Şöminenin karşısındaki duvarda bir silah rafı var. Bazıları uzakta, odanın en karanlık yerinde. Eğer ona ulaşabilirsem, kendimi savunacak bir şeyim olacak.

Korumalarımı çağırabilirim. Ama burada kimse yoksa, beni aptal sanırlar ve Fae'lerden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da insanların beni aptal sanmasıdır.

Bahçe kapısını kapatmış olmama rağmen, kar kokusu taze ve keskin bir şekilde odada duruyor. Başka bir koku daha var, sabahları içtiğim koyu, kıvamlı kahve gibi, ama bu koku da o iğrenç kokuyla yumuşatılmış kar çiçeği ve tarçının sıcaklığı. Ve yemin edebilirim ki elma kokusu da alıyorum, haşlanmış elma, şekerli ve şuruplu...

Kaşlarımı çatarak, silah rafının olduğu duvara doğru ilerliyorum. Karanlıktan bir tıslama çıkıyor.

Bu sadece ateşteki kütüklerin son nefesi.

Köşede daha koyu siyah bir silüet kayıyor.

Sadece ayın üzerinden geçen bulutlar ışığı değiştiriyor.

Adım adım geri çekilirken kendime bu yalanları tekrar tekrar söylüyorum.

Oturma odasındaki saat yüksek bir *çınlamayla* gece yarısını vurur. On iki vuruşun hepsini çalarken hiçbir şey hareket etmiyor. Donup kaldım, zar zor nefes alıyorum.

Ancak son vuruşla birlikte, sanki gölgeler onların geçişi için birer kapı gibi, karanlığın içinden üç yüksek şekil ortaya çıkar.

Hava çok karanlık olduğu için onları net göremiyorum ama iri omuzlarını ve boynuz ya da boynuzlarla taçlandırılmış başlarını seçebiliyorum.

Hava ciğerlerimde toplanıyor. Gardiyanlarım için bağlamak istesem bile yapamam.

"Lauriel Anderion." Karanlığın içinden süzülen bir ses, ballı ipek gibi açılıyor. "Revallen Kraliçesi. Vahşi Av'dan bizler, bu topraklara adalet getirmek için bir vatandaşın çığlığıyla çağrıldık."

"Ve merhamet," diye ekliyor ikinci bir ses; öyle derin bir ses ki, bir çığın gök gürültüsü ya da bir ayının hırıltısı gibi.

İpeksi ses iç çeker. "Adalet ve merhamet. Ama çoğunlukla adalet. Dokuz gün boyunca seni olman gereken hükümdara dönüştürmeye çalışacağız - zulmü düzeltmek, empati geliştirmek ve halkına karşı sorumluluk duygunu güçlendirmek için. Eğer bu sürenin sonunda kalbinizde gerçek bir değişim olmazsa, zulmünüzün cezasını çekeceksiniz."

"'Zulüm' biraz sert oldu," diye homurdandı derin ses. "Yani, bu durumda-

"Konuşmayı *sen mi* yapmak istiyorsun, Abraxas?" İpeksi ses bıkkın görünüyor. "Onunla ilk *ben* ilgileneceğim için konuşmayı *benim yapmam* gerektiği konusunda anlaştığımızı sanıyordum, ama daha iyi yapabileceğini düşünüyorsan, o zaman elbette-"

"Kapa çeneni, Brax," diye fokurduyor üçüncü bir ses ve soluk soluğa duyulan ıslıklı sesinde daha önce duyduğum tıslamayı tanıyorum. "Açıklamayı bitir, Helix."

İpeksi ses boğazını hafifçe temizler ve devam eder. "Dediğim gibi, biz Vahşi Av'ın üç atlısıyız - Fae savaşçılarının hayaletleri, Tanrı yıldızlarının merhametiyle size bir kurtuluş şansı vermek için gönderildiler. Genelde bir kişiye bu kadar çok kişi gönderilmez, ama bana sizinkinin özel bir durum olduğu söylendi. Dokuz gün ve gece boyunca sizinle birlikte olacağız. Gün boyunca ruh formunda kalacağız ve bizi görebilen ya da duyabilen tek kişi siz olacaksınız,

aksini dilemediğimiz sürece. Gece yarısından şafağa kadar bedensel form alabiliriz, böylece size rehberlik ederken sizinle daha yakından etkileşime girebiliriz

Kalbinizi ve zihninizi yeniden şekillendirerek... kanlı ve zamansız bir sonla karşılaşmamanız için."

Yine o derin ses: "Biraz sert, değil mi? Tanrı aşkına, bunu neden karanlıkta yapıyoruz?"

Ballı sesi değişiyor, sanki kelimeler sıkılmış dişlerin arasından çıkıyor. "Çünkü bu şekilde daha etkileyici oluyor. Ölümlüler karanlığı sevmez."

"Ve biz de onu korkutmaya mı çalışıyoruz?" diye gürlüyor alçak ses. "Evet. Bu yüzden açık kapı, ateşle ilgili şey-"

"Bize güvenmesini istiyorsak bu ters etki yaratmaz mı?"

"Ateş yak o zaman," diyor bal rengi ses, ipeksi bir öfke tonuyla.

"Neden bir ışık yakmıyorsun?" diye karşı çıkıyor derin olan. "Senin şu asan var-"

Tıslayan ses mırıldanıyor: "İkinizle çalışmak çok zevkli olacak."

Bu arada düşüncelerim beynimde çılgınca daireler çiziyor, iki olası gerçekliği bir araya getiriyor - biri uyuşturulduğum ya da delirdiğim, diğeri ise tüm bunların gerçek olduğu ve gerçekten *yaşandığı*.

Gökyüzündeki atlılar - Vahşi Av - gerçek olamayacak kadar korkunç. Genelde böyle bir şansım olur.

Yaşadığım dehşete rağmen, konuşmalar ve tartışmalar sırasında silah rafına doğru ilerliyordum. Neredeyse geldim.

Bizler Vahşi Av'ın üç atlısınız - Fae savaşçılarının hayaletleri, tanrı yıldızların merhametiyle size bir kurtuluş şansı vermek için gönderildik.

Parmak uçlarım metale sürtünüyor, sonra kayıyor ve küçük bir fırlatma baltasının sapının etrafında kıvrılıyor.

Geniş bir avuç içinden çıkan bir düzine küçük alev topu, yüksek tavanın hemen altında süzülmeğe üzere yükselirken ışık parlıyor.

Ve o ışıpta onları görüyorum. Üç devasa Fae savaşçısı.

İlk savaşçının turuncu gözleri ve beline kadar inen kıvrıcık kızıl saçları vardır. Kahverengi geyik boynuzları kafasından dallanıyor ve sivri kulakları gibi onlar da altın halkalarla süslü. Çıplak, bronzlaşmış göğsü geniş ve kaslarla dolu; o kadar uzun ki başımın tepesi köprücük kemiğine ancak değiyor. Altın kurdeleler pazularını ve bileklerini sarıyor ve Kalçalarının çıkıntılarında, aşağıya doğru bakan karmaşık dokuma dövmeler vardır.

geyik derisinden pantolonu. Bir elinde uzun, bükülmüş bir asa tutuyor ve ben izlerken ucu tutuşuyor. Ama alev garip; dans eden ışığında bir parıltı var. Neredeyse ateşin içinde hareket eden küçük şekiller görebiliyorum.

Diğer ikisine üstünkörü bir bakış atıyorum; biri koyu kahverengi tenli, kısa beyaz saçlı ve bir öküzün kırmızı boynuzlarına sahipken, üçüncüsü en uzun boylu, soluk tenli, köşeli gözlü, beyaz koç boynuzlu ve koyu mor saçları beline kadar uzanıyor.

Elimdeki balta ustalıkla uçuyor ve asalı Fae'nin bronzlaşmış göğsüne sıkıca saplanıyor. Tepkisini görmek için duraksamıyorum. Silah rafına geri dönüyorum ve iki balta daha alıyorum. Anında onları kalan iki Fae'ye fırlatıyorum.

En uzun boylu olanı ilk baltayı savuşturmak için elini kaldırıyor ve parmaklarını gördüğümde kalbim neredeyse duracak gibi oluyor - inanılmaz uzun ve örümcekli, ön kolum kadar uzun pençeleri var. Balta bileğindeki altın bileklikten sekiyor.

Koyu kahverengi tenli, kırmızı boynuzlu Fae ona fırlattığım baltayı yakaladı ve sapından tutarak havaya kaldırdı. Kemerinde bir kılıç var, kını yok, sadece çıplak bir bıçak.

"Sana söylemiştim Helix," diye gürlüyor derin sesiyle, kıpkırmızı gözlerinde bir eğlenceyle beni izliyor. "Onu karanlıkta bırakmak iyi bir fikir değildi."

"Sence ışıktaki görünseydik daha az hırçın olur muydu?" Uzun kıvılcı saçlı boynuzlu Fae homurdanıyor. Parmakları göğsündeki baltanın sapına dolanıyor ve bir homurtuyla baltayı çekip kurtarıyor.

Kesikten kan damlıyor - beklediğimden çok daha az kan. "Yüzyıllardır ilk kez fiziksel bir bedene giriyorum ve şimdiden zarar görmüş durumda." O bana son derece sinirli bir bakış fırlattı.

"Belki de ona iyi niyetimiz konusunda güvence vermelisin," diyor mor saçlı ve örümcek pençeli en uzun Fae. Koyu renk kaşları içe doğru çekik ve ağzı acımasız bir çizgi oluşturuyor. Hiç de iyi niyetli görünmüyor.

Boynuzlu Fae, Helix, bana doğru adım atıyor, ipeksi sesi şimdi daha sert. "Sakin ol, ölümlü kraliçe-"

Raftan kısa bir kılıç çekip ona doğru sallıyorum, nefesim çıplak dişlerimin arasından tıslayarak çıkıyor.

Kaşlarını kaldırıyor ve öküz boynuzlu iri olan Abraxas'a sivri bir bakış atıyor. "Görüyor musun? Ölümlüler vahşidir. Onlara nasıl yaklaşırsak yaklaşalım bu şekilde tepki veriyorlar."

"Sanki bunu daha önce hiç yapmamışım gibi davranıyorsun," diye gürlüyor Abraxas. "Sicilimde dokuz yüz doksan dokuz tamamlanmış görev var, tıpkı senin gibi. Unutma, o özel bir vaka. Bu da bu işi dikkatli bir şekilde halletmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Son iki kelimesi, öne doğru hamle yaptığım da ve kısa kılıcı Helix'in karnına, mükemmel karın kaslarının arasındaki oluğa doğru s rd ğ mde geliyor.

Kılıcı biraz daha derine sokuyorum ve sonra başımı kaldırıp az önce öldürmeye çalıştığım güzel erkeğin öfkeli yüzüne ve parlayan kehribar gözlerine bakma hatasını yapıyorum.

G cl  eli ensemd e kenetleniyor ve sanki raftan düşmüş ve yerine oturtulması gereken minik bir oyuncak bebekmişim gibi beni ayaklarımdan kolayca kaldırıyor. Omurgamda bir şey patlıyor ama acı yok.  lmedim... henüz. Yine de hareket etmeye ya da karşı koymaya cesaret edemiyorum. Kocaman eli boynumun arkasına dolandı. Parmaklarını bir oynatsa, omurgam kırılacaktı.

Kızıl saçlı Fae'nin dudakları alaycı bir ifadeyle aralanıyor. "Velet," diye tışlıyor. "Cezalandırılmak üzere işaretlenmene şaşmamalı."

Y z klerinin metali soğuk, ama parmakları beklenmedik bir şekilde sıcak ve gözleri sanki içten içe yanan bir fırın gibi titriyor.

"Helix," diyor Abraxas uyararak. "Onu yere bırak. O bir kraliçe."

Helix gözlerini benimkilere kilitleyerek beni yavaşça indiriyor. "Kılıcını çıkar, insan."

Tutup  ekiyor. Etinin ve kemiklerinin derinliklerine saplanmış. Hayalet savaşçılar olduklarını iddia ediyorlar ama yine de yeterince cismani görünüyorlar. Duyduklarıma bakılırsa, bedenleri yeni bir şey. Ve ben " zel bir durumum." şanslıyım.

Gıcırdayan, mide bulandırıcı bir çekişle kılıç serbest kalıyor ve Helix kılıç çıkarken hafifçe homurdanıyor. Bu seste cinsel bir şeyler var ve dişlerimi daha da sıkıyorum.

Marleigh bana Fae'lerin sekse olan takıntılarından, ihtiyaçlarından bahsetti. Onlar cesurca cinsel varlıklar, delikleri olan her şeyi kızıştırmaya istekliler. Tetikte olmalıyım.

şahsen ben cinsel ihtiya larımla kendim karşılamayı tercih ediyorum. Tercihim erkekler, ancak beni mantıksız bir şekilde rahatsız etmeyen birini nadiren buluyorum, bu yüzden zevke ihtiyacım olduğunda parmaklarımı ya da penis şeklindeki oyuncağımla kullanıyorum.

Yatağımın yanındaki çekmeceye. Daha hızlı, daha az dağınık ve konuşmayı ya da kişisel sorunları içermiyor.

Fae erkeği hâlâ bakışlarımı tutuyor. Turuncu gözlerinin ışığı kısa süreliğine yoğunlaşıyor ve burun delikleri seğiriyor.

"Çok küçüksün," diyor alaycı bir şekilde. "Suçlandığınız suçlardan suçlu olduğunuzu hayal bile edemiyorum. Bir kedi yavrusuna bile zarar veremezsin."

Dişlerimin arasından sinirli bir ciyaklama sesi çıkıyor ve kılıcı geri sokacakmışım gibi geriliyorum ama o meşale esasını ortadan kaldırıyor, iki bileğimi de tutuyor ve ben haykırıp kılıcı düşürene kadar büküyor. Öfkeyle dizimi kaldırıyorum ve ayağımı kasıklarına çarpıyorum. Acı dolu bir ses çıkardı ve neredeyse yere düşüyordum, tamamen şok olmuştum çünkü ayağımın tabanı bacaklarının arasında çok uzun, çok sert bir şeyle karşılaştı.

Hafifçe eğilmiş, ağrıyan sikiinin üzerinde kaynarken Yoldaşlar kollarını kavuşturmuş bir şekilde kenara çekilip izliyorlar. Yüzüne en iyi yumruğumu atıyorum ve parmaklarımın arasından fırlayan acıyla hemen inliyorum.

Yaralı elimi göğsümde tutarak sendeleyerek geri çekiliyorum. "Şimdi git, ben de muhafızlarımı çağırmayayım." Bu sözleri elimden geldiğince güçlü bir şekilde söylüyorum ama insan muhafızlarımın bu canavar savaşıçılarla karşılaşacağı düşüncesi kalbime soğuk bir korku salıyor. Üç büyük tazi hiç rahatsız olmadan onlara bakarken, bir sürü köpek yavrusunun havlayıp ısırması gibi olurdu.

"Muhafızlarınızın size bir faydası olmaz Majesteleri," diyor koyu tenli iri erkek, derin ve yatıştırıcı sesiyle. "Tekrar hayalet formuna bürünebilir ve onların gözünden kaybolabiliriz. Bana bir dakika izin verirseniz, açıklamaya çalışacağım."

"Zaten açıkladım," diye tersliyor Helix. "Bu topraklardaki Fae'lerin öldürölmesi emrini vermekten o sorumlu ve halkına adaletsizce davranıyor. Sadece yöntemlerini değil, kalbini de değiştirmediği sürece, Paemon'un da öngördüğü gibi sonu gelecek." Tekrar bana baktı. "Biz senin tek şansınız. Eğitime ve düzeltmeye boyun eğin, yoksa pişman olursunuz."

"Boyun eğmek" kelimesi üzerine dişlerimi daha da sıkıyorum ve arka azı dişlerimden birine acı saplanıyor. "Ben kraliçeyim. Kimseye boyun eğmem."

Helix'in gözleri parlıyor ve aniden sırtıyor. Görünüşündeki etki o kadar nefes kesici ki çenem düşüyor.

"Meydan okuma kabul edildi," diyor. "İlk üç günü benimle geçireceksiniz, ancak bu ikisi ara sıra ortaya çıkabilir. Seninle başlayacağız

Bu gece ders var. Bıçakları vücuduma saplamayı bitirdiysen başlayabiliriz."

Ama Abraxas'ın sözleri zihnimde çınıyor, bir çan kadar net. *Senin Gardiyanların sana bir faydası olmaz. Tekrar hayalet formuna girip gözden kaybolabiliriz.*

Bana uyar.

"Muhafızlar!" Helix'ten uzaklaşarak bağıryorum. Duvardaki zil kordonunu yakaladım ve birkaç kez sertçe çektim. "Muhafızlar, bana doğru!"

Muhafızların oturma odamın kapısına çarptığını duyabiliyorum. Lanet olsun. Kilitlediğimi unutmuşum. Eğitim odasından koşup kilidi açtım ve onları içeri aldım.

Üç Fae beni durdurmadı ve bir avuç muhafızla birlikte eğitim alanıma tekrar girdiğimde, görülecek kimse yoktu. Oda tamamen karanlığa gömülmüştü. Muhafızlarımdan biri bir lamba yakıyor ve baltaların ve kılıcın yerlerine geri döndüğünü, bıçaklarda tek bir kan izi olmadığını fark ediyorum.

Muhafızlarım bana beklediğim gibi bakıyor - ihtiyat ve şaşkınlıkla, memnuniyetle karışık çünkü daha önce Vahşi Av'ı gördüklerini iddia ettikleri için onları azarlamıştım ve şimdi odamda davetsiz misafirleri hayal ediyorum. "Fae" kelimesinden bahsetmiyorum ama muhafızları saray koridorlarında sinsice dolaşan yabancılara dikkat etmeleri konusunda uyarıyorum.

Artık önümdeki Fae savaşçılarını göremediğim için kendimden şüphe etmeye başladım. Muhafızlarıma söylediğim gibi, duyular hile yapabilir. Belki de hepsini hayal ettim. Uykusuzluk, sınır güvenliği konusunda çok fazla stres, ormanda saklanan Fae'lerden bahsedilmesi - belki de eğitim sırasında başımı çarptım ve her şeyi hayal ettim.

Korumalarım görev yerlerine döndükten sonra eğitim odasının kapısını kilitliyor ve salondan geçerek yatak odama gidiyorum. Burası eskiden ailemin sütiydi ve yatağı, yatak takımlarını ve yatak perdelerini değiştirmiş olmama rağmen, onların varlığına dair bir şeyler hala odaya sinmiş durumda. Bundan nefret ediyorum.

Hayali olsun ya da olmasın, bu karşılaşmayı unutmaya kararlı bir şekilde şeffaf siyah bir gecelik giyiyorum. Daha önceki korkuma rağmen, gülünç bedenim

O üç Fae'nin görkemli erkeksi güzelliğini hatırlıyorum ve amım sıcak ve hassas hissediyor. Uyumadan önce kendime dokunmayı düşünüyorum. Ama klitorisimle oynarken Fae'leri hayal etmek midemin kaldıramayacağı bir müstehcenlik ve nedense aklıma başka kışkırtıcı görüntüler getiremiyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, devasa yatağın etrafındaki tüm perdeleri çekip yerine yerleştiriyorum ve ortasına uzanıp karanlık gölgeye bakıyorum.

Uykusuzluk okuldayken beni sık sık rahatsız ediyordu ve tahta geçtiğimden beri daha da kötüleşti. Bir süre beynimi sakinleştirip dinlenebilmek için her gece içki içtim ama içkiye bağımlı hale geldiğimden korkmaya başladım.

Annem gibi.

Dönen düşüncelerim huzursuz rüyalara karışmaya başlamıştı ki zihnimde, hayır, odamda bir ışık patladı. Karanlık yatak perdelerinin ardında, bir lamba olamayacak kadar güçlü, parlak bir ışıltı var.

Oda yanıyor mu?

Işığın önünden bir gölge geçiyor - kocaman, boynuzlu bir gölge, yatağımın sol tarafında ağır ağır ilerliyor. Siluet o kadar keskin hatlara sahip ki yakışıklı profilini, göğüs kaslarının kıvrımını, karnının eğimini görebiliyorum.

Gölgesi yatağımın ayakucunda süzülüyor, kolunu uzatmış, parmakları perdelerin üzerinde dalgalanıyor. Arkasında hangi korkunç ışığın parladığını bilmiyorum ama tüm odayı kaplıyor gibi görünüyor.

Dönüp yatağımın sağ tarafında adımlarken gölge daha da büyüyor.

Yastıklara yaslanıp büzülüyorum ve elimi babamın birkaç bıçağını sakladığı yatak başındaki gizli bölmeye doğru kaydırıyorum. Bıçakları çok severdi. Bıçaklar okuldayken bana gönderdiği tek hediyeydi.

Bölmenin kapısını iterek açıyorum ve orada sakladığım hançerlerden birini tutuyorum; en sevdiğim hançer, tırtıklı bir bıçağa sahip.

Pençeleri yatak perdelerinin arasındaki yarıktan içeri kayıyor. Bilerek yavaş hareket ediyor, bana eziyet ediyor, beni korkutmayı umuyor.

Siktir et.

Yatağın diğer tarafına geçiyorum ve perdelerin arkamdan kapanmasına izin veriyorum. Yatağı boş bulacak ve belki de bu şaşkınlık anı bana onu tekrar öldürmeyi deneme şansı verecek - eğer bedenlenmiş bir hayalet savaşı öldürülebilirse.

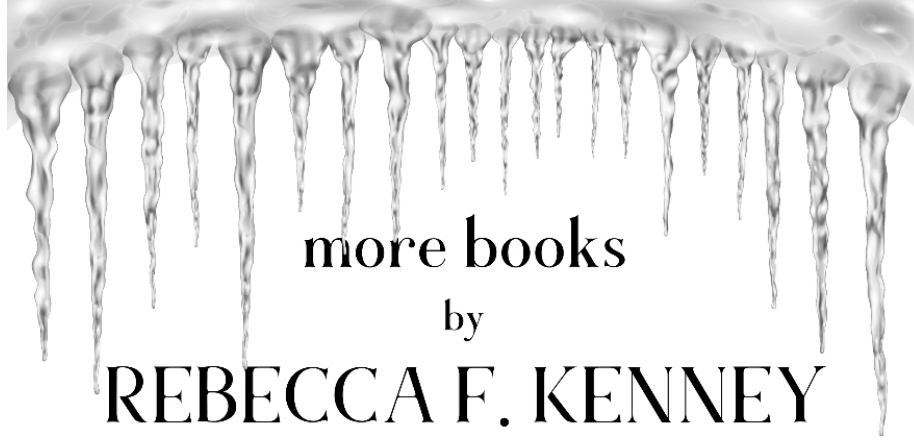
Ya da belki sadece kaçmalıyım. Odamın her duvarı yarı saydam, parlıyor, sanki duvarlar camdanmış ve arkalarında canlı, dans eden alevler varmış gibi. Hiçbir şey yanmıyor gibi görünüyor ama bu kesinlikle güven verici bir manzara değil.

Yatağın köşesinden dalıp kapıya doğru gitmeye niyetlendim ama altın bir sandık yolumu kesti.

"Merhaba velet," diyor Helix yumuşak bir ses tonuyla. "İlk dersinin vakti geldi."

[Bu kitabın devamını okuyun...](#)

OceanofPDF.com

Karanlık Hükümdarlar yetişkin fantezi romantizm serisi

[*Seytan Prens'in Gelini Korsan*](#)
[*Kral'ın Esiri Savaş Lordu'nun*](#)
[*Ödülü*](#)
[*Savaş Lordu'nun Hazinesi Kül*](#)
[*Kral'na Şifacı*](#)
[*Zalim Prenses'in Piyonu Ölüm*](#)
[*Tanrısı'nın Gardiyanı*](#)
[*Korsan Lordu'nun Katili*](#)

WICKED DARLINGS Fae yeniden anlatımları serisi

[*Şeker ve Baharat Sarayı*](#) (Fındıkkıran yeniden anlatımı)
[*Kalpler ve Açlık*](#) Divanı (Alice Harikalar Diyarında Yeniden Anlatım)
[*Zümrüt ve Kıskaçlık Şehri*](#) (Oz Büyücüsü yeniden anlatımı)
[*Mürekkep ve Buz Hapishanesi*](#) (Karlara Kraliçesi yeniden anlatımı)

[*A Hunt So Wild and Cruel*](#) (Bir Noel Şarkısı yeniden anlatımı-- serinin bağımsız yan ürünü)

PANDEMİK CANAVARLAR üçlemesi

[*Vampirler Sizi Kurtaracak*](#)
[*Kimera Size Sahip Çıkacak*](#)
[*Canavar Sizi Kurtaracak*](#)

OceanofPDF.com

sevilen kötüler serisi

[Deniz Cadısı](#) (Erkek Deniz Cadısı ile Küçük Denizkızı yeniden anlatımı)

[Malefiz Peri](#) (Uyuyan Güzel'in erkek Malefiz ile yeniden anlatımı)

[İsimsiz Düzenbaz](#) (Rumplestiltskin yeniden anlatımı)

SAVAŞ DENİZLERİ kitapları

[Gelgitteki Dışlar](#)

[Derinlerdeki Şeytanlar](#) _

IMMORTAL WARRIORS yetişkin fantezi romantizm serisi

[Jack Frost](#)

[Gargoyle Prens](#)

[Wendy , Sevgilim](#) (Neverland Fae Kitap 1)

[Kaptan Pan](#) (Neverland Fae Kitap 2) [Hades:](#)

[Ölülerin Tanrısı](#)

[Apollo: Güneş Tanrısı](#)

İlgili İçerik: [Sleepy Hollow'un Atlısı](#)

INFERNAL CONTESTS yetişkin fantezi romantizm serisi

[İblisler için İç Mekan Tasarımı](#)

[İnsanlar için Cehennem](#)

[Sınavları](#)

DAHA FAZLA KİTAP

[Hırsızlar ve Tilkiler İni](#) (Ortaçağ Fransız romantik fantezisi/folklor yeniden anlatımı)

[Canavarlar](#) ve [Çürükler](#) (Bir Güzellik [ve](#) İki Canavar yeniden anlatımı)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.